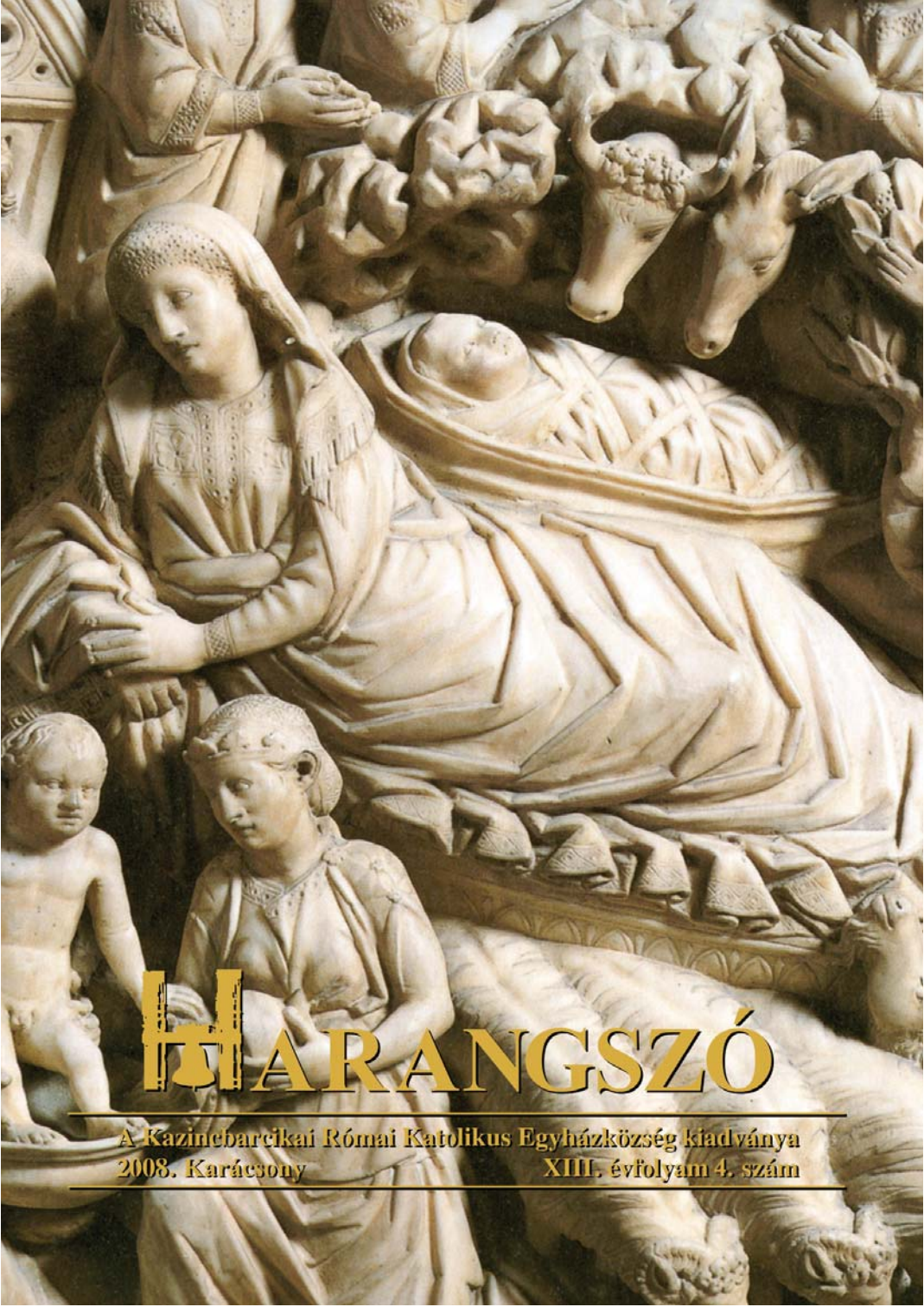

HARANGSZÓ

A Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközség kiadványa
2008. Karácsony

XIII. évfolyam 4. szám

KÖSZÖNTŐ

A Szent Család templom elkészült mozaikképe

Íme, az első karácsony, amikor az immár megvalósult karácsonyi eseményt ábrázoló mozaik előtt ünnepli új templomát a kazincbarcikai egyházközség, és maga a város is, templomának búcsúünnepén.

Nem emlékszem már a dátumra, amikor fölmerült a templom építésének gondolata. Eljött a döntés ideje is. A terv és a megvalósulás történetét bizonyosan megírják a plébánia levéltára számára.

Ma arra emlékszem, hogy kezdettől a Szent Család tiszteletére kívántuk megépíteni a templomot. A Szent Család létrejöttének napja nem más, mint Jézus születésének napja. Így karácsony nyolcadához tartozik a Szent Család ünnepe is.

Puskás László karácsony misztériumát ábrázoló mozaik terve ugyan több változáson ment át, végül idén, nyár végére elkészült. Ma már az új templom ékessége.

Észre kell venni a nagyszerű alkotás, miszerint az Isten Fia, aki emberré lett, lemondott arról, hogy hatalommal és dicsőséggel érkezzék a világba. Csak a legkevesebbet vette igénybe ezen világ kincseiből. A jászol pedig aligha mondható a kényelem jelének.

Isten Fia arról viszont nem mondott le, hogy családba szülessék meg. Mellette álljon és gondoskodjék róla Mária, az édesanyja, és József, az ács. Igaz, hogy ez a család már olyan házasságra épült, amely már akkor olyan volt, mint minden, üdvösséggel koronázott emberi házasság lesz Isten jövője, el nem múló világában. Ez a család azonban fölnevelte és művére fölkészítette Fiát, a világ Megváltóját, aki mindenben hasonló akart lenni hozzánk, a bűnt kivéve, a bölcsőtől a sírig.

Ilyen, örök életet hirdető család üzenetét hordozza az új templom oltárképe. Családét, amely Isten akarata szerint állít jövőt és üdvösséget építő nemzedéket a saját múló élete helyébe.

Adj a Isten, hogy az új plébánia-

templomban ezt az üzenetet minden kazincbarcikai család felismerje, és élete szabályává tegye, hogy szebb idők virradjanak nemzetünkre, hazánkra.

Vegyük észre, hogy a pásztorok a legegyszerűbb embereket képviselik a megváltó Jézus köszöntésekor. Az idegen látogatók pedig arra figyelmeztetnek, hogy egyetlen ember sem kivétel a világon, ennek az eszménynek, a Szent Családban megfogalmazott üzenetnek elfogadásában.

Örülök annak, hogy 20 éves egri érseki szolgálatom során a főltszentelt templomok közül végül még a Szent Család kazincbarcikai templom föl-szentelésén is részt vehettem.

Búcsúi és karácsonyi jókívánságom – amely természetesen ima is, szól a Szent Család üzenetét hordozó templomért, hívő közösségéért, lelkipásztoraiért, a városért – csak az lehet, hogy Isten éltesse kedves Mindnyájukat!

Karácsonyi ajándéku-k kérem, hogy Kazincbarcika lassan érett, közösséggé harmonizálódó lakói boldog családi otthonokban, az örök életre is méltó új magyar nemzedéket neveljenek.

Örülök, hogy a „Harangszó” – a plébánia egyre nivósabb folyóirata – befogadja köszöntésemet, és eljut minden olvasóhoz, az új templom Barátaihoz, Jötevőiehez, Látogatóihoz.

Egyben boldog, új esztendő-t is kívánok!

*Dr. Seregély István
nyugalmazott egri érsek*

Az egyházközség minden kedves tagjának Istentől áldott karácsonyi ünnepeket és egészségben, szeretetben gazdag, boldog új évet kívánok!

Iváncsi Balázs plébános

R. Mengs: Krisztus születése

A názáreti Szent Család, Jézus, Mária és József

Isten titokzatos terve volt, hogy Fia, Jézus lejöjjön a földre, és emberként éljen sok esztendőn át a názáreti családban. Ezért ez a család az összes keresztény család példája és ősmintája. Ez a család a földkerekségen egyetlen, miután megtapasztalta az üldözöttséget és a száműzetést. Szegény, névtelen és hallgatag életét Palesztina egy kicsinyke városában, Názáretben élte.

Isten azonban utólérhetetlen módon szereti ezt a családot. Lehetetlen tehát, hogy az összes keresztény családot, sőt a földkerekség valamennyi családját ne segítse abban, hogy mindennapos kötelességeiket teljesítsék, elviseljék az élet nehézségeit, nagylelkűen segítsenek mások nyomorúságán, hogy Isten rájuk vonatkozó tervét örömmel megvalósítsák.

Szent József, az igaz férfi, a fáradhatatlan munkás, és a rá bízott kincsek feddhetetlen őre segítse, oltalmazza és világosítsa meg mindig a családokat.

Szűz Mária, az egyház Édesanyja, legyen a családi Egyház Anyja is, és anyai oltalma alatt minden keresztény család legyen valóban kicsi Egyház, amelyben fölragyog és meglevenedik

Krisztus Egyházának misztériuma.

Ő, az Úr szolgáló leánya, legyen az Isten akaratát alázatosan és készségesen teljesítő lélek példaképe. Ő – a kereszt alatt álló fájdalmas anya – legyen velünk, hogy csillapítsa a fájdalmakat, és törölje le mindazok könnyeit, akiket családjuk nehézségei gyötörnek.

Az Úr Krisztus, a mindenség és a családok Királya – mint Kánaánban – legyen jelen minden keresztény otthonban, és adjon örömet, nyugalmat és erőt. Kérjük Tőle, hogy minden család ismerje föl: mit kell tennie azért, hogy eljöjjön az emberek közé az Ő országa, az igazság és az élet, a kegyelem és a szentség, az igazságosság és a szeretet országa, amely felé az egész emberiség tart.

Végezetül az Úr Krisztusnak, Máriának és Józsefnek ajánlunk minden egyes családot. Szívükre és gondjukra bizzuk ezt a buzdítást is: ők adják meg, hogy mindenki lelke megnyíljon a világosság előtt, amelyet az Evangélium áraszt minden családra.

Iváncsi Balázs
plébános

A család ünnepe

Szent Család ünnepét XIII. Leó pápa szorgalmazta azzal a nyilvánvaló céllal, hogy a századvégi nyugati világban egyre inkább kikezdett családesháznak imádságos alapokat adjon. Mi, keresztények elfogadjuk – nemegyszer keservesen tapasztaljuk – hogy az adott kor erős befolyással van a család szerveződésére mind gazdasági, társadalmi vagy akár ideológiai kényszereivel. Mégis Jézus tanítása nyomán hittől valljuk, hogy van valami örök, a teremtő Istentől szándékolt eszményi kötelék a családban, amely a divatfelfogásoktól függetlenül maradó alapja ennek az egyívű tartozásnak.

Jézus a házasság felbonthatatlanságát tanítva úgy értelmezi a férfi és a nő teremtését, hogy a kettő egymást kiegészítő, harmonikus egyet alkot a házasságban, a Teremtő elgondolása szerint. Ez az egység teremti meg az alapot arra, hogy az élet hordozójává, továbbadójává váljék az utódokban. Egyszerűbben szólva, a család a legelemibb közösség, ahol az ember által annyira igényelt szeretet működik, kibontakozik, örömmel tölt be, biztonságot, otthont ad.

Sajnos, ami a fentebbiek szerint a legerősebb alapja a családi életnek – **a szeretet** – az teszi leginkább sebezhetővé. Ez a szeretet ugyanis többet kíván az embertől, mint a természetes létviszonyok ösztönös vonzása a férfi-nő, szülők-gyermek között. Ez az a szeretet, amelyre Krisztus adott példát, életét feláldozva a világ üdvösségéért. Ez az a szeretet, amelyről himnuszt írt Szent Pál a korintusiaknak írt első levelében (1Kor 13.).

Törekedjünk mi is megvalósítani ezt az igaz szeretetet Isten segítségével.

Iváncsy Balázs
plébános

Elment Karácsony

Elment karácsony más vidékre,
midőn halálát itt megérte.
Helyet adott a mókázásnak,
hogy messze szálljon téli bánat.

Elment karácsony más vidékre.
Ezüst csillagpor nyomon lépve
Fenyő tűlével maradékán
Indulnánk ünnepelve, némán.

Elment karácsony más vidékre.
Szívünk föl; ki áll majd helyébe?
Tán lehull a kegyelmi köntös,
Száz szónok hazugsága öntöz?

Elment karácsony más vidékre.
Dallal marasztjuk, nincs itt mégse.
Jézusunk kinőtte a bölcsőt.
Éltető szava bennünk felnőtt?

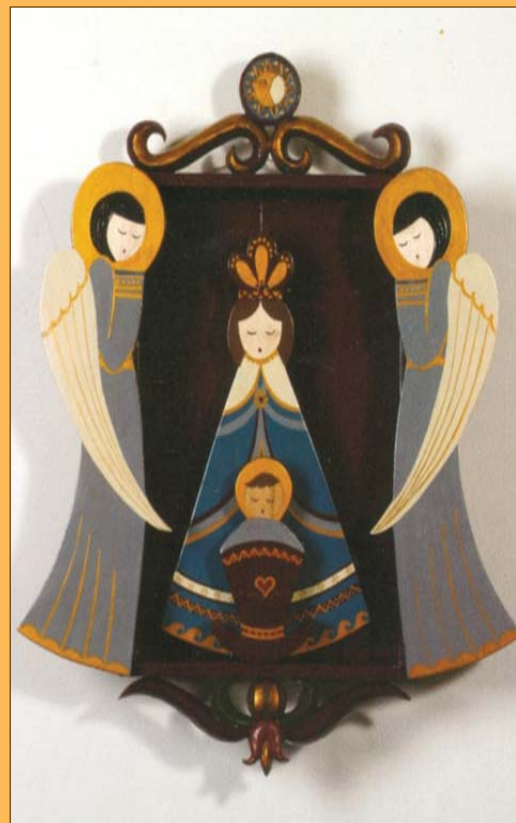
Lettünk-e karácsonyi fények?
Oszlatni készen a sötétet,
vagy mint egy satnya viaszgyertya?
Elolt a világ undorodva...?

Karácsony szunnyad, zárd magadba!
Minden kis öröm pillanatban,
kikben még pislákol a lángja,
gyűljetek lelki rokonságba!

Aranyhídon a Mennyi honába.

Farkas Eleonóra

Karácsonyi gondolatok

„Az Ige testté lett, itt élt közöttünk, és láttuk az Ő dicsőségét...”
(Jn 1,14/a) – Szent János apostol és evangélista ebben az egy mondatban megfogalmazza a karácsony jelentőségét, a mi keresztény életünk közepét, mégpedig a kellős közepét.

Az Ige (a Logosz) testté lett. Hogy ennek központi jelentőségét fölmérjük, valamiképpen körül kell írnom, mit értett a kétezzer évvel ezelőtt élő ember a Logosz fogalmán.

Logosz = az örökké történő végső valóság.

Tulajdonképpen minden szavát külön kellene hangsúlyoznom:

Örök,

Örökké történő történés...

Mindeneknek kezdete és vége.

Valóság – nem idea. Nem elképzelés, hanem létezés.

Valójában ezzel kezdődik a Biblia első lapja is. A Logosz mint teremtő valóság.

Az idős Szent János apostol, amikor a maga evangéliumát írja,

már ismeri a másik hármát. Ezért nem tartja fontosnak, hogy újra elmondja a karácsonyi történeteket: hogy beszámoljon a pásztorok élményéről, a napkeleti bölcsek útjáról, a sziklaistállóról és a jászolbölcshöz.

Ő a karácsony jelentőségét, jelentését írja le, és ezzel a titkok titkát, minden dolgok köztérét fed fel.

A Logosz testet öltött. Emberi testet. Egész egyszerűen: ilyen lett az Isten, amikor emberi testben jelent meg. Így fordította le önnön magát az emberi szív és agy az emberi élet számára. Hogy némi fogalmunk legyen Róla, emberként leplezte le önmagát.

A híres misszionárius orvosról, Albert Schweitzerről írták valahol, hogy a lambarénei leprakórházban egy öreg bennszülött a kezelés után így szólt a doktorhoz: - Köszönöm, Jézus.

Schweitzer elmosolyodott, és azt válaszolta: - Nem én vagyok Jézus.

Mire az öreg bennszülött azt felelte: - Nekem te vagy, mert téged látalak... Mert számára a Logosz Albert Schweitzerben lett testté.

S lényegében igaza volt. Akkor és ott, a nagy fehér doktorban lett testté az Isten szeretete.

Egy hívő nagymama, ha csak tehetné és együtt lehetett egyetlen unokájával, akkor Jézusról beszélt a kislánynak, aki nagy szeretettel hallgatta. Hiába, a szívvel mondott emberi és nagymamai szeretetet nem pótolja a színes televízió sem.

Egy ilyen boldog – Jézusról szóló – mese után a kislány átölelte a nagymamát, és megcsókolta jobbról is, balról is: az egyik a tiéd, nagymama, a másik Jézusé, mert meggyógyította a szegény vak koldus szemét.

Ilyen mai, ilyen örök, ilyen egyszerű és ilyen misztikusan hatalmas a jánosi Ige, kereszténységünk kellős közepe: az Ige, a Logosz testté lett; és újra és újra, bennünk és általunk testté akar lenni.

Drága Mennyei Atyánk!

Mi nem értjük ezt a misztériumot, mert nem is lehet. Csak Te tudod, miért lett az Ige testté. Csak Te tudod, miért szántad meg ezt a bűnös földet és bűnös lakóit. Mi nem is érteni akarjuk a Te szent titkait, hanem élni akarunk belőle és általa, kegyelmedben növekedve.

Lélekben leborulva megköszönjük Neked megváltásunk szent titkát. Dicsérünk, áldunk és imádunk érte mindörökkön örökké.

Ámen

Lipszák János - káplán

Karácsonyvárás

A tél kristálygyöngyöt szítál le a tájra, megszületik Jézus, legyen hósubája. Az emberi szívek oly hidegek, gyöngék, ezért sírja az ég el ezernyi könnyét.

Szent karácsony éjjel ki fogad be engem? Bűzös kocsmák mélyén borgőzt kell lehelnem? Puha szalma helyett cédák közt kell hálnom? Hol marad? Eljön-e világmegváltásom?

A tél kristálygyöngyöt szítál le a tájra, zúg a szép természet esdeklő fohásza: Ne tekintsd, ne tekintsd a Föld szörnyű szennyét! Van, hol bebocsátnak! Neked készit jászlat maroknyi magyar nép.

Farkas Eleonóra

Fagyöngy

„A fagyöngy a karácsony jelképe, a szeretet szimbolikus növénye, mely alatt a családtagok – elfelejtkezve egy hosszú, küzdelmes esztendő gondjairól – megenyhülve az ünnep meghitt hangulatában, megcsókolják egymást.

Csodálatos, mély értelmű szertartás ez. Azt hirdeti, hogy a szeretet él és virul akkor is, amikor semmi egyebünk nem maradt már, mint a fagyöngy, mely egyetlen élő zöld a téli erdőn. És hirdeti azt is, hogy a szeretet áldozatot követel, lemondást; sokszor önmagunkról.

Virág, melyet önnön vérével táplál a szív, mint tölgy a fagyöngyöt.”

Az én karácsonyi levelem

M. Pacher Jézus születése

Izgatottan számolgattam azokat az este-
tétet, hogy mennyit kell még a várva várt
karácsonyig aludni. Vajon a Jézuska meg-
kapta-e az ákombákom betűkkel írt első

leveletem, amit - mint kisdíák - először írtam
neki? Vajon a mindentudó nagy köny-
vében mi van rólam írva? Jónak tart-e ar-
ra, hogy ajándékot kapjak?

Izgatottan vártam a Karácsonyt. Azon
a várva várt estén egyszer csak egy halk
csengő hangja hallatszott, és boldogan, de
izgatottan kiáltottam fel: „Itt a Jézuska!”
– és izguló léptekkel szaladtam a csen-
gettyű hangja felé.

Feltáruult az ajtó, és a szép karácsony-
fa ott állt ragyogó fényességében. Én pe-
dig szintén ott álltam szüleimmel és test-
véremmel az ajtóban, csillogó szemekkel.

Boldog voltam. Szinte megszűnt a vi-
lág létezni körülöttem. Csak édesanyám
hangja hozott vissza a valóságba, amikor
elkezdünk imádkozni és karácsonyi szent
énekeket énekelni.

Boldog voltam, mert megajándéko-
zottak, szeretettnek éreztem magam. Ak-
kor még gyermek módon mohón bontot-
tam ki az ajándékokat, akkor az újdonság
varázsa töltött el boldogsággal. Társasjá-
ték, autó, sapka, kesztyű, meséskönyv,
mennyi varázslatos újdonság. Mindennek
nagyon örültem.

Boldog voltam, bár akkorra talán el is
felejtettem, mit írtam árgus betűkkel a le-
velemben a Jézuskának, de az már nem is
számított. A lényeg az volt, hogy fontos
vagyok valakinek. Istennek, szüleimnek.

Kedves Jézuska!

Látod, most újra asztalhoz ültem
hosszú évek után, hogy ismét levelet írjak
Neked. Emlékszem, akkor is nehezen ta-
láltam meg a szavakat, a kéréseket. Most
is nehéz írásba önteni mindazt, amit sze-
retnék Tőled kérni. Tudom, hogy az a né-

hány évtizeddel ezelőtti levél könnyebben
volt teljesíthető, mint amit most szeretnék
Neked leírni. No, nem a túlzott igényeim
és a nagyratörő vágyaim miatt, hanem
azért, mert ez már nemcsak rajtad múlik.

Boldog lennék, ha a közelgő Karácso-
nyon beteljesülne sok minden abból, amit
levelemben kérni, kívánni szeretnék Tőled.

Kedves Jézuska!

*Szeretnék ma újra gyermekké lenni, és gyermeki lélekkel Neked énekelni.
Szeretnék ma is szívemből szeretni, az Isten boldog békéjét újra megtapasztalni.
Szeretnék boldog emberek közt élni, szeretnék őszintén igazat beszélni.
Szeretném, ha hinnék, boldog békességgel egyedül Te vagy minden reménységem.*

*Szeretném, hogyha a fegyver kenyérré válna, és halál helyett boldog életet adna.
Szeretném, ha a börtönök zárja örökre feloldva, sok hajléktalannak meleg otthont adna.
Szeretném, ha a tudás a javunkra lenne, és eltűnne minden lázító eszme.
Szeretném, ha az ember Ember lenne végre, és nem egymásnak gyűlölt ellensége.*

*Sírtunk, zokogtunk, szenvedtünk eleget,
szeretném, ha a szemekben az öröm könnyei lennének.
Szeretném, ha a kezek, melyek ökölbe szorulnak, kiegyenesedve, jobb kezét nyújtsanak.
Szeretném látni az emberek mosolyát, megtapasztalni, hogy van boldogság.
Szeretném, ha mindenki megértene végre, Te vagy boldog éltünk beteljesülése.*

*Szeretném érezni az otthon melegét, szeretném átélni a szeretet örömét.
Szeretném tudni boldog, gyermek szívvel Karácsony örömét, minden emberszívben.
Szeretném látni a családok békéjét, apa, anya s gyermek boldog ölelését.
S jó lenne, ha köztünk nem a pénz lenne, hanem kicsi Jézus, Te lennél az Úr.*

*Látod édes Jézus, mennyi minden óhaj, mennyi kérés és szakadatlan sóhaj.
Karácsony estéjén de jó volna újra embernek lenni, szeretetben összebújva.
Karácsonyi álom boldog ragyogása, ha egy pillanatra valósággá válna,
Boldog lennék újra, s gyermeki lélekkel, háladalt zengenék nagy-nagy szeretettel.*

Szarvas Péter - Miskolc-Szent Anna plébánia plébánosa

ADVENT

Urunk hozzám akar jönni, és megajándékozni kíván igazságával és örömével. Ezért előkészítjük szívünket alázatban, és megvalljuk, hogy sokszor megfélelkezünk eljövételéről. Nem törődünk vele, hanem elveszünk a múlandó dolgokban. Úgy élünk, mintha nem is lenne ítélet. Beismerjük bűneinket. Jön Urunk ítéletével, jön kérlelhetetlen szent szeretetével, hogy a hozzá vezető útra térjünk. Vezessen minket ebből az ínségből az otthonba, a földi élet éjszakájából örök nappalba.

Ritter

NÉGY HETE

Ádvent harmadik hete minden évben a liturgikus öröm hete. Az adventi öröme. Ez még nem önfeledt ujjongás. Nem a kihúzott nyeremény váratlan öröme. Ez még csak a valakihez tartozás mély öröme. A bizakodó remény kiegyensúlyozottságából sarjadó öröm. Egyáltalán nem rokon az andalító émeltygéssel, annál inkább a jó közérzettel. De meg van benne a dinamikához szükséges feszültség is: van mire törekedni, előttem a jövő, életemnek van célja, értelme.

Piper

Uram! Te vezettél rá bennünket, hogy ádventünk sóvárgás legyen, de ne menekülés. Vágyakozás legyen, de ne ábrándozás. S világunk mind kétkezi, mind szellemi építését ne ideges türelmetlenség, hanem előre lendítő reménykedés kísérje.

Szent Ferenc nyomán

Üdvözítő Úr, jöjj és végre szüless meg, mert csak Te vagy Úr ég és föld élte fölött! Nélküled itt nem vetnénk le bilincset. Jaj, minket az Ellen úgy megkötözött.

Szénási

Összeállította: Juhász Imréné

Szent András és az advent

Szent András apostol

Az egyházi év nem január elsejével kezdődik, hanem advent első vasárnapjával. Az egyházi évnek két nagy ünnepköre van: a karácsonyi és a húsvéti.

A karácsonyi ünnepkör az adventi idővel kezdődik. Ennek a szent időnek négy vasárnapja van.

Advent első vasárnapja minden évben a Szent András ünnepéhez legközelebbi vasárnap. Ha tehát Szent András ünnepe (nov. 30.) keddi nap, akkor az előtte való vasárnap van advent első vasárnapja, vagyis november 28-án. Ha pedig november 30-a péntek, akkor december 2-a lesz advent első vasárnapja.

Az idén november 30-a vasárnap. Ennél közelebb nem eshet vasárnaphoz, tehát **november 30-a – advent első vasárnapja**.

A régi naptárban a tizenkét apostol ünnepe el volt osztva az év tizenkét hónapjára. Minden hónapban volt egy apostol-ün-

nep. Novemberben Szent András ünnepe volt. Van valami jelképes jelentése annak, hogy az adventi szent időt Szent András ünnepe vezeti be. Mert ez a szent idő az Úr érkezését készíti elő, és Szent András is az Úr Jézushoz vezette testvérét, Szent Pétert. Ő volt az apostolok apostola. Szinte arra mutat az ünnepe, hogy a szent idő által érkezék meg hozzánk Krisztus, vagy mi érkezünk meg a mi Urunkhoz.

Advent jövetel, jövet, az Úr jövetelére való figyelmeztetés időszaka. Arra figyelmeztet, hogy a második isteni személy, az

Ige, Isten örök személyes gondolata érkezik.

Az Úrnak három jövetelét különböztetjük meg: az első, amikor testben megjelent közöttünk az Isten, ez a nyilvános nagy ünnep, a karácsony. Ez a testi eljövetele. A második az Úr jövetele kegyelme által az emberiséghez. Ez a kegyelmi eljövetele. És végül az Úr jövetele bíró alakjában. Ez a bíró eljövetele.

Az idén az advent valójában három bő hét. Osszuk be magunknak a három hetet a három úrjövet szerint.

Az eljövetele testben

Először emlékezzünk arra, hogy az emberiség hosszú ideig várta az Üdvözítőt. Most is úgy emlékezünk, mintha várnánk. És várjuk is, mert az Úr jövetele örök jövetel, örök advent. Az emberiség ugyanis mindig várja és várhatja, hogy Isten jöjjön hozzá, és istengyermeki méltóságra emelje.

Senki sem születik Isten gyermekének. Senki sem ismeri Istent, mikor megszületik. A mai emberiség sem az, amely ötven évvel ezelőtt itt élt. Ahogyan nővekszik, úgy kell feltöltődnie Isten ismeretével. Jönni kell hozzá az örök Isten gondolatának, az örök Igének, hogy Isten gondolataival elteljen.

Egy nemzedék jött, amely Isten nélkül

van. Ehhez is jönni akar Isten Fia, és ennek is fogadnia kell Isten Fiát. Ha nem fogadja, Isten nélküli marad. És az Isten nélküli ember embertelen ember.

Az emberiség most is Isten után kiált. Minél messzebb van Istentől, minél gyarlóbb, bűnösebb, gonoszabb, annál inkább kiált nyomora Isten után.

De a vallásukat gyakorló hívek is várják életükbe Istent. Senki sincs ugyanis befejezve e földi életben. Még a legnagyobb szent sincs. Ezért mindenkinek várnia kell, hogy érkezék hozzá Isten, az Isten eszméje, gondolata, hogy az advent végén közelebb legyen lélekben Istenhez, mint advent elején volt.

A kegyelmi eljövetele

Karácsonykor azt ünnepeljük, hogy látható alakban megjelent közöttünk a láthatatlan Isten. Az örök Ige eljövetele nem

célja a külső ünnepség, a karácsonyfák, az ajándékozások, a nagy ünnepi lakomák, még az emberek örök harcában karácsony-

ra megkötött ideiglenes fegyverszünetek sem. A karácsony célja: „*Azért lett Isten Fia emberré, hogy az ember Isten gyermekévé legyen*”.

Lélekben változunk Isten gyermekeivé. Ezért a bűnbánat, az áldozás, ezért az imádságok, lelkigyakorlatok. Ez az Úr valószínűsége.

A Bíró eljövele

Végül az Úr bíró alakjában jön el. Várjuk az Ő eljövételt. Az igazak számára a Bíró eljövele az életvitelük igazolása lesz. Akkor, akik nem ügyeskedtek azzal, hogy a

maguk javára másokat megkárosítsanak, akiket ostobáknak tartott a világ, mert hittek és templomba jártak, majd felemelik a fejüket, mert elérkezett megváltásuk.

Szentek ünnepei az adventi időben

A szentek ünnepei általában nincsenek kapcsolatban az egyházi év különböző szakaszaival.

• **November 30. - Szent András** ünnepe annyira van kapcsolatban az egyházi évvel, mint már említettem is: az apostol ünnepéhez legközelebbi vasárnap advent első vasárnapja.

• **December 7. - Szent Ambrus Milánó püspöke** volt a IV. században. A város legfőbb előjárója volt. Azért ment a templomba, hogy megőrizze a város nyugalma, mert a katolikusok és az arianus szektások azon vitáztak a templomban, hogy ki legyen a püspök. Ő meg sem volt keresztelve. Olyan szépen beszélt a közrendről, hogy egy kisgyermek elküldte: Ambrus legyen a püspök.

A tömeg egyhangúan megválasztotta. Felkészült a keresztségre, pappá, püspökké szenteltette magát, és nagy sikerrel kormányozta a milánói keresztényeket.

• **December 8. - Szeplőtelen Fogantatás ünnepe.** Ez sem az adventi idő miatt van adventben, hanem Szűz Mária születésével áll párhuzamban. Kisboldogasszony ünnepe kilenc hónapra van a Szeplőtelen Fogantatás napjától. Ha akarunk, akkor ezen az ünnepen találunk az ünnep és az egyházi év időszaka között párhuzamot: az üdvösség műve Szűz Mária életével kezdődött. A legrégibb Mária-beszédekben úgy ünneplik Máriát, mint az üdvösség hajnalát. Így tehát az ünnep jól beleillik az adventi szent időbe.

• **December 13. - Szent Lucia.** A hagyomány szerint szirakuzai születésű volt, ifjú lányként szenvedett vértanúságot Diocletianus idejében. Életrajzi adatai azért hiányosak, mert abban a zűrzavaros időben senki nem merte feljegyezni a vértanú halálát sem. Ünnepe azonban mégis bekerült a római misekönyv kánonjába.

• **December 14. - Keresztes Szent János.** A XVI. században élt. Az Egyház egyik legnagyobb misztikusa. A lelki életéről írt művei ma is felülmúlhatatlanok. A spanyol irodalom klasszikusa. Avilai Nagy Szent Teréz legkiválóbb munkatársa volt a karmelita rend megreformálásában.

A szentek életének példája segít bennünket abban, hogy lelki életünket elmélyítsük, éltünkbe megérkezzék Isten Igéje.

Czakó István - ny. kanonok

Szent Borbála

december 4.

Szent Borbáláról olvashatunk a Szentek életéből, az Érdy-kódexből, lexikonokból, régi folyóiratokból.

Maximiánus császár idejében Nikodémiában élő előkelő pogány úr, Dioscurus leánya volt Borbála.

Apja féltette őt a keresztény vallástól, és ezért - ha hosszabb útra indult - lányát egy félreeső magányos toronyba zárta. Borbála hírt kapott Origenes alexandriai bölcsről, és írt neki, kérve, hogy ismertesse meg őt Krisztus tanításával.

A bölcs elküldte hozzá Bálint nevű papját, aki titokban megkeresztelte Borbálát.

Dioscurus lányának fürdőházat építtetett, ahol szobrot állított neki. Borbála azonban ezt összetörte, a falba pedig harmadik ablakot is vágatott, hogy ez a Szentháromságra emlékeztessen. Ezért apja haragra gerjedt, megölni készült lányát, de Borbála elmene-kült, mert a torony fala és a sziklák megnyíltak előtte.

A hegyek között rejtőzött el, de egy pásztor elárulta atyjának a rejtékhelyet, s ezután az apja bíró elé hurcolta a lányát. A város kormányzója megszegyenítés eszközéhez folyamodott: ruhátlanul pellengérezték ki Borbálát a piacon. A lány kéréssel az Úrhoz menekült. Kérése meghallgatásra talált. A földből fel szálló köd és az égből leereszkedő felhő úgy beburkolta testét, mintha föl lett volna öltözve.

Végül a bíró fővesztésre ítélte, és apja kardot ragadott, és lefejezte a lányát. Amikor azonban az apa hazafelé ment, villám sújtotta őt, és nem maradt belőle más, csak egy marék hamu.

Borbálát a „hirtelen és készületlen” halál elleni oltalmazónak tekintik, mivel apja bűnhődött gonoszságáért. Gyakran így imádkoznak: „*Add meg Urunk, hogy Szent Borbála közbenjárására halálunk előtt részesülhessünk szentségeidben.*”

Ez a magyarázata a művészi ábrázolásnak, hogy kezében cibóriumot és felette ostyát tart.

Apja villámcsapás általi halála miatt a villámcsapás és a tűzvész ellen is kéri oltalmát.

A vészharangra rávésik a képét. Így lett a harangok és a harangöntők védőszentje is.

A puszkapor feltalálása után – amit úgy tekintettek, mint a villám és a tűz egyesült ereje – ez a gyenge, és minden erőszaktól távol álló szűz hamarosan a tűzének védőszentje lett.

Védőszentjüknek tekintik a hegymászók, akiket útjaikon vihar és villámcsapás veszélye fenyeget, de ugyanígy a bányászok is, akik a sújtólég veszélyében dolgoznak. Végül a torony miatt, amelyben lakott, s amellyel oly gyakran ábrázolják, a régi építőmesterek és kőművesek védőszentje is lett.

A bányászok imáját 1928-ban jegyezték fel

„*Oh Borbála, hozzád fordulunk mind-azok, akik a föld mélyébe leereszkedünk. Oltalmaz meg minket minden szerencsétlenségtől és bajtól. Könyörögj érettünk, és légy erős pártfogónk mindörökké. Amen*”

Belles Istvánné
Bánréve

Szeplőtelen fogantatás ünnepe

december 8.

Tiepolo: Szeplőtelen fogantatás

A Szentírás örzi az angyali köszöntést, amelyben feltárul Mária titka, ő a „kegyelemmel teljes”. Ha Isten ajándékával teljes, akkor nem lehet benne semmiféle bűn, tehát eredeti bűn sem. Ő, aki fogantatásának első pillanatától kezdve az eredeti bűn szeplőjétől is mentes volt, lett Isten Anyja, az emberi nem Anyja.

Mária bűn nélkül történt fogantatása titok számunkra. Isten titka, amelyet a bűnnel naponta küzdő ember nehezen ért meg. Hosszú idő kellett hozzá, hogy az Egyház felfedezze ennek végtelen kegyelmi tartalmát.

Keleten már a VIII. században ünnepe volt a Szeplőtelen Fogantatásnak, mégpedig december 8-án, vagyis Mária születésétől (szeptember 8.) kilenc hónapot visszaszámítva.

Őseink még a Bizáncban nevelkedett III. Béla uralma (1172-1196) alatt, egyenesen keletről vették át a Szeplőtelen Fogantatás szép ünnepét. Ettől kezdve a Szeplőtelen Szűz áhitatos tisztelete mintegy a magyarság ismertetője lett.

A XV. században már megtaláljuk az Egyház liturgiájában, hogy az Isten méltó hajlékot készített Fiának a Szűz szeplőtelen fogantatása által.

Gyakori tévedés összetéveszteni Jézus csodálatos fogantatását Mária szeplőtelen fogantatásával. Az előbbi az Ige megtestesülését jelenti Mária méhében a Szentlélek erejéből, az utóbbi azt a tény, hogy Anna és Joachim leánya, a Boldogságos Szűz Mária létének első pillanatától fogva mentes volt az áteredő bűntől.

A dogmát magdát IX. Pius pápa 1854. december 8-án hirdette ki.

A szeplőtelen fogantatás hitigazságának ünnepélyes kihirdetése után négy esztendővel, 1858-ban a franciaországi Lourdes-ban a csodálatos fényben megjelenő Mária úgy mutatkozott be Bernadettnek, hogy ő **a szeplőtelen fogantatás**. A jelenés helyének kis barlangjában egy forrás fakadt, amely mind a mai napig nem apadt ki, és amelynek tiszta vizéből évről-évre zarándokok milliói isznak.

Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepén úgy áll előttünk Jézus édesanyja, mint tiszta forrás, aki élete végéig megőrizte tisztaságát Isten kegyelmének köszönhetően, de Mária akarata és ereje által.

Fatimában Lucián keresztül kérte a világ és Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívének. Erre a felajánlásra végzetesen későn, 1942. október 31-én került sor.

De ekkor már késő volt.

A Szűzanya által kért felajánlást II. János Pál pápa a világ püspökeivel 1984-ben megismételte. Lucia nővér szerint a Szent Szűz ezt a felajánlást elfogadta.

Szűzanyánk 1988-ban Ecuadorban megjelent az akkor még 16 éves Patricia-nak, és kérte tőle, hogy december 8-án, a Szeplőtelen Fogantatásnak ünnepén, déli 12 órakor gyűljenek össze, és a nyílt színen imádkozzák el a teljes rózsafüzért.

Magyarországra ez az üzenet 1997-ben érkezett meg, és vált publikussá. Azóta minden évben – engedelmességgel Égi Édesanyánknak – Budapesten, a volt Regnum Marianum templom megszentelt helyén, a kereszttől, Szűzanyánk kérésének megfelelően, megszervezzük – Kemeenes Gábor atya vezetésével – december 8-án a nyílt színű rózsafüzér imát, kérve Nagyasszonyunk közbenjárását hazánkért, hazánk lelki megújulásáért, valamint a békéért az egész világra.

A szervezők szeretettel hívnak és várnak minden Istent és hazáját szerető testvért, hogy aki teheti, szentgyónással, szentáldozással, esetleg kilenceddel készüljön erre az ünnepre. Akik nem tudnak felutazni Budapestre, azok szervezzék meg ezt plébániájukon.

2002-től a mi egyházközségünk is csatlakozik az ima-találkozóhoz. Szeplőtelen Fogantatás ünnepén, december 8-án, déli 12 órakor a templomban köszöntjük Égi Édesanyánkat, s lélekben egyesülve kapcsolódunk be a rózsafüzér imába.

Istenhez emelt lélekkel, társainkkal összeforrvan, egy emberként száll fel imánk nemzetünk Istenhez fordulásáért,

megtérséért, a Szent István-i lelkiület elfogadásáért és megéléséért, magunk, országunk és a világ bűneinek bocsánatáért, a két legszentebb szív mielőbbi győzelméért és dicsőséges visszatéréséért.

Ajánljuk fel mi is magunkat és családjainkat a Szeplőtelen Szívnek, és szervez-

zük meg az általa kért engesztelést az egész világra kiterjedően.

Dicsőség az Istennek és a Szeplőtelen Szűznek!

Bratu Sándorné

„Kedves fiaim, tekintetek ma fel égi Édesanyátok szeplőtelen, tiszta ragyogására.

Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.

Én vagyok az egyetlen teremtmény, aki mentes minden bűntől, még az áteredő bűn szeplőjétől is.

Egészen szép vagyok: tota pulchra.

Engedjétek, hogy körülvegyelek benneteket szépségem palástjával, hogy szeplőtelen fényem égi ragyogása benneteket is megvilágítson.

Egészen szép vagyok, mert arra hívtam, hogy Isten Fiának legyek Édesanyja. Arra hívtam, hogy szűzi ág legyek, amelyen az isteni virágnak kell kinyílnia.

Így szövődik bele tervem a ti üdvösségetek szent titkába.

Kezdetben azt jövendölték rólam, hogy a Sátán ellensége vagyok és teljes győzelmet aratok felette. „Ellenkezést vetek közéd és az Asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg sarka után leselkedel.”

Végül, úgy tekintenek majd rám, mint a napba öltözött Asszonyra, akinek az a feladata, hogy a vörös sárkány és hatalmas serege ellen küzdjön, őt legyőzze, megkötözze és a halál országába taszítsa, hogy egyedül Krisztus uralkodjék a világon.

Íme, most így mutat be a Szentírás anyai királyságom ragyogásában: „Az égen nagy jel tűnt fel, egy Asszony, kinek öltözete a Nap volt, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból álló korona.”

(1989. december 8.)

Keresztes Szent János

áldozópap és egyháztanító

A spanyolországi Fontiveros-ban született 1542 körül. Miután bizonyos időt eltöltött a karmelita rendben, 1568-ban Avilai Szent Teréz tanácsára a szerzetesek közül elsőként csatlakozott a megújított rendhez, amelyért sokat fáradozott és dolgozott.

Ubedában halt meg 1591. december 14-én, az életszentség és a bölcsesség dicséretre méltó jeleivel gazdagon. Ezt legjobban a lelki életről szóló munkái bizonyítják.

János alig volt kétesztendő, amikor apja meghalt, de édesanyja észre vette tehetségét, ezért iskolába járatta. Mivel édesanyja a tanulás költségeit nem tudta fedezni, a jezsuiták kollégiumába került. Többször megpróbálkozott valamilyen mesterség elsajátításával, de mindig kiderült, hogy ehhez nincs tehetsége. Adottságai a könyvek felé irányították, szíve az egyház szolgálata felé vonzotta.

Egy ispotály alapítója – amikor fölismerre János tehetségét –, elhatározta, hogy viseli tanulásának költségeit, s megígérte, hogy ha pappá szentelik, kórházi lelkészként fogja alkalmazni. Csakhogy Jánosnak soha nem volt ahhoz hajlandósága, hogy életét mások által megszabott irányban és utakon folytassa. Saját sorsát Ő maga akarta meghatározni,

amikor egy hívásra válaszolva belépett a medinai kármelitákhoz.

A kolostorban élő testvérek a Salamancai Egyetemre küldték, ahol elvégezte a teológiát. Fölsszentelése után közölte előljáróival, hogy elmegy karthauzinak. De – a gondviselés bölcs jóságából – találkozott Avilai Szent Terézszel, és Teréz tanácsa szerint végképp elkötelezte magát a Kármellel. Kinyilvánította, hogy kész megmaradni a karmelita rendben azzal a feltétellel, hogy biztosítják számára a rend eredeti szigora helyreállításának lehetőségét.

A megvalósításhoz a dorvelói kolostor alapításával fogott hozzá, és hamarosan újabbakat alapított. Egymást követték a mance-rai, a pastranai kolostor, az alcalai egyetemi kollégium, s közben megmutatkozott, hogy milyen kiváló szervező. Tevékenységének csak a halál vetett véget. Ez az „égi és isteni ember”, ahogy Szent Terézia nevezte, kiváló lelkivezetőnek bizonyult, aki szenteket tudott nevelni.

A renden belül azonban az elméleti és joghatósági viták odáig fajultak, hogy Jánost a testvérei a toledói konventban egy cellába zárták és rabként tartották fogva. Rabságát

arra használta föl, hogy megrajzolja saját lelke képét. Vad és keserű szavakat várnánk tőle haragja és keserősége kifejezésére a kegyetlen bánásmód miatt. Ehelyett derűsen rajzolja és festi a szabadság diadalát, melyet nem lehet sem börtönbe zární, sem megbílcselni: a szeretet szabadságát.

A nagy spanyol misztikus életéről, aki „nem rózsálgasban, hanem sötét és tövises úton át akart a tökéletességre jutni,” első sorban a tulajdon művei tudósítanak.

Börtönében írt elemzéseinek alaptémája a szeretet küzdelmei „A Lélek sötét éjszakájában”: a lélek csodálatos útjai „A Leleki páros ének” mélységeiben és tágasságában.

Mindaz, amit leírt, különböző módszerekkel készült önarcok, románcok, amelyekben – az egy vonallal készült vázlatokhoz hasonlóan – a Szentháromság, a misztikus Test, a Megtestesülés szépsége és a lélek minden szabadsága benne foglaltatik úgy, ahogy azt csak a 136. zsoltárban lehet megtalálni. Művei az egész keresztény kultúra kincsesházát gazdagítják.

Toledói börtönéből szabadulva János Andalúziába ment, további élete ezen a tájon folyt le. Soha nem feledkezett meg fő feladatáról sem, arról, hogy napról napra tökéletesdjék, s mindenütt minden pillanatban átadja magát a kimondhatatlan istentapasztalás élményének.

Száma e földi élet nem más, mint teljesen járulékos mozzanat az egyetlen lényegeshez: eljutni mindenáron az Istennel való egyesülésre, és a hozzá vezető átalakulásban élni.

Istentől azt kérte ajándékba, hogy minél többet szenvedhessen. Krisztus pedig szívesen tartotta őt a keresztnél. Mint szerzetes előjáró és sok új kolostor alapítója – aki állandóan úton volt és súlyos kötelezettségeknek tett eleget – minden erkölcsi és fizikai szenvedés után is nyugodt megelégedettség-

gel szemlélte terhei gyarapodását. Magatartásában és személyében ugyan az történik, mint írásaiban: egy emberileg nézve türehtetlenül kemény élet prózai valóságából ének születik, amely nem más, mint maga az Isten iránti szeretet, és épp ennek a kemény életnek a szeretete, mivel ez az élet biztosítja számára az Isten-szeretetet.

Művei – *Út a Kármel hegyére, A Lélek sötét éjszakája, A lelki páros ének és a Szeretet eleven lángja* – életének bámulatra méltó szimfóniáját adják.

„Este majd próbára tesznek a szeretetben” – mondja egyik írásában. Úgy látja, hogy a szeretetnek – e nehezen taglalható témának – a titka abban rejlik, hogy igaz fogalmat kell alkotni a szeretetről. Az emberek ugyanis általában a szeretetet az ösztönök és az érzelmek birodalmában élik meg, holott a szeretet az az állapot, amelyben az embernek sikerül a gondolkodását, az emlékezetét és a szívét alávetnie a helyesen használt szabadságnak, és ezáltal a lélek minden képessége egyetlen célra irányul, amit a szeretet állít a lélek elé.

Mert valójában, csak az az ember veszti el a szabadságát, aki nem érti „hogyan kell igazán örülnie és szomorkodnia, mert nem fogta föl a jó és a rossz közötti különbséget.”

Az emberek életük megoldását általában abban látják, hogy könnyíteni akarnak szenvedéseiken. Keresztes Szent János számára a megoldás nem a menekülésben, nem az elfojtásban, s nem is a kényszerhelyzetek születe közönyben rejlik, hanem abban, hogy személyisége egységes, nyílt és Krisztushoz emelkedett.

„Egyetlen emberi gondolat értékeesebb, mint az egész világ, ezért a gondolatnak egy méltó tárgya van: Isten.” Ez azonban a szeretetnek csak az egyik oldala.

A másik oldal abban mutatkozik meg,

hogy az embernek szeretet-igénye van. Szeretetet viszont akkor nyerünk, „ha oda viszünk szeretetet, ahol nincsen.”

Keresztes Szent János az isten-gyermekök tökéletes szabadságának a szentje. Egész élete liturgia, amelyben minden emberi valóság énekké és költészetté vált.

A keresztnél úgy ölelte magához, ahogy egy muzsik a hárfáját. Röviddel a halála előtt kérte, olvassák föl neki az *Énekek énekét*, hogy a keresztnél iránti szerelme új táplálékot kapjon.

Ez a Szeplőtelen Fogantatás oktaváján, éjfélnél történt, (azaz december 16-án), s miközben a testvérek a kórusban megkezdtek Mária ünnepi zsolozsmáját, János fölujjongott, hogy az égbe mehet, és ott éneklí tovább a zsolozsmát. Ez volt az utolsó szava itt a földön. Úgy élt, és indult el ebből az életből, ahogy énekelt. Énekeit azok az erős és optimista lelkek öröklík, akik bármilyen területen – szeretetből – a szabadságért küzdenek.

1726-ban szentté avatták, s kétszáz évvel később - 1926-ban - XI. Pius pápa egyháztanítóná nyilvánította. Ünnepe 1738-ban vették föl a római naptárba – november 12-re –, de 1969-ben december 14-re helyezték át. Karmelita szerzetesruhában ábrázolják, a keresztnél tisztelete közben.

Mindenható Istenünk, kérünk, segíts, hogy Szent János áldozópod példáját követve, egyre gyarapodjunk a szentek tudományában, és felebarátainknak megbocsájtvá irgalomra találjunk Nálad!

Keresztes Szent János

Ének a legfontosabb jegyzetekből I. (részlet)

Végül föl, Isten a sárból,
Te vigaszom, javam és menedémem,
e nagy nyomorúságból!
Dicsőségem ó, nekem,
Tevéled hadd lakozzam fönt az égben,

Magadba, ó, emelj föl,
s mi egygyévnem Tevéled nem enged,
a hideget szívemből
vedd ki, e szeretetnek
vakságáért szereteted ne vond meg!

Tüzedtől lángra kapva
egész bensőm elégne Benned, Isten!
Ó, bár Beléd omolna,
megsemmisülne minden,
eloldozódna testem és lelkem!

Kapudat nyisd Uram meg!
E nyomorult szeretetedbe lépjen!
Jelét szeretetednek
add meg neki egészen!
E csúszó fereg Benned hadd reméljen!

Ismeretlen szerző

Horváth Teréz – Babik Katalin

Szent István az első keresztény vértanú

István diakónusról a Szent Lukács által megírt Apostolok Cselekedeteiben (6,1-8,2) olvashatunk. Egyike volt a jeruzsálemi Egyház első hét diakónusának, akiket a hívők Kr. u. 34 körül az apostolok munkatársaivá választottak. A jeruzsálemi görög nyelvű zsinagóga előljárói a szanhedrin (főtanács) elé állították, és amikor itt is nyíltan hirdette Jézus istenségét, a csőcselék megrohanta, kihurcolta a városból és agyonkövezte. A kapu, amelyen végső útjára indult, Jeruzsálemben ma is az István-kapu nevet viseli.

Jeruzsálemben az egyházon belül feszültség támadt a görögül beszélő zsidók-nál. Úgy érezték, hogy amíg az arámul beszélő zsidók özvegyeit előnyben részesítik, addig az ő özvegyeiket elhanyagolják a mindennapi alamizsna-osztásnál.

Az apostolok fő hivatása az imádság, a prédikálás és az Oltáriszentség szolgálata volt, ezért úgy határoztak, hogy a tanítványok közül kiválasztanak „hét jó hírben álló, Lélekkel eltelt bölcs férfit” a szeretetszolgálat állandó végzésére. „Az apostolok elé állították őket, azok imádkoztak, és rájuk tették kezüket.” (6,6)

Feladatuk nemcsak a szegények gondozása volt, hanem - mint István és Fülöp működése mutatja - prédikáltak és kereszteltek is. E férfiak a hellén keresztények tekintélyes képviselői lehettek, s emellett igazi apostolok, akiket nem lehet ugyan együtt említeni a Tizenkettővel, de teljes bátorsággal hirdették az Evangéliumot, és magukkal vitték egész Júdeába.

A hét diakónus közül Lukács kiemeli

Istvánt, „*ezt a hittel és Szentlélekkel eltelt férfit*” mint igazi keresztényt. Isten nagyobb mértékben tette őt kegyelme eszközévé, mint a másik hatot (Fülöpöt, Prohórust, Nikánort, Timont, Parmenászt és Miklóst, az antióchiai jövevényt), ezért művelt csodákat és jeleket a nép körében.

Emellett a bölcsesség ajándékából is bőségesebben részesült, ennek köszönhetően hirdette oly nagy erővel Isten igéjét: „*István kegyelemmel és erővel eltelve nagy csodákat és jeleket művelt a nép körében. Erre a libertinusok, cireneiek, alexandriaiak, kilikiaiak és ázsiaiak zsinagógájából némelyek ellene támadtak, és vitatkozni kezdtek Istvánnal, de bölcsességével és a Lélekkel szemben, amellyel beszélt, nem tudtak ellenállni.*” (6,8-10)

Miként Jézust, Istvánt is a szanhedrin (főtanács) elé állították, és ez a jogi hatóság folytatta le a pert. Ugyanazokkal a vádakkal léptek föl ellene, mint Jézus ellen: „*Embereket fogadtak fel, hogy állítsák: <Hallottuk, amint káromló szavakkal il-*

Szent István vértanú

lette Mózeset és az Istent.> Felizgatták a népet, a papokat és az írástudókat, úgy, hogy rárontottak, megragadták, és a főtanács elé hurcolták. Ott hamis tanúkat szólaltattak meg, akik állították: <Ez az ember folyvást a szent hely és a törvény ellen beszél. Hallottuk, amint mondta: Az a názáreti Jézus romba dönti ezt a helyet és megváltoztatja a Mózesről ránk hagyott szokásokat.> „ (6,11-14)

Istvánon beteljesedik Krisztus ígérete: „*Amikor majd a zsinagógákba vagy a hatóságok és a hatalmasságok elé hurcolnak benneteket, ne gondolkozzatok rajta, hogyan védekezzetek, vagy mit mondjátok, mert a Szentlélek abban az órában*

majd megtanít rá benneteket, hogy mit kell mondanotok.” (Lk 12,11-12)

Ezért tudja István is, hogy mit kell mondania. Áttekinti Izrael egész történetét, az üdvörténetet, amelynek során Isten oly sokszor művelt csodákat a nép érdekében. Felsorolja Isten csodatetteit és a nép ellenkezését, mert „*atyáink szívük mélyén visszavágytak Egyiptomba*” (7,39).

István a maga prófétai látásával látja, hogy a történelem vonalai egy pontban találkoztak: Isten elküldi egyszülött Fiát, az Igazat, s a zsidók, mert keménynyakúak és körülmetéletlen a szívük, keresztre feszítették őt. És ekkor a történelem vonalai ismét tágulni kezdenek a jövő felé: Isten már nincs a Templomhoz és az „*az ő népéhez*” kötvé.

Az örömhír most terjedni kezd a pogányok felé: „*A Magasságbeli nem lakik emberi kéz emelte hajlékban, ahogy a próféta is mondja: <Az ég az én trónom, s a föld lábam alatt a zsámoly. Milyen házat építhetnétek nekem - mondja az Úr -, vagy hol lehetne pihenőhelyem? Hát nem kezem alkotta mindezt?> (vö. Iz 66,1) Ti vastagnyakúak, körülmetéletlen szívűek és füleek, mindig ellenálltatok a Szentléleknek, s mint atyáitok, olyanok vagytok ti is. Melyik prófétát nem üldözték atyáitok? Mind megölték azokat, akik az Igaz eljövételéről jövendöltek. S most ti lettetek árulói és gyilkosai, ti, akik az angyalok közreműködésével átvettétek a törvényt, de nem tartottátok meg.*” (7,48-53) A vádlott védőbeszéde súlyos vádként hullott a vádlókra, amit azok meg is értettek, azért vicсорították rá a fogukat.

Az elbeszélésben Istvánt nemcsak bölcs és Szentlélekkel eltelt tanúnak, átütő erővel

érvelő szónoknak láthatjuk, hanem látnoknak is, akinek arca fölragyog, mint egy angyalé, és arra is méltónak találtatott, hogy Isten dicsőséges jobbán meglássa az Emberfiát.

Szentlélekkel eltelve kiáltott fel: „*Látom, hogy nyitva az ég, és az Emberfia ott áll az Isten jobbán!*” (7,56) Igen, a Bíró látta, aki fölment a mennybe, és a saját szava szerint megtagadja azokat, akik megtagadják őt. Elvétezik tőlük az örömhír, s akik most követet ragadnak, hogy Istvánt elhallgattassák, a végső ítélet előtt állnak.

István a halálával megpecsételte bátor tanúságtételét. De a menynei Bíró állja a szavát, és megvallja azokat, akik megvallják Őt. Az igaz tanú, aki Mesteréhez annyira hasonlóan hal meg, nem hiába kiáltja: „*<Uram, Jézus, vedd magadhoz lelkemet!> Majd térdre esett, és hangosan felkiáltott: <Uram, ne ródd fel nekik bűnül!> Ezekkel a szavakkal elszenderült. ... Istvánnak az istenfélő emberek megadták a végtisztességet, s nagyon megsíraták.*” (7,59-60; 8,2)

Szent István diakónus állítólagos relikvái, néhány - reá vetett - közel együtt később Konstantinápolyba, onnan pedig Rómába vitték. A diakónusok (szerpapok) mellett védőszentjüként tisztelik még - megkövezése után - a téglavetők és általában az építőmunkások.

Jellemző attribútuma: kivégzésének eszköze a kő, mellyel vérző fején, vállán, ruhájának redőiben, a kezében, tartott könyvön ábrázolják.

Keresztény életünk, a Krisztushoz való tartozásunk bennünket is tanúságtevő életre kötelez. Áldozatok árán is hűségnek kell lennünk az Istengyermekekhez. Ka-

rácsonykor mi is többet szemléltünk az égiet, remélhetőleg a mi lelkünkben is gyökeret vert egy-egy kegyelem, isteni ajándék, amely lelki erővel tölt el, jó elhatározásokat szül, tökéletesebb Krisztuskövetésre buzdít.

Az a tény, ha egy kicsit is jobbakká lettünk, mások számára jel lesz, mások is buzdulnak általunk. Azonban olyanok is lesznek, akiknél nem találunk megértésre. Lehet, hogy közvetlen környezetünk sem támogat a jóért folytatott küzdelmünkben. Akár rosszindulattal akadályozhatnak, vagy a megszólások, rágalmak ítélőszéke elé hurcolnak.

Azonban, ha ezernyi akadályt is kell leküzdenünk, Karácsonynak a kegyelme Krisztus-követésre kötelez. Nem lesz mindig karácsonyi ének, nem fognak mindig angyalok glóriázni, de nekünk akkor is haladnunk kell a Krisztus által mutatott jó és helyes úton, minden körülmény között vállalnunk kell Krisztus követését, és a Róla való tanúságtételt, mint Szent István vértanú tette.

Könyörgés Szent István első vértanú ünnepének zsolozsmájából:

Urunk, Istenünk, add, hogy kövessük annak példáját, akit ma tisztelünk: tanuljuk meg szeretni ellenségeinket, hiszen ma Szent István vértanú menynei születése napját ünnepeljük, aki üldözőiért is tudott imádkozni! A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Árvai Zoltán
vizsolyi plébános

Szent István vértanúról

Tegnap világ örvendezett,
örvendőn ült szent ünnepet:
Krisztus Urunk született!
Tegnap angyalkórus zengett
Ég-királynak, legfőbb Szentnek
vígán dallott éneket.

Első mártír és levíta
hitbe' ragyog, élte tiszta,
csodákkal világítván!
Amaz egy Fény alatt fénylik.
Fénylőn feddi bűnök népit,
hitetlent a hű István.

Fogcsikorgók, vadak módján,
legyőzettek, - fény ragyogván, -
világosság visszái. (1)
Hamis tanút gyűjtenek fel,
fent fogakkal, éles nyelvvvel
kígyófajzat tör rá ki!

Küzdő bajnok! Áll a helyed
buzgón; bizton várd béredet,
Harcod' végig megálljad!
Visszacáfolj hamis tanút,
torkukra verd álnok szavuk'
Sátán zsinagógának! (2)

A te Tanúd áll Egekben: (3)
igaz és hű Tanú egyben, (4)
Ártatlanság Tanúja!
Tudod, neved is „Koronás”,
véres kint ily szent jögon vársz:
Vér számít koszorúra...

Nem hervadó koronáér'
tűrj: rövid kint földi rádmér
s vár a fönti győzelmed.
Lesz haláloed születésnap,
végső tusád ünneplést szab:
elkezd örök örömet.

Szentlélekkel eltöltve
behatol a Felsőbbe,
István látja mennyeket. (5)
Látja Isten Dicsőjít!
győzelemre ihlődik,
mennybe jutni mind eped!

Ím az Isten jobbán állót,
harcra hívó Jézust látod.
Nézd csak, István: pálmát tart!
Nyitva-tárva íme az Ég,
Krisztus néked fölmagaslék:
hangos bátran kiáltad!

Magát Úr kezébe nyújtja:
Érte halni édes, tudja,
zord kövek bár zuhognak...
Saul - mindent ott kiszolgál:
köntöst s követ hóhéroknál
kövel jár még azonnapi...

„Ne tudassék bűnül nekik, kik mártírra
kövik vetik” - térdre hullva esedezik.
Szán dühöst, míg ver szíve...
Így az Úrban elnyugovék.
Krisztust követ szó is: a vég,
Krisztussal ki élt-halt mindég mártíroknak
elseje...

(1) ApCsel 7,15; (2) Jel 2,9; (3) ApCsel 7,55; (4) Jel 1,5; (5) ApCsel 7,55

Szent-Viktóri Ádám

ÁDÁM ÉS ÉVA

Karácsony vigíliáján

Egyes génkutatók a nyolcvanas években arra a megállapításra jutottak, hogy mivel az emberi génállomány annyira egységes, ezért valószínűsíthető, hogy fajunk egyetlen emberpártól származik. Akár így van, akár nem, a Szentírás nem természettudományos ismereteket közöl, hanem hitünk igazságait fogalmazza meg.

A Biblia, valamint a Korán szerint Ádám és Éva voltak az első emberpár, akiket Isten teremtett. Évát nem sokkal Ádám megteremtése után hívta életre Isten. Álmot bocsátott Ádámra, és egy bordájából alkotta meg Évát. A Biblia Ádám és Éva történetét Mózes 1. könyve, a Teremtés könyve második és harmadik fejezetében mondja el.

A Szentírás elbeszélései - ha megfogalmazásuk messé is - képletes nyelvükön komoly tartalmat fejeznek ki. Az ember teremtéséről szóló részben a „*ha adam*” héber kifejezés általában egy embert jelöl, tehát nem személynév. Annyit jelent: *sárga földből való*.

Miután Isten megalkotta az embert, a Biblia képszerű szavai szerint az orrába fújta az élet leheletét, így lett az lelkes, élőlény. Tehát nem egy konkrét férfiról szól a teremtéstörténet. Az Ádám név mégis meggyökeresedett. Ha Ádámé nem is, Éva neve azonban szerepel a történetben, és annyit jelent: az élők anyja.

Miután az összülők ettek a tiltott fa gyümölcséből, beszűkült az értelmük - ezért jutott eszükbe a képtelen ötlet, hogy elbújnak az Isten elől.

A bűnbeesés az a folyamat, amely által halandó lett az emberiség ezen a földön. Amikor Ádám és Éva ettek a tiltott gyümölcsből, halandók lettek, vagyis ki lettek téve a bűnnek és a halálnak. Ádám lett az „első test” a földön. Az utolsó napi kinyilatkoztatás világossá teszi azt, hogy a bukás = áldás, és hogy Ádám és Éva tiszte-

letet érdemelnek, mint az egész emberiség első szülei.

A bukás szükséges lépés volt az ember fejlődésében. Mivel Isten tudta, hogy be fog következni a bukás, a halandóság előtti életben tervbe vett egy Szabadítót. Jézus Krisztus eljött az idők delén, hogy kiengeszteljen Ádám bukásáért, valamint az emberek bűnbánatának feltételével, az emberek egyéni bűneiért.

A Biblia nem tud róla, hogy a tiltott fa almafa volt, mégis a keresztény hagyományban általános az a hiedelem, hogy Éva anyánk almát szakított a tiltott fáról, mely a kert közepén állt. A jó és gonosz tudásának fája csak az európai keresztény hagyomány szerint terem almát. A Talmud egy citromféléségnek tartja. Mások a fügét tartják a tiltott gyümölcsnek, mivel Ádám és Éva fügefalevelekből készített ágyékkötőket.

Egyesek – komoly vagy kevésbé komoly – felismerése, hogy Ádám és Éva magyarok voltak, mivel egyrészt az „eredeti” bibliai leírás említést tesz arról, hogy Ádámot és Évát nem csupán a kíváncsiság hajtotta, hogy letepje a tiltott gyümölcsöt, hanem szándékuk szerint almás rétest kívántak készíteni belőle. Az almás rétes pedig köztudottan a magyarok egyik ősidők óta kedvelt eledele.

Másrészt ma mindenki csak az Ádámot és Évát megkísértő kígyóról beszél, holott az eredeti leírás említést tesz egy kis fekete puliról is, aki az első (magyar!) emberpár álmát őrizte az Édenkertben. A felvetés megvitatására a szájszéli mosolyon túl sok időt nem kell fordítanunk.

Ádám és Éva az emberiség ősszülei, kegyelemben teremtettek, de annak elvesztői is ők. Az ősbűn átszármazott tőlük minden utódunkra, ezt mindannyian önmagunkról tudjuk. Egyedül az embernek van bűntudata, egyedül ő tud saját lelkiismeretéről, s a többi embertől is megköveteli a lelkiismeretet, s a jó és a rossz közt tudatosan a jó választását.

Egyedül az ember képes arra, hogy tudatosan a rossz szat válassza. Ezt örököltük Ádámától és Évától, és ez a bizonyíték, hogy döntő választásban – amelynek csak jelképe a paradicsomi gyümölcsfa – Isten ellen fordultak. Az isteni irgalom azonban megbocsátott nekik, és Jézus őtértük, testi őseiért, „szállott alá” a holtakhoz, hogy megvigye nekik a megváltás örömhírét.

Karácsony vigíliáján elmélkedve használom fel a le-

hetőséget, hogy minden kedves olvasónak kívánjak boldog Karácsonyt és áldott új esztendőt!

*Kalóczkai Gábor
rudabányai plébános*

Szent János apostol és evangélista ünnepe

december 27.

P. Berrugnete: Szent János evangélista

A negyedik evangélium szerzője **Szent János**, más úton írja le az eseményeket, mint a szinoptikusok. A „**szeretett tanítvány**” önálló forrásból merít. Személyesen átélte tanúságtételét írja le evangéliumában.

Erről tanúskodik első levelének bevezetésében: „*Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit a szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és amit a kezünkkel tapintottunk: az élet igéjét hirdetjük nektek. Igen, az ÉLET megjelent, láttuk, tanúságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk.*”

Szent János a testté lett Igének kivételezett tanúja: evangéliumának *Előszó* fejezetében vallja, hogy Jézus a testté lett Ige. „*Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett. Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága. A világosság világít a sötétben, de a sötétség nem fogta fel.*” (Ján. 1.1-5)

A János által írt Evangélium örömhíre erről szól.

- A Ige: Jézus öröktől fogva van, nem teremtmény. Ő a Szentháromság második személye.

- Az Ige testté lett és azért jött közénk, hogy életet adjon az emberekért; örömhírt

hozott: az Isten országát meghirdetni, küldetésének befejeztével pedig visszatérni az Atyához.

Szent János apostol életéről rövid feljegyzés tanúskodik. A Szentírás olvasása közben többet megismerünk róla és testvéréről, Jakabról, mert őket nevezte Jézus a „*mennydörgés fiai*”-nak, (Mk 3,17) heves természetük miatt.

Édesapja Zebedeus, gazdag halász volt, édesanyját Salómének hívták. Galileában született, foglalkozását tekintve halász volt. Bátyjával, Jakabbal Jézus tanítványai lettek, de kerülő úton, mivel kezdetben a szélsőséges zelóták közé tartoztak.

Később Keresztelő Szent János tanítványai lettek. Ők voltak az első tanítványok. Így vall magáról és Keresztelő Szent János tanúságtételéről: „*Másnap megint ott állt János két tanítványával, s mihelyt meglátta Jézust, amint közeledett, így szólt: „Nézzétek, az Isten báránya!” E szavak hallatára a két tanítvány Jézus nyomába szegődött.*” (Jn 1, 35-37)

János az Úr Jézus szűkebb tanítványainak csoportjába tartozott, ezért tanúja volt Jézus több csodájának, a kánai menyegzőnek, Jairus lányának feltámasztásának, a bēna ember gyógyításának a Beteszda fürdőnél. Mindent aprólékosan leírt a szemtanú apostol. Feltárások igazolják a Beteszda fürdőről leírt pontos helyismeretét is.

János hűséges szeretetének bizonyágtétele, hogy elkísérte Mesterét a keresztúton, és kereszthalálának, szenvedésének igaz tanúságtevője lett. Milyen nagy kitüntetés éri a fiatal tanítványt, amikor Jézus a keresztfán haldokolva az ő

gondjaira bízta édesanyját, Máriát. „*Amikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: „Asszony, nézd, a fiad!” Aztán a tanítványhoz fordult: „Nézd, az anyád!” Attól az órától fogva házába fogadta a tanítványt.*” (Jn 19, 25-27)

Jézus feltámadásának hírül adását, és az üres sír látványát olyan pontosan írja le, melyet az átélés, az élmény befogadása, minden apró részlete hitelessé tesz.

Ő volt a másik tanítvány Péter apostollal, akik a sírhoz futottak. Meghatóan írja le a feltámadott Jézussal való találkozásait, Tamás hitetlenségét, majd az Úr Jézus hogyan ad hatalmat a bűnök bocsánatára, ill. megtartására, és hogyan adta át a hatalmat Szent Péternek az egyház fölött.

Szent János apostol Jézus halála után Efezusban él, majd részt vett a jeruzsálemi zsinaton. Hosszú apostoli munka után Patmosz szigetére került száműzetésbe. Itt részesült azokban a látomásokban, melyeket a Jelenések Könyvében írt le. Három – neki tulajdonított – levelet ír tanítványainak.

Az ő ünnepéhez kötődik a bor megáldásának szertartása is. A hagyomány szerint mérgezett bort nyújtottak neki, mire ő keresztet rajzolt rá, és egy kígyó jött ki a kehelyből.

Az evangélista jelképes állata a **sas-madár**, amely jellemzi evangéliumának szárnyaló stílusát.

Szent János apostol - evangélista Efezusban halt meg, idős korában. Ő az egyetlen apostol, aki nem szenvedett mártírhált.

Mizsei Sándorné

Aprószentek

Delitio: A kisdedek lemészárlása

Jézus születését rendkívüli és csodás jelenségek előzték meg és adták hírül. A legcsodálatosabb, maga a fogantatás volt.

Isten angyalának közlése szerint Mária „*méhébe fogadá Szentlélektől Szent Fiát*”, anélkül, hogy előtte „*férfit ismert*” volna. Ezt a szent titkot azonban csak Isten, Mária és József ismerte. Azt a csodálatos jelenséget viszont, amely Jézus világba lépését kísérte, láthatta az egész akkori világ és emberiség.

Máté evangéliuma szerint nagyon fényes csillag tűnt fel a keleti égbolton, melynek fénycsóvjára egy határozott irányba mutatott. A napkeleti mágusok, vagy bölcsek

értették a jelet, és elindultak megkeresni a leendő nagy királyt, akinek születését hirdette a különleges csillag.

Abban az időben Heródes uralkodott Júdeában. Egy gonosz és hatalmát féltő zsarnok, aki mindenkit ellenséget látott, ugyanakkor Róma-barát politikájával kiszolgáltatta a zsidókat az ezerszer gyűlölt idegen hatalomnak. Amikor pedig a napkeleti mágusok - útban Betlehem felé - Jeruzsálembe értek, kérdezősködtek, hol lelhető fel az a hely, ahol megszületett a zsidók új királya? Heródes, aki ravasz és gyanakvó volt, titokban magához hívatta a három bölcset, és kifaggatta őket. Majd álnok és képmutató szóval meghagyta nekik, hogy amint megtalálták a gyermeket, jelentsék azt neki, mert ő is hódolni akar az új király előtt.

Isten azonban – aki az emberi szívek és szándékok jó ismerője – jól tudta, hogy a gonosz Heródes mire készül. Figyelmeztette hát a Szent Családot, hogy meneküljenek Egyiptomba, és maradjanak ott. A napkeleti bölcseket pedig álmukban utasította, hogy más útvonalon térjenek vissza hazájukba, kerüljék el Jeruzsálemet és a királyi udvart.

Heródes – mivel hiába várta a mágusok beszámolóját – tomboló haragjában kiadta a rettenetes parancsot: öljenek meg Betlehemben és környékén minden két évesnél fiatalabb fiúgyermeket! Féktelen őrjöngésének 25-30 gyermek esett áldozatul. Ők voltak az első vértanúk, akik életüket adták Jézusért! Alig, hogy elkezdődött zsenge kis életük, öntudatlanul meghaltak azért, hogy a világ megváltása majdan beteljesedjen.

És amikor Krisztus kereszthalálával megnyitotta a mennyek kapuját, ezek a kisdedek, akik nem vízkereszttségben, hanem vértanúságuk által vérkereszttségben részesültek, megjelentek Isten színe előtt, mert ártatlan véruk az egekig kiáltott! Az Egyház ezért szentté avatta őket, és **Aprószentek** néven emlékezik meg róluk már az V. század kezdetétől, minden december 28-án.

Elborzadva próbálom elképzelni az anyák kétségbeesett sikolyát, amivel féltve dédelgetett, ártatlan kicsi gyermeküket kiragadják karjaikból, és irgalmat nem ismerve, könyörtelenül lemészárolják őket. És Heródes - elvakult hatalomvágyától vezérelve, tajtékzó dühében - még csak büntudatot sem érzett!

Uralkodása idején eladta és kiszolgáltatta Júdeát Rómának, ugyanakkor saját népét sanyargatva, egyre súlyosabb terheket rakott a vállukra, és ezzel kiváltotta a nép gyűlöletét. Mindezzel Heródes nem törődött, törvényszegések sokaságát követve el, és semmibe vette a zsidók vallásos érzületét.

Azóta eltelt több, mint 2000 év! Ám szelleme újra itt kísért közöttünk. A XXI. század Heródese visszaköszön a képernyőről, részvétlen, hideg tekintettel, érces hangon mondja, mondja ma az ellenkezőjét annak, amit tegnap, de ugyanolyan szigorú pátosszal. Minden mondata kiszámított, minden mozdulata mesterkélt. Lát-szik rajta, hogy nem őszinte.

Ugyanolyan ádáz dühvel ragaszkodik a hatalomhoz, „trükkök százait” veti be, segítői közreműködésével félrevezeti az országot. Gonosz és ördögi ötletekkel megrövidíti és meglopja az egyházakat,

igazságtalan törvényeivel ellehetleníti az egyházi oktatást. Kírársította és elherdálja az ország vagyonát. Hazug és törvénytelen intézkedéseivel sok beteg ember halálát okozta, akik pedig meggyógyulhattak volna!

Ez az újkori Heródes diadalittas cinizmussal nyilatkozza, hogy jövőre sokkal több pénzt különítenek el **abortusra!** Mikor minden másra jóval kevesebb jut! És nem érez, nem éreznek büntudatot, pedig ez ugyanolyan gyilkosság, mint a betlehemi kisdedeké volt.

Mindezt csak azért írtam le, hogy párhuzamba állítsam Heródes korát, és a mai történeteket. Ha pedig mi újra és újra nekik adunk felhatalmazást, és őket választjuk, felelnünk kell mind ezért, amit vezetőink - a mi jövő-hagyásunkkal - elkövetnek.

Drága jó nagyapám mindig azt mondta: „Ha valakit az Isten meg akar büntetni, elveszi tőle a tisztánlátás képességét.”

Vajon Isten minket, magyarokat is így büntet?! És meddig még?!

Ha tehát december 28-án az aprószentekért imádkozunk, juszanak eszünkbe az újkori „aprószentek” is, akik - sajnos a keresztények közreműködésével is - meg sem születhettek.

Antónyi Lászlóné

Betlehemi csillag

*Irgalmatlanul átzuhog rajtunk a lét
égnek a gyertyák
sírunk és siratunk
a riadt emlék becsukja két szemét.*

*Lelkünkbe söpörjük össze a bánatot
figyeljük a jelet
vacogunk a télben
félve várjuk a betlehemi csillagot.*

*Az érces hang visszhangzik az éjszakában
didergő a néma válasz
felüti fejét a rémület
Heródes gyanúja az élet medrében.*

*Harcban keresi a megváltó hatalmat
rémült anyák elbújnak előle
katonák elől nincs menekvés
csecsemők sikolya fedi el arcukat.*

*Fellármázzák síró Betlehem városát
hidegtelel hull a véres hóban
gyalázat mocska toporog,
amíg az összes házat átforgatják.*

*Hatalmas szótlanság terül szét a tájon
mindenki és minden várakozik
sírunk és siratunk,
hogy a riadt emlék végre becsukódjon.*

*Szívünkbe söpörjük a zúgó bánatot
lázasan figyeljük a jelet, hogy
fájdalmunkból gyógyuljunk veled
vágva-várjuk a Betlehemi Csillagot.*

Z. Farkas Erzsébet

Szilveszter

Banco: Szilveszter pápa keresztel

Talán ez a legismertebb és lehetséges, hogy a legkedveltebb név. Nem a hangzása, hanem a naptárban elfoglalt helye miatt. Honnan is ered ez a népszerű név?

Az első neves ember, **I. Szent Szilveszter pápa** viselte ezt a nevet, akit Krisztus után 314. december 31-én választottak pápává és 335. december 31-ig, haláláig volt pápa. Nem csoda, hogy az év utolsó napján tartjuk ünnepnapját.

Az ő pápasága alatt volt az I. Niceai zsinat, ahol elfogadták, hogy az Atya és a Fiú egylényegű lények, egyik sem áll alárendelt viszonyban a másikkal. Ez az esemény nagyon fontos állomás volt az egyház életében.

Számunkra **II. Szilveszter pápa** volt igazán jelentős, akinek nagy érdeme volt abban, hogy mi, magyarok itt élünk, és még megvagyunk a Kárpát-medencében.

II. Szilveszter pápától kért a magyarok fejedelme – István – koronát, hogy királlyá koronázzák, keresztény királlyá. A korona sok különlegessége közül az egyik az, hogy ez a korona nem hűbéresi korona, nem jelentett alárendeltséget sem a pápának, sem a császárnak.

A koronát a lengyelek fejedelmének, Mieskónak szánták, de a pápa álmában megjelent Gábor arkangyal, és azt mondta, ne a lengyel fejedelmnek, hanem az ismeretlen országból érkezőnek adja azt oda. Így Asztrik főpapunk kapta meg, és hozta haza Istvánnak.

Isten akarata volt, hogy ezt a koronát a

magyarok kapják, és kereszténnyé legyenek. A történelem bebizonyította, hogy így maradhattunk meg magyarok.

Ezt a koronát ajánlotta fel István a Szűzanyának, s így lettünk Mária országa. Az elmúlt századokban ez elkötelezetté tette népünket, igaz nem mindig volt zökkenőmentes ez az elkötelezettség. Valahogy nemcsak a külső ellenséggel volt bajunk, de egymással is. Kölcsönösen gyönyörűen érzékelteti ezt a Himnusz soraival:

*„Hányszor támadt tenfiad
Szép hazám kebledre,
S lettél magzatod miatt,
Magzatod hamvedre!”*

Széthúzni mindig nagyon tudunk, mintha még most se nőttük volna ki ezt a rettenetes tulajdonságunkat. „A haza mindenképp előtt”- most is csak csodálatos szólam, de nem nekünk szól, vagy talán mindönk szíven más igazság-dallam csendül a haza szó hallatán?

A Szent Korona sem tett bennünket optimistává, de Isten és Mária mégis vigyáznak ránk, haladunk és még vagyunk. Vonatkozik ez egyházközségünkre is, ahol erősödik a hitbéli elköteleződés.

Az új templomunk vasárnaponként megtelik – többször is – hívekkel, igazolva Seregély István érsek atyát, aki tudta, hogy egy ilyen nagy városnak, ilyen nagy templom kell, és szükség van kisebb helyiségekre is, ahol a lelki közösségek - a Karitás, a Cursilló, a Szent Mónikások, a Rózsafüzér társulat, az Énekkar - is mind elférnek.

Gondolataimban kicsit elkalandoztam II. Szilveszter pápától, aki mindenképpen

megérdemli figyelmünket és hálánkat. Nemcsak mi, magyarok tartozunk neki köszönettel, hanem az egész világ is.

Az évezred pápája nagy tudós is volt. Ő vezette be az arab számok és a nulla használatát. Ifjú korában - nem sejtve, hogy pápa lesz belőle - matematikussá, csillagásszá képezte magát. Egy számológépet – abakuszt – is készített, amin huszonnégyezer műveletet tudott végezni. Még meglepőbb, hogy a naprendszert is modellezte. Mint zeneértő ember, olyan egyhúru lantot készített, amelynek lefoglaló pontjai a bolygók távolsági arányát jelöli. Így a szférák zenéje, a Naprendszer harmóniája szólalt meg rajta. Ő készítette el – mint feltaláló – az első hidraulikus orgonát is.

Az orvostudomány fontosságát felismerve, orvosi iskolákat alapozott meg.

Még egy fontos dolog fűződik a nagy humanista Szilveszter pápa nevéhez, nevezetesen, ő volt az előfutára az egységes Európának. Ő persze, mint a kereszténységet felvett népek, a Krisztus-követők egységeként álmódzott róla. Az általános béke megvalósítása volt az álma.

Sajnos ma az európai egységet Isten nélkül akarják megvalósítani, de azt hiszem, mi, keresztények sejtjük, hogy ez nem fog menni, mert a pénz nem összefogó erő, hanem szétszórja népet, nemzetet, családot és minden értéket.

Szilveszter azért optimista név: a jókedv, a jövőbe vetett hit, a régi rossztól való búcsút jelenti.

Adjon az Isten a jövő évben boldogabb napokat, több szeretetet, sok imádkozó, hívő embert, kenyeret, munkát minden magyar embernek és a világ minden népének!

Farkas Gábor és Mária

Talentum

Görög pénznem ez. De most nem ilyen értelemben használjuk, hanem úgy, hogy van valamink, ami képesít valamire. Pl. lehetnék püspök, mert van dr. + van jogi lic. + még gagyarászni is tudnék (kann ich) egy nyelven. De arra azért mégis kevés vagyok.

Viszont már 16 éve plébános vagyok, előtte 9 évig káplán, 3 év titkárság, meg még egy-két év tanulmány, tehát 30 éve pap vagyok. Úgy látszik, ez megy. Erre van **talentumom**.

Mit jelent ez? Misézni, beszélni, temetni, stb. Olykor beszélgetni. Tudják, mi a kedvenc feladatom? Amikor valaki nincs megkeresztelve. Azt szeretem. Először elmondani valakinek, hogy mi az örömhír. S mindannyiszor magamnak is. Mert hallom én is, és csodálkozom. Ez én lennék. Hogy sorjáznak a gondolatok. Az egyiket elfelejtem, de rögtön jön a másik. Kérdezek, válaszolnak, és felemelkedünk a földről. Az égi haza tájait mutogatom, mint egy idegenvezető. S közben ott-hon érzem magam.

Szeretek találkozni gyászoló tömegekkel. S megragadni a lelkeket. Hirdetni a hitet ott, ahol lehetetlennek tűnik. Szeretem a vasárnapot. A szentmiséket, ahol elragadtatásba eshetem.

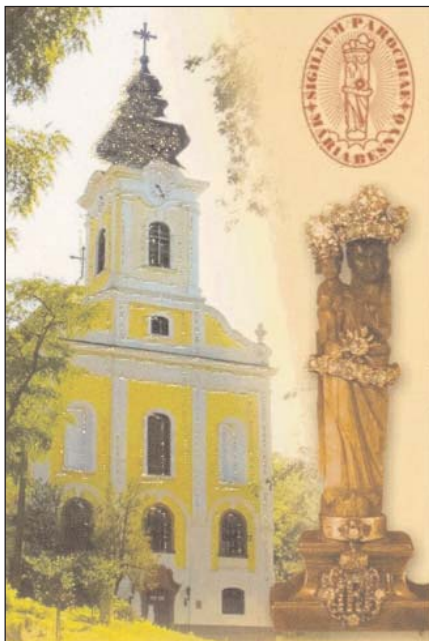
Azt gondoltam annak idején, hogy süllyedő hajóra lépek, amikor papnak mentem... Nem így van. 11000 nap rá már a bizonyíték.

Hogy nem akartam volna szabadulni ettől a hivataltól? Dehogynem. De akkor mindig megszólaltak az égi harsonák. Angyalokból álló küldöttség érkezett, és szépen megkértek, hogy ne menj el.

Igen maradok. Amíg enged az én Uram. Aztán majd számolunk. Előadom a talentumokat. Remélem, elegendőt gyűjtöttem, s elég lesz, amikor szégyenkezve előhúszom őket.

- medvegy -

Máriabesnyő Basilica Minor

Máriabesnyő - Mária kegyhely

Nagy megtiszteltetés érte egyházközségünk újságát, a Harangszót, mert a szerkesztőséget meghívták Máriabesnyőre, a **Basilica Minor** cím ünnepélyes kihirdetésére, amely ünnepi szentmise keretében történt.

Jó korán keltünk, hogy a 8 órakor kezdődő sajtótájékoztatóra odaérjünk. A kegy-

hely bejáratát képező faragott székelykapunál kispapok fogadták és irányították az érkező zarándokokat, kereszthaljakat. Minket is a kegytemplom plébánosához - Gáspár István atyához - irányítottak, aki jó házigazda módjára mosolygósan, nagy szeretettel és figyelemmel fogadta a zarándokokat. A mi kis cursillós jelvényünket is észrevette.

A sajtótájékoztatót a plébános atya tartotta, ahol ismertette az ünnep lényegét és a nap eseményeinek sorrendjét.

Elmondta, hogy a „Basilica Minor” cím elnyerése a Római Egyházzal és a pápával való különleges köteléket jelent. A templom, amelynek ezt a címet kéri, legyen Istennek felszentelve és legyen központja az egyházmegyei liturgikus és lelkipásztori tevékenységnek. A templom örvendjen bizonyos ismertségnek, valamely szent testét vagy egy híres ereklyét őrizzen.

Itt is található egy 11 cm-es csontszobor, amely Máriát a kis Jézussal ábrázolja. Ezt a szobrot 250 évvel ezelőtt a templom építéskor találták, és azóta sok imameghallgatás történt és történik napjainkban is Máriabesnyőn.

A Szentszék május 2-án emelte „Basilica Minor” rangra a máriabesnyői kegytemplomot, és Kisboldogasszony napján rendelte azt kihirdetésre.

A basilika címmel kiváltságok és kötelezettségek is járnak:

Kiváltságok, búcsúnyerési lehetőségek:

- a bazilika felszentelésének évfordulóján, itt augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén,

- Szent Péter és Pál apostolok főünnepén, június 29-én,

- a bazilika cím megadásának évfordulóján, május 2-án,

- a kegyszobor megtalálásának évfordulóján, április 19-én

- évente egy olyan napon, amelyet minden hívő szabadon választhat meg. Érdeklődésemre az atya úgy válaszolt, ez azt jelenti, hogy az év bármely napján teljes búcsút lehet itt nyerni, a szokásos feltételek mellett.

- a kiváltságokhoz tartozik még a pápai jelvények viselése, amely már a bazilika homlokzatán, a templomzászlón és a bazilika pecsétjén már látható.

A cím viselésének kötelezettségei:

- legfontosabb a Szentlélekkel való bensőséges kapcsolat,

- a pápai és szentszéki dokumentumok

tanulmányozása és népszerűsítése, főként azoké, amelyek a szent liturgiára vonatkoznak. Ezek mozdítsák elő a hívők tevékeny részvételét az Eucharisztia és a szolozsma ünneplésében.

- a hiteles népi jámborság formáinak gyakorlása.

A sajtótájékoztató után helyet foglaltunk (akkor még volt hely), és együtt imádkoztunk, énekeltünk a többi zarándokkal, melyet időnként nagy harangzúgás nyomott el, amely a kereszthaljak érkezését köszöntötte. Nagyon sok helyről jöttek népviseletbe öltözve, ami számomra szép és megható élmény volt. Kiemelném a nagykátai zarándok-csoportot. Elöl kék-fehér ruhába öltözött Máriás lányok hozták a Mária szobrot, mögöttük kilenc harmonikás fiatal díszes magyarruhába öltözve egyházi énekeket játszott. Nekünk nagy örömet jelentett a sokféle népviselet, az „*ünnepi ruha*” látványa.

Eszembe jutott az egyház elévülhetetlen érdeme hitünk védelme mellett, a hagyomány, a kultúra és bizony, magyarságunk megőrzésében is nagy szerepe van a mai napig is.

Julius Janus nuncius úr megérkezését

nagy taps fogadta, aki Dr. Beer Miklós, váci megyéspüspök és papok kíséretében érkezett. 10 órakor kezdődött az ünnepi szentmise, melynek főcelebránsa nuncius úr volt. A szentbeszédet Beer püspök úr mondta. A szentmise elején nuncius úr felolvasta a Szentszék határozatát – részben magyarul – a Basilica Minorra történt kinevezésről.

A szentbeszédben püspök úr köszönő szavakkal fejezte ki háláját a Szentatyának a „kis bazilika” cím adományozásáért. Történelmi visszatekintésében megemlítette a 250 évvel ezelőtt megtalált szobrot, és méltatta a templom építő Grassalkovich Antal érdemét.

Megemlékezett Erzsébet (Szizi) királynéről is, aki mélyen hívő ember lévén gyakran meglátogatta ezt a templomot. Az előttünk élők 250 éve ugyanolyan hittel jártak ide, mint mi. Eljöttünk mi is a „Kis Bazilikához”, hogy kérjük a Szűzanya közbenjárását, segítségét.

Kifejtette a zárandoklat értelmét, hogy ezen a helyen is megértsük, mire szánt bennünket az Úristen: hitünkben megerősödni abban a reménységben, hogy az Ő szeretetének közvetítői, isteni életének részesei lehessünk.

Az Angyal üdvözlésben mindannyiunkat meghív az Úristen, hogy gyermekei legyünk, és ezt köszönjük meg. A Szűzanya válaszában „*legyen nekem a te igéd szerint*”- benne van a megtérő ember lelkületének értelme „*legyen meg a Te akaratom!*”

Kérdezzük meg mi is az Atyától: mit vársz tőlem, mi az én feladatom, mi a küldetésem? A Szűzanyával együtt növekvő hittel tudjuk kimondani, legyen meg a Te akaratom.

Az apostoloknak, és azóta minden nemzedéknek közvetítője égi Édesanyánk. XVI. Benedek pápa a reménység anyjának nevezi Máriát. Mi is vele reménykedünk, hogy vár ránk egy égi ország, vár ránk az atyai ház. Ide zárandokolva mindig hozzuk kéréseinket, családkunk, gyermekeink, unokáink, hazánk gondjait-bajait és reményeit. Kérjük a magyarok Nagyasszonyát, imádkozzon velünk, oltalmat és segítséget kérve.

Merész hasonlatként említette püspök atya, hogy Szent István koronát kért a pápától, hogy elismerést és helyet kapjon ez a nép a világban, az egyházban.

Ez a kitüntetés is valami hasonlót jelent, helyünk van a keresztény világ népei között. Imádkozzunk ezután még nagyobb buzgalommal népünkért ezen a megszentelt helyen. Ez a cím elismerést, biztatást jelent a Szentatyától.

Kis hazánkban még egy templom, a **máriagyüdi** is megkapta ezt a rangot. Figyel ránk a Szentanya, fontosak vagyunk mint Mária népe, mint buzgó imádkozó nép.

A szentmise után körmeneten vett részt a buzgó zárandok sereg. A Bazilika plébánosa szerint - a létszámot illetően - csúcsot döntött a máriabesnyői zárandokok létszáma.

Hála legyen Istennek a „Basilica Minor” címért, és hála a szépszámu hívő, imádkozó magyar keresztényekért.

Kérjük a Szentlelket, segítsen, hogy mindig többen, és egyre többen legyünk, akik a Szűzanyával együtt tudjuk dicsőíteni a mindenható Istent!

Farkas Gábor és Marika

Megvalósult álom

„A magyar jövőt építjük: egy iskolát a jövő számára.”

A Don Bosco iskola új épülete

Havas József tartományfőnök atya bizakodó szavai 2008. február. 19-én a Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kollégium új szakképzési épületének ünnepélyes alapköltelének megáldásakor hangzottak el. Istenbe, és a jövőbe vetett hit eredményeként – néhány hónap múlva – valóra vált a szalézi álom.

Blazsetics Ferenc tervei alapján elké-

szült és - október 9-én ünnepélyes kerekék között - átadásra került a XXI. század követelményinek is megfelelő új háromszintes épület, ahol a szakmai műhelyek mellett a lelki vezetők is helyet kaptak. A 450 millió Ft-os oktatási beruházás a külföldi szaléziak és az önzetlen jótévedők adományaiból valósult meg.

Az új épületet don Adriano Bregolin, a rendfőnök vikáriusa áldotta meg. A fi-

Kövári László igazgató

ataloktól azt kérte, legyen jó fejük, jó szívük és jó kezük. Az épület nagyon szép, a nevelőkre vár, hogy Don Bosco folyton megújuló, a világ szükségére válaszoló hagyatékából merítve, megtöltsék igazi tartalommal azt.

A 20 évvel ezelőtt 35 gyerekkel induló „Hasznosidő Központ” mára összetett oktatási intézményként funkcionál, ahol általános iskolai, szakmunkásképző és érettségit adó szakközépiskolai oktatás folyik szalézi szellemben. 500 diáknak - köztük sok roma származásúnak - ad esélyt, hogy tanulmányait elvégezze. Olyan halmozottan hátrányos helyzetű gyerekeket is befogadnak, akikről már sok helyen lemondtak. Állami gondozott, csonka- vagy munkanélküli családból való, viselkedési és beilleszkedési

zavarokkal küzdő fiatalok is lehetőséget kapnak itt arra, hogy befejezzék tanulmányaikat, szakmát tanuljanak, érettségit szerezzenek, becsületes állampolgárokká és jó keresztényekké váljanak, ahogy ezt a szalézi rend alapítója Bosco Szent János sokszor hangoztatta.

2008. szeptemberétől az intézményt **Kövári László igazgató úr** irányítja. Köszönöm, hogy tengernyi teendője mellett, időt szakított egy rövid beszélgetésre.

● *Igazgató Úr! Szeretném Önt bemutatni a „Harangszó” olvasóinak. Mesélne életútjáról?*

- 52 éves vagyok. Feleséggel 28 éve kötöttünk házasságot, gyermekeink már nagykorúak. A fiam 27, a lányaim 20, 22, 25 évesek. Budapesten, Gazdagréten lakunk. Lelki közösségünk a Ciszterci Szent Imre Plébánia. Képzettségem: mérnök-tanár. 1994-től több oktatási intézményben tanítottam szakmunkásokat, szakközépiskolásokat és felnőtteket egyaránt.

1999-ben titkos vágyam teljesült, amikor lehetőséget kaptam Újpesten, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye fenntartásában működő Páli Szent Vince Katolikus Szakiskola megszervezésére. Az intézményben tanévenként 60-80 (16-20 éves) fiatal víz-gáz és központi-fűtés-szerelő szakmára történő oktatása folyik. Az ide jelentkező fiúk többsége tanulási- emberi-vagy családi nehézségekkel küzdő. 80%-uk semmit nem tud a hitéletéről, az egyházról.

Az iskola szervezésekor találkoztam először a szaléziakkal és az ott élő szerzetes atyákkal, akik munkámban sokat segítettek. Alapítástól kezdve sikerült Don Bosco nevelési módszereit alkalmaznunk. Számomra is nagy élmény volt megtapasztalni, hogy a tanulókkal kialakított baráti, emberi kapcsolatot, a családi légkört alkalmas a nevelésre és a fejlesztésre.

Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy a Szalézi Tartomány vezetése felkért a kazincbarcikai Don Bosco iskola irányítására. Augusztus 1-től kaptam vezetői kinevezést.

Sok feladat vár rám. Csak néhányat említek: új fejlesztések sorozata, a szakképzési rendszer átalakulása, az iskola lelkiségének továbbfejlesztése, meg kell ismerkednem a kollégákkal, a diákokkal, a várossal, a térséggel, s nem utolsósorban az egyházzal. Azt hiszem, nem fogok unatkozni az elkövetkezendő időben sem.

● *Nagy esemény a város, az egyház és elsősorban az önök életében a 2006-ban elkészült Szalézi-Rendház, és a most átadott új szakképzési épület, melyek együtt egy európai szintű, modern missziós iskolaközpontot képeznek.*

Tudom, hogy Magyarországon több szalézi iskolai is működik. Volt valami különleges oka annak, hogy a rendfőnök és tartományfőnök atya ezt a nagy beruházást Kazincbarcikára álmolta meg?

Úgy gondolom azért, mert ez az iskola felel meg legjobban – rendeltetése,

működése és az itt tanulók szociális helyzete, rászorultsága alapján – a szalézi rend alapvető célkitűzéseinek.

● *Folytatni kívánja elődjének eredményes tevékenységét, vagy egészen új irányvonalat, vezetési módszert kíván megvalósítani a jövőben?*

Sokat jelentett számomra, hogy már az előző tanévben bekapcsolódhattam az iskola életébe: ott lehettem az új épület alapkövetésénél, a szalézi munkatársak ígéretéténél, az évzáró szentmisén, és az értekezleten.

Nagyon sok segítséget kaptam elődtől, Lux Ambrustól, az intézmény vezetésétől és az itt dolgozó szaléziaktól. Bár van hasonló jellegű vezetői tapasztalatom, ez akkor is nagy kihívás.

Amit eddig itt láttam és tapasztaltam, megegyezik az én hivatásommal és céljaimmal is. Kiemelt feladat a hátrányos helyzetű fiatalok segítése azáltal, hogy olyan szakmához juttassuk őket, amivel el tudják kezdeni önálló életüket. A még fiatalabbaknak, illetve a szükséges előképzettséggel nem rendelkezőknek segítünk az alapkülszolgálat megszerzésében, de biztosítjuk a magasabb szintű műveltségi igényeik teljesítését is.

Fontosnak tartom továbbá a hitben és emberségben való nevelésüket. Mindezek teljesítésében együtt munkálkodni az Úristennel, Don Boscóval és a szaléziakkal - számomra egy szép hivatás.

● *Hála Istennek, a város egyetlen egyházi iskolájában elért eredményeket nemcsak a város vezetése ismerte el, de az*

utóbbi időben változott az emberek ezen iskoláról alkotott szemlélete is. Már nem „ciki” a Don Bosco iskolában tanulni, tanítani vagy dolgozni. Örömmel és megelégedéssel vettük, hogy augusztus 20-a alkalmából „Pro Urbe Kazincbarcika” kiüntető díjban részesült P. Havasi József tartományfőnök atya. Ezúton is szívből gratulálunk a megérdemelt elismeréshez.

Igaz a hír, hogy a Szalézi Társaságnak új tartományfőnöke lesz?

Nyár óta tudjuk, hogy a magyar szalézi rendtartománynak hamarosan új tartományfőnöke lesz, **don Albert Van Hecke** személyében. A 67 éves belga származású atya is szalézi diák volt. 1970-ben szentelték pappá. Több szalézi szakiskolában és gimnáziumban tanított. 1984-től tagja a tartományi tanácsnak. 1990-96 között tartományfőnök volt. 1996-ban a 24. Egyetemes Káptalan ideje alatt megválasztották az akkor újonnan megalakult Észak – Európa Régió élére, s megbízatását 2002-ben meghosszabbították újabb hat évre.

● *Elkezdődött a tanév. Hogyan alakult az iskola tanulóinak összetétele, milyen szakmákban indult szakképzés?*

A gimnáziumi képzésen kívül a szakképzés keretében hét szakmát tanulhatnak a gyerekek. A fodrász képzés másfél éve egy korszerű tanműhelyben folyik. A szakképzés további hat szakmájának (festő, kőműves, hegesztő, nőiruha-készítő, bőrös, könyvkötő) a most átadott épület ad helyet. További terveink: a szakképzés skálájának bővítése annak

érdekeiben, hogy még több szakma közül tudjanak választani tanulóink.

● *Ebben az iskolában az oktató-nevelő munka egységében a hangsúly a nevelésen van. Don Bosco a nevelés legjobb eszközének a nevelő személyiségéből áradó sugárzó szeretetet tekintette: „nekem elég az, hogy fiatalok vagytok, és máris nagyon szeretlek benneteket”.*

Irányítása alatt a nevelőmunkában milyen súlyt kap majd a tanulók vallásos, jó kereszténnyé való nevelése? Bizonyos, hogy ebben nagy segítségére lesz a szerzetesi közösség vezetőjének, Manjooran Simon atyának és a missziós közösség két tagjának, Géza és Domonkos testvéreknek áldásos tevékenysége is.

A Don Bosco-i pedagógia szellemében keresztényi nevelést folytatunk. Az előző évhez viszonyítva 2 fővel növeltük a hittanárak számát, így jelenleg már 3 főállású hitoktatót alkalmazunk, de én is fogok hittant tanítani.

Havonta egyszer Simon atya által vezetett igeliturgián veszünk részt. Minden hónap első hétfőjén a Szent Család templomban szalézi szentmisét celebrál Simon atya, ahová a tanulókon és a tanárokon kívül mindenkit szeretettel várjuk.

Kiemelem még a missziós testvéreink által vezetett Oratóriumi foglalkozásainkat, amely a mai értelemben hasonló a napközihez, de ez is a gyerekek emberi, keresztényi nevelésének elősegítését is szolgálja. A szeretetteljes együttlét, a közös játék, a szórakozás mellett a missziós testvérek különböző módsze-

rekkel adnak át emberi és vallási értékeket a gyerekeknek.

A szalézi Oratórium családias ott-hont, evangéliumot hirdető plébániát, iskolai felüdülést nyújtó játszóteret jelent ifjúságunk számára.

● *Valahol azt olvastam a Don Bosco iskolában tanító pedagógusok munkájáról: „apró csodákért dolgoznak, nem megváltani jöttek a rájuk bízott fiatalok világát, hanem élehetővé tenni azt.” Véleménye szerint, ez ma is így igaz?*

Egy ilyen küldetésű iskolában ez mindig igaz. Nem könnyű az itt dolgozó pedagógusok szakmai munkája, ahol a gyerekek nevelése is sokkal több türelmet, szeretetet, empátiát és toleranciát igényel. De szerencsére az apró eredmények is előrevisznek.

A szaléziak 2008-ra meghatározott mondata: **„Neveljük Don Bosco szeretetével a fiatalokat, főleg a szegényeket és az elhagyottakat, és védjük jogait, hogy életük teljes legyen.”**

● *Igazgató Úr! A „Harangszó” olvasói nevében megköszönöm a beszélgetést. Úgy érzem, általa mi is közelebb kerültünk Önhöz, és a Szaléziak nagy családjához. Isten hozta városunkban és egyházközségünkben!*

További munkájához erős hitet, reményt, sok szeretetet és jó egészséget kívánok Don Bosco szavaival: „Helyezzük magunkat nagy bizalommal Isten kezébe, és minden jól fog menni.”

Szerafi Éva

Félte ój minden virágot!

Amikor egy virág magját elültetjük, tudjuk róla, hogy piciny és sérülékeny. Mégsem mondjuk, hogy gyökértelen, képtelen lesz kihajtani.

Magként bánunk vele, termékeny földdel borítjuk, és locsolgatjuk.

Amikor első, gyenge hajtásai előbújnak a földből, nem ítéljük fejletlennek, elmaradottnak.

Bimbóját sem kritizáljuk azért, mert szirmai nem nyitja ki rögtön.

Ámulva figyeljük a csodát, ahogy fejlődik,

s megadunk neki mindent, ami növekedéséhez szükséges.

A virág attól fogva, hogy picit mag, egészen elhervadásáig: virág.

Közben pedig hordozza a kiteljesedés lehetőségét.

Állandóan változik, fejlődik, mégis bármelyik állapota minden percében tökéletes: éppen úgy, ahogy van.

Lélekkel fordulj a virág felé!

Ismeretlen szerző

„Máriához, drága Szűz Anyánkhoz...”

Mária a kegyelmek anyja, aki mindnyájunkat hív, hogy általa közelebb kerüljünk Szent Fiához, és ki tudna ellent mondani az anyai hívásnak?

A kedves népénekünknek megfelelően, mi is hódolattal járultunk égi Édesanyánk hívó szavának engedelmeskedve Medugorjéba, hogy ott imáink által kiesdjük anyai közbenjárását nemzetünkre, családjainkra és életünkre.

Jómagam örömmel fogadtam a lehetőséget, hogy zarándoktestvéremmel együtt Édesanyánk lábai elé vihetem szívem minden egyes szándékát. Erre a Kemenes Gábor atya szervezésében meghirdetett zarándoklat által került sor.

Bevallom őszintén, hogy kissé váratlanul ért a lehetőség, sokáig nem is tudtam vele mit kezdeni. Sok mindent hallottam már Medugorjé-

ról, hívő és szkeptikus véleményeket egyaránt, ezáltal bennem is mindkettő megvolt. Nem az én tisztem ezen vélemények felülbírálása, és nem is céloom, inkább azt mondom el, hogy engem milyen élmények értek.

Mit is tapasztaltam? Az imádság légkörét. Medugorjéba ténylegesen imádkozni mennek az emberek.

II. János Pál pápa szavaival élve „*Mária iskolájába*” jönnek, hogy ott, őt mint „*Mater et Magistra*”-t hallgatva, mindjobban megismerjék és megszeressék azt, aki őt mindnyájunk édesanyjává és tanítónőjévé tette, Jézust.

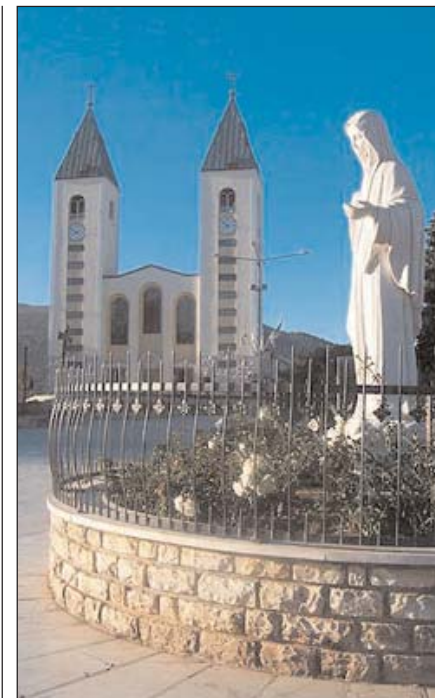
Öröm volt látni az imádságban magukat Isten kegyelmének átadó embereket. Örömmel töltött el, hogy személyesen is megtapasztalhattam azt a kegyelemteljes légkört, amely ezt a helyet betölti.

A kereszténység és minden egyes vallás történelmében megvoltak és meg is vannak azok a helyek, ahol a hívő lelkek erőteljesebben megtapasztalják a Szent jelenlétét, ahol töltekezhetnek, erőt meríthetnek a mindennapi élet fáradalmainak leküzdéséhez, ahol különleges kegyelmeket esdhetnek ki maguk, vagy mások számára.

Medugorje is egy ilyen hely. Hiszem, hogy mi, zarándokok rengeteg kegyelmet kaptunk, de ezzel együtt feladatot is.

Feladatot, hogy a kapott kegyelmeket kamatoztatva elhivatottabb imaélet által eleget tegyünk Mária kéréseinek. Az ima által legyünk szentté. Vigyük be az imádságot családjaink mindennapi életébe, mégpedig úgy, hogy az imádság egyé forrasszon bennünket az Isten iránti szeretetben. A rózsafüzér, a böjt, Isten írott Igéje, a Szentírás és az Eucharisztia azok a kegyelmi eszközök, melyekre újra és újra felhívja figyelmünket Mária. Ezen csatornák által teremthetjük meg magunkban és környezetünkben is a béke és az imádság légkörét, amely az Istenben való életben, egyszerűen az életszentségben teljesedik ki.

Erre kaptunk meghívást mi mindnyájan, akik az élet zarándok-

A medugorjei Szűzanya

útját járva folytonos békéért esdek-lünk.

Mária, BékeKirálynője! Kérd ve-lünk együtt Szent Fiadat, a béke Fe-jedelmét, Jézus Krisztust, hogy imá-inkat meghallgatva, adjon békét szí-vünknek, családunknak, nemzetünk-nek, és az egész világnak.

*Hornyák Erik
diakónus*

Rózsafüzér Társulatok Országos Találkozója

Szentlélek templom - Budapest

2008. szeptember 13.

A gyülekezés és a regisztráció 9 órától kezdődött, majd 10 órától a templom plébánosa, Pajor András atya bemutatta a csoportokat és az egyéni résztvevőket. Jöttek Szegedről, Vácra, Jászberényből, Balassagyarmatról, a budapesti plébániákról, Sopronból és jómagam, Kazincbarcikáról. Kb. 120-an voltunk jelen.

A bemutatkozás után az atya szólt néhány szót a templom történetéről – melyet 1937-ben Serédy Juszinián, esztergomi érsek-prímás szentelt fel, valamint a templom szellemiségéről.

A templom valódi lelki templom, hiszen régen itt zárt ajtók mögött titokban papokat szenteltek fel, mert politikai okokból a szemináriumban ezt nem teheték. Ma ezek a papok már kb. 70 évesek lehetnek.

Lelki templom azért is, mert a Rózsafüzér társulat megalakulásakor e cím nemcsak a rózsafüzér imádságot jelentette, hanem más lelki közösségek is működtek itt titokban, mint pl ifjúsági, karitatív közösségek, színjátszók köre, férfi Credo Egyesület, Mária lányok köre, hittan csoportok, és még kulturális összejövetelek is szerveztek.

Szó esett a templom küldetéséről is, mert az alkalmas:

- a hálaadásra: az Isten iránti bizalom erősítésére, Isten dicsőítésére és szeretete-

tünk kifejezésére.

- az engesztelésre: imádság közben sokszor nem érezzük Isten válaszát, és a lelkiismeret szavát nem halljuk meg. Nyugodtabb életet kellene élnünk.

- a nevelésre: a generációk hitetlenségének megszüntetésére, a Szűzanya iránti tisztelet megszerettetésére, a fiatalok nevelésére, a házasság előtti felkészülésre.

Majd következtek a tanúságok. Heten vallottak arról, hogy hogyan változtatta meg életüket a közös imádság. Bennem az az édesanya hagyott mély nyomot, aki a budapesti Árpád-házi Szent Margit plébániáról jött.

Elmondta, hogy hitetlen volt, és gyermekét sem keresztelte meg. A fia már kamasz volt, amikor kérte őt, hogy kísérje el a hermina-mezői Szentlélek templom közösségi házában tartandó rendezvényre. Amíg a fia a rendezvényen volt, ő bement a templomba. Később többször is elment oda, de a fiának ezt nem árulta el.

Majd súlyos beteg lett és lebénult. Nagy akaratereje és imádsága folytán lassan gyógyulni kezdett, így ezután már rendszeresen eljárt a templomba, igaz, nagy nehézségek árán, mert alig tudott járni. De ment.

Közben a templom egy részét tatározás miatt lezárták. Pont azt, ahol az ő

helye volt, de a homályban ő mégis odaült. Érezte, hogy valaki még van ott, de nem figyelt rá.

Amikor a szentmisében arra szólított fel a pap, hogy „köszöntések egymást a béke jelével”, nyújtotta a kezét a homályban lévő társa felé. S ekkor valami szíven ütötte, hiszen a saját fiával fogott kezét.

Ez akkora élmény volt számára, hogy ezt a pillanatot soha nem fogja elfelejteni. A szentmise után a fia kérte, hogy maradjanak még imádkozni, és segítse őt abban, hogy megkeresztelkedjen. Az anyuka nagyon boldog volt. Azóta is gyakran imádkozzák együtt a rózsafüzért.

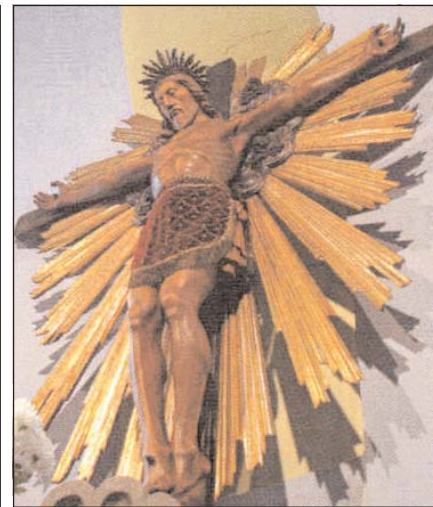
A helyi Máriás lányok is bemutatkoztak. Ők egy éve alakultak heten azért, mert lányként nem ministrálhatnak, de szerettek volna ők is az oltár körül szolgálni. Feladatuk, hogy a szentmisére előkészítsék az oltárt, segédkezzenek a díszítésben, felolvassanak, segítsenek a pakolásban, a takarításban, a templom körüli rendcsinálásban, foglalkozások szervezésében, azok lebonyolításában és a kirándulások szervezésében.

A tanúságtevések után elimádkoztuk közösen a Dicsőséges rózsafüzért – mélyen elmélkedve -, amit a Mária Rádió is felvett, és szeptember 15-én 12,20-kor sugárzott is.

Az imádság után meghívtak bennünket a közösségi házba egy közös agapéra, ahol virsli, sütemény, kávé és ásványvíz várt bennünket.

Ezt követően visszamentünk a templomba, s a **Mamertini kereszt** előtt litánia keretében imádkoztunk hazánkért, és felajánlottuk imádságainkat Jézus Krisztusnak.

A Mamertini keresztől azt kell tudni,

A Mamertini kereszt

hogy az eredeti kereszt Rómában a Mamertini börtön falán, Szent Péter és Szent Pál apostol raboskodásának helyén áll. Az 1938-as budapesti Eukarisztikus Világkongresszus alkalmából az olasz zarándokok elkészítették a feszület mását, és a római ácsok ezt Szent József templomában nyolc napon át ünnepi szertartások imáival szentelték meg, hogy az Eukarisztikus Kongresszust szervező magyar népnek átadhassák. Mivel a kongresszusi rendezvények szervezése nagy részben a Szentlélek plébánia területén zajlott, ezért Serédy Juszinián hercegprímás a Szentlélek templomban helyeztette el a feszületet. Azóta minden hónap 14-én a „Haza felajánlásával” templomon belüli zarándoklatot és imaórát tartanak e feszületnél. A program mindig este fél 7-kor a szentmisével kezdődik.

Petró Józsefné

Férfi zarándokút

- 2008 -

A zarándok csapat

A zarándoklat célja valójában a megtisztulás, a felfrissülés volt, egyben a testvéri közösség keresése hit-testvéreinkkel. Isten segítségét kérve ilyen gondolatokkal indult el csoportunk október 11-én Martonyiba, Balázs atya vezetésével.

Úgy gondoltuk, ez éven nem kell messzire mennünk, hiszen több olyan nevezetesség is van a környezetünkben, amit talán mindegyikünk nem, vagy nem eléggé ismer. Így az út meglehetősen „feszre” sikeredett.

Edelény római és görög katolikus

templomának meglátogatása után a felújítás alatt álló Coburg kastélyt tekintettük meg, majd Szendrőben a közelmúltban újjávarázsolt -1635-ben épült - egykori ferences rendi kolostort és a hozzá tartozó zárdatemplomot kerestük fel. A szendrői református templom csodálatba ejtett valamennyiünket, melynek tornya a XV-XVI. században, s maga a templom 1897-ben épült.

Buszunk továbbvitt Szalonnára, ahol ismét találtunk egy kis ékszerdobozt, a református templomot, ami a XI. században épült körtemplomból (rotunda) és a XII. század végén épült négyoszloptos templomhajóból áll.

Innen már csak néhány kilométer volt a végcél: Martonyi, ahol korábban Balázs atya is káplán volt egy ideig.

Szeretettel fogadott bennünket, és látott vendégül Miklós bácsi és Zsuzsika, a helyi hívek képviselői, amiért köszönet nekik.

Most következett az igazi zarándokút, fel a Pálos kolostorhoz. 1341-47 között a martonyi nemesek, Tekus fiai építették meg Martonyiban a Háromhegyi pálos kolostort, amely 1550 körüli időig működött. A részben helyreállított épületegyüttes romjaiban is gyönyörű látvány az erdőrengetegben, ahol csönd és madárdal honol. Érezhettük Isten közelségét, miközben felfelé menet a Magyar kálváriát végeztük meg-megállva egy-

egy szép helyen.

Lefelé jövet azon gondolkoztam, hogy mennyire elkelne ma is népünk, de különösen fiataljaink között ez a gondolkodás, hiszen a hétszáz éves Pálos rendre a magyarságtudat mindig jellemző volt. A pálos szerzetes elsősorban nem magáért, hanem a nemzetért, hazájáért imádkozik és vezekel. A rend életében központi helyen áll a Mária tisztelet.

Visszaérve autóbuszunkhoz elköszöntünk vendéglátóinktól, és a fáradalmakat egyik társunk hétvégi házának udvarán szalonnasütéssel, koccinásokkal, beszélgetéssel, énekekkel fejeztük be, és vettük az irányt hazafelé.

Eltűnődve ismét meggyőződhettem arról, hogy Isten egészen mélyen ismer és elfogad engem, minket, - bár felettünk eljár az idő – Ő maga öröké fiatal... Tudom és hiszem, hogy Ő nagyon szeret, tiszteletben tartja szabadságomat és számít közreműködésemre. Ezért szeretném okosan és hittel megtervezni további életemet.

Ez az út ismét meggyőzött arról, és megerősített abban, hogy élni, hinni, szeretni együtt lehet. Együtt Istennel - aki maga a Szeretet – és együtt egymással, „törekedve a szeretetre”. Bízom abban, hogy társaim is hasonló gondolatokkal tértek haza e szép, de fáradságos útról.

Béres László

Sajtóapostolok VII. Országos Találkozója

Az egyházközségi lapok és értesítők szerkesztőinek VII. országos találkozójára idén Mohácson került sor október 10-12 között. Egyházközségünk újságát – a Harangszót – ketten képviseltük.

Gyönyörű őszi idő és kedves vendéglátás fogadott bennünket az egyházmegye által fenntartott Szent János Hotelben.

Az ország minden részéről, sőt Kárpátaljáról és a Vajdaságból is érkeztek újságírók, szerkesztők, akiket Mayer Mihály pécsi megyéspüspök köszöntött. A háromnapos találkozó gazdag programot ígért.

A hajnali szentmise után – szombaton – az ezeréves pécsi egyházmegye történelmével, a szakrális építészet emlékeivel ismerkedhettünk meg.

Az egyházmegye sajtóreferense értékes könyvcsaládot (2 tankönyvet ill. egy munkafüzetet) mutatott be nekünk, melyek az általános, valamint a középiskolásoknak segít feldolgozni és megismerni az elmúlt 1000 év helytörténetét a pécsi egyházmegyében.

Az internet térhódításával egyre nő azok száma, akik honlapokon keresztül nyernek betekintést egy-egy egyházköz-

ség életébe. Az egyházközségi honlapok szerkesztőire tehát kiemelkedő missziós feladat hárul, hogy minél vonzóbban mutassák be egyházi közösségüket. A „*Milyen a jó honlap?*” címmel tartott előadás apró trükkökkel szemléltette, hogyan lehet hatékonyabbá tenni az örömhír eljuttatását az új generáció tagjaihoz.

Vasárnap a Vajdaságban, valamint a Kárpátalján folyó sajtó-apostolkodás eredményeiről hallhattunk értékes beszámolókat.

Jó volt újra együtt lenni, ötleteket és lapokat cserélni, valamint régi és új ismerősökkel találkozni. A jelenlévő közel 50 résztvevő meglegező nyugtázta, hogy munkájuk nem hiábavaló, hiszen évente egyre több egyházközség él a média és a technika adta lehetőségek kihasználásával, hogy szűk hazájuk történeteinek keresztül Isten örömhírét apostolok módjára terjesszék.

Örömmel cseréltük ki tapasztalatainkat Csongrád és Gyöngyössolymos szerkesztőivel is, akiknél az egyházközségi újság szintén a HARANGSZÓ nevet viseli.

b.m.

Ha kívánhatnék valamit

Új templomunk felépülése óta igényként merült fel környékének rendbetétele és szépítése. Miután a kivitelező végérvényesen levonult a templomkert beépítetlen területéről, gondoskodni kellett arról, hogy valami elfogadható állapotot teremtsen ott plébániánk közössége.

Balázs atya ezért egy környezet szépítési akciót hirdetett meg a hívek körében szeptember 27-én.

Aznap már korán reggel szorgos nők és férfiak jelentek meg mindkét templomunknál. A dolgozók egy része az Avilai Nagy Szent Teréz templom kerítése melletti fagyal bokrok kiásásához és áthordásához kezdett.

A Szent Család templomnál a férfiak a kerítés javítását, a nők pedig a virágoskert rendbetételét végezték. Balázs atya utánfutóját igénybe véve – az ő és más hívek segítségével – az áthordott bokrokat a rendbe hozott kerítés elé ültették. Ezzel arra számítottunk, hogy áldásos takarásával elfogadhatóvá tesszük az ideiglenes kerítés küllemét a kórház felőli oldalon.

Egész délelőtt dolgoztunk, nagyon jó hangulatban telt a nap, melyet az is kellemesebbé tett, hogy a hölgyek süteményekkel és teával kedveskedtek nekünk. Olyan is volt, aki nem tudott részt venni a

munkában, de érezte együttérzését azal, hogy küldött valamit fáradságunk enyhítésére.

Munkánk végén csupa derű és mosoly volt az arcunkon, és az elégedettség érzése töltötte el szívünket, hogy tehattunk valami jót plébániánkért.

Nagyon jó érzés olyan közösséghez tartozni, ahol a hívó szóra mozdulnak a hívek a közös cél érdekében. Külön ajándék volt számomra, hogy ekkor is – mint több alkalommal – cursillós társaimmal is együtt dolgozhattam. A cursillósok lelkesedése, jó kedve most is átragadt mindenkiemre. Én csak rövid ideje tartozom ehhez az egyházi közösséghez, de számtalanszor megtapasztaltam már velük a jó közösségi szellemben végzett munka örömét.

Ha kívánhatnék valamit, azt kívánám, hogy egy-egy ilyen megmozdulás alkalmával legyünk még többen Isten segítségével. Mert munka van bőségesen, amit kinek-kinek adottságához mértén lehet elvégezni. Sokszor csak az otlét, egy jó szó, egy pohár víz odaadása is fokozza az összetartozást, amire mostanában igen nagy szükségünk van. Akkor ezt az örömteli érzést egyre többen érezhetjük át.

Szabó Ede

Tanúságtétel

„A tudomány vallás nélkül sánta,
A vallás tudomány nélkül vak.”
(Einstein)

2007-ben Medugorjében az ifjúsági találkozón **Dr. Csókay András idegsebész, agykutató**, a budapesti Szent János kórház professzora tett tanúságot a Mária kegyhelyen, ami rám nagy hatást gyakorolt.

Régen érlelődött bennem a gondolat, hogy milyen ajándék lenne, hallani falunkban is egy tanúságtételt olyan kereszténytől, akit sokan ismernek és tisztelnek. A közös ima Magyarorszáért és szűkebb értelemben vett hazánkért, kis településünkért nagyon fontos. De rá kellett döbbernünk arra, hogy ez egyedül nem megy.... csak Veled, Istenünk!

Plébánosunk – Cseh István esperes úr – egyetértett az ötlettel, s ezt követően megkerestem professzor urat, aki ismeretlenül is igent mondott, és elfogadta a meghívást.

Az általa megadott dátum: 2008. október 18-a volt. Később döböntem rá, hogy ez a nap – biztosan nem véletlenül – Szent Lukács evangélista napja, akiről köztudott, hogy orvos volt.

A megadott napon templomunk

szűknek bizonyult, annyian voltak kíváncsiak meghívott vendégünkre. Este – a szentmise után – professzor úr tanúságot tett élete egy-egy állomásáról, munkásságáról, cselekedeteiről. Rávezetett bennünket arra, hogy hogyan lehet a tudományt a családi- és a mindennapi életet az istenhittel összeegyeztetni.

Agyműtéteknél az általa föltalált „kis párnácskákkal” ma is életet lehet menteni, melyeket „betlehem-i párnának” nevezett el. A kéz remegésének csökkentésére szolgáló „híd” pedig a „betlehem-i híd”.

Hittel vallja és tanítja az igazságot, hogy „higgadt örömmel kell válaszolni a kérdésekre, nem indulattal. Hara-gunk legyen szent és kontrollált, az „érted haragszom és nem ellened” mindig látszódjék, azaz érezni lehet-sen, hogy „nem lesújtani akarlak, ha-nem fölemelni.”

Ha mindennapjainkban ezt alkal-mazznánk minden embertestvérünkkel szemben, és ha mindannyian követ-nénk Teréz anya imáit, magatartását,

segítő tetteit, ó de békés világban élhet-nénk!

Mindennapi életünkben a gazdasági válság mellett a morális válságot is lát-nunk kell.

Igaznak tűnt számára Borbelitz atya mondása: „A bűn nem más, mint vétség az igazság ellen. A bűnös ember nem tud az igazságra rámutatni.”

Tanúságtétele utolsó részében egy filmrészletet vetített, melyben Jézus a vakon születettet meggyógyítja azért, hogy lásson. Mi is lássunk, ne csak né-zünk! Lássuk meg bűneinket, az ország valós helyzetét a politikában, a tudo-mányban, a mindennapi életben, a csa-ládban! Nem mindegy a sorrend. He-lyesen: Isten, család, haza! Imádkoz-zunk szüntelenül, hiszen Isten segítsé-gét kérve haladhatunk csak előbbre!

A találkozó lelki gazdagodást, fel-töltődést nyújtott nemcsak a bánrévei híveknek, de a távolabbi településekről érkezetteknek is.

Köszönjük professzor úr önvallomá-sát, s közösségünkben mindazoknak a se-gítségét, akik közreműködtek, hogy ez a tanúságtétel megvalósulhatott.

Soha ne feledjük, hogy két út léte-zik: egy jó és egy rossz. Melyiken hala-dunk? Az a mi dolgunk. De középút nincs! Válaszd te is a jót!

Belles Istvánné
Bánréve

Toborzó

*Figyelmezzetek, emberek!
Hontalan lett a szeretet,
pedig beteg, nagyon beteg.*

*Barátaim, gyertek velünk,
talán még nyomára lelünk!
Jószívű, kedves gyermekek,
keressük a szeretetet!*

*Hol találjuk? Merre menjnk?
Hisz' egykor mi is szerettünk;
szüleinket, testvérünket...*

*Kiben még érzés lüktet,
jöjjön velünk felkutatni,
szeretetért szívet adni.*

*Jaj, hová lett? Hová tűnt el?
Keressük meg a szívünkkel;
szikrássuk egyre jobban,
hátha újra lánga lobban!
S mint a csillag Betlehemben,
Kisjézushoz elvezessen:
mondhassuk, hogy megszületett,
megnyitotta szíveinket,
és a Jóság földre szállva
a bűnöket megbogtyájtja,
beköltözik a lelkekbe,
tanítgat a szeretetre,
mely gyógyul, ha szívet ringat.*

*Karoljuk meg társainkat,
s szeretetükbe fogódzkodva
készek leszünk minden jóra.*

Sebők János - Ormosbánya

Amit a hitoktatásról tudni érdemes

A katekizmus igazságainak továbbadását isteni és emberi parancsok egyaránt előírják és szabályozzák. Az isteni parancsok elsősorban a püspököknek és a szülőknek szólnak. A szülőkhöz Isten a természet szavával szól:

Rátok bízom a gyermeket, és nemcsak testet adtam neki, amit táplálnotok és öltöztetnetek kell, hanem lelket is, amit kibontakoztatni és nemesíteni tartoztok.

Számitani kell arra is, hogy az alapoknak az a része, amelyet a családnak kell építeni példájával, tanításával esetleg hiányzik. Cél az, hogy a gyermek a maga szintjén, a maga ösztönességével élje meg és tapasztalja meg Jézus szeretetét. Maguk módján fejezzék ki Isten iránti szeretetüket, és kapcsolódjanak be az Egyház életébe is. Tanuljanak imádkozni, és ismerjék az alapvető imádságokat.

A katekézis oktatási célja: megismertetni Jézus örömhírét, az Egyház tanítását és életét.

Nevelési célja: a fiatalok bevezetése a keresztény életbe, hogy az Egyház öntudatos tagjai legyenek, Jézus tanítása nemcsak értelmüket és akaratukat, hanem érzelmeiket is gazdagítsa.

Ennek érdekében kerestük fel szeptember elején a város oktatási intézményeit. Valamennyi óvodában és általános iskolá-

ban éltek a felajánlott lehetőséggel mind a pedagógusok, mind a szülők, így mindenütt beindulhatott a hitoktatás.

Az általános iskolákban 2 csoportban, alsó és felső tagozatban tartjuk az órákat. Az óvodákban általában a középső- és nagycsoportosok vesznek részt a foglalkozásokon.

Mind az iskolákban, mind az óvodákban vannak 15 fő fölötti csoportok, ami biztató, s remélhetőleg a kisebb létszámú csoportok is idővel gyarapodni fognak.

A szentségekre való felkészülésre szombati napokon van lehetőség a plébániái hittanteremben. Első szentáldozáshoz a harmadik osztályosok járulhatnak egyéves felkészülés után. A bérmlásra való felkészítésre a 6–7. osztályosokat várjuk, nekik kétévi felkészülés után szolgáltatják ki a szentséget. A 18 év alatti középiskolásokat péntek esténként, a 18 év felettieket pedig szombat esténként várja János atya a plébánián.

Mit jelent ez a számok tükrében? Az ovis hittanosok száma 78 fő, 1. osztály 44 fő, 2. osztály 32 fő, 3. osztály 19 fő, 4. osztály 18 fő, 5-8. osztály 40 fő. Örömről beszélhetünk, ha ezeket a gyermekeket vasárnapról vasárnapra is láthatnánk. Bízva Isten kegyelmi adományában reméljük, hogy ez az öröm egyszer teljessé lesz.

Istentől áldott, békés, karácsonyi ünnepeket és kegyelmekben gazdag új esztendőt kívánok minden kedves olvasónak, kis hittanosaimnak és családjaiknak!

Emri Attila - diakónus, hitoktató

72 óra kompromisszumok nélkül

Három évvel ezelőtt indult el Nyugat-Európából az a nemzetközi ökumenikus akció, amely a fiatalok számára hirdette meg a „72 óra kompromisszumok nélküli” szolgálatot.

A 72 órás szolgálat lényege abban áll, hogy a fiatalok, akik jelentkeznek e munkára, aznap kapják meg a feladatot, amelyen munkába állnak. A munkavégzés ökológiai vagy szociális, karitatív feladatvégzésre irányul.

Magyarország tavaly kapcsolódott be az egész Európát átfogó mozgalomba a győri és a pécsi egyházmegyei részvételével. 2008-ban az egri egyházmegye is csatlakozott, de csak a kazincbarcikai és a fegyverneki plébániák jelezték részvételi szándékukat ebben a nemes feladatvégzésben.

Egyházközségünkben október 24-26-án került sor a közös munkára. 24-én a Szent Teréz templom környékét takarították a fiatalok 16 fővel, 25-én az új Szent Család templom udvarát lomtalanították 20 fővel, 26-án pedig részt vettek az Idősek Napja ünnepének megszervezésében.

Az ifjúság étkeztetését a Karitás csoport vállalta el, melyet Jancsurák Lajosné szervezett meg. Az étkeztetésben részt vett még Rádai Bálintné, Begov Ferencné, Petrő Józsefné és Mizsei Sándorné. Mindhárom napon munkájukat Lipcsák János káplán atya irányította, nagy lelkesedéssel buzdítva őket a közös munkavégzésben.

Az eredmény nem maradt el: rend és tisztaság volt a templomok környékén, az Idősek napján pedig emlékezetes műsorokkal tették felejthetatlenné 90 idős ember közös ünnepét. Ezúton köszönjük egyházközségünk fiataljainak áldozatos munkáját és János atya irányítását.

Mizsei Sándorné

Missziós feladat

Molnár Attila - plébános

Életem Miskolcon indult, ahol 19 évesen döntöttem a katolikus egyházba való beavatás mellett. 1984 őszén kértem a keresztséget.

Röviddel később teológiát kezdtem tanulni, de ez nem folyamatosan történt – katonaság, karitatív munka –, s közben éveket töltöttem az „Óperencián túl”, Kanadában a Csendes-óceánhoz közeli Vancouver magyar egyházközségének közelében. Ott civil áldoztató, kis-közösséget szervező munkatárs, felnőtt katekéta és a magyar szülők kint született gyermeinek működtetett Szent László Iskola felső tagozatos lurkóinak tanára lehettem.

1997-ben tértem haza külföldről. 1998-ban diakókusá szentelték az Egri Főegyházmegye szolgálatára. Erdőtelki gyakorlatom után igazi diakóniában dolgozhattam az - akkor még Balog Gyula vezette - ózdi Ív Úti Plébánián, de diakónusi időszakomból jutott még Sárospatakra is.

Áldozópappá az ezredfordulón szenteltek. Első négy segédlelkési esztendőmet a nem túl messzi Pétervárára töltöttem, majd ezt követően két évig tevékenykedtem a Miskolc-Hejcsaba Plébánia és a Szent Erzsébet Szeretetotthon intézményegyes életében. Az ott élő idős atyáknak rengeteget köszönhetek.

Szerencsen folytattam kápláni működésemet, és onnan váratlanul önállósítottak egyházmegyénk legkeletibb területére, Zemplénagárdra. Innen helyeztek – soronkívül – Ragályra, idén szeptember 1-vel.

Mostani helyzetem és az előző helyem közötti alapvető hasonlóság a szórvány adta lelkipásztori jelleg. A kihívások is hasonlóak: alig van ifjúság, kevés a gyerek, nem mutatkoznak családok /ahol lennének, azok főleg vegyes házasságok/.

Elengedhetetlen ebben a helyzetben, hogy az egyházközségnek közelebből ismerhessék meg egymást, főleg egymás értékeit. A kis közösségekre - legtöbb helyen - a korábbinál is több feladat hárul. Aligha lesz ez másként mifelénk is.

A gyerekek iskolai hitoktatásánál számomra fontosabb feladatnak tűnik a felsőbbévesek egyháztól eltávolodott részének újbóli megszólítása. Az előbb felsoroltak miatt tevékenységemet inkább missziós lelkési feladatnak érzem, mint konvencionális értelemben vett plébánosinak.

Ragály és Felsőnyárad plébániák a kazincbarcikai esperesi kerület részei. Nagy örömöm a hivatalos odatartozáson túl a közösségek személyes, élő kapcsolata. Szeretném ezt tovább erősíteni, kívánva egyházközségeink nevében is áldott, örömteli és pihentető karácsonyt!

Molnár Attila - ragályi plébános

Templomfelújítás Sajószentpéteren

A közel 300 éves sajószentpéteri római katolikus Szent István templom felújítását Takács Alajos plébános úr kezdeményezte még 2007 tavaszán az egyházközség testületi ülésén. A testület tagjai ismerték a templom állapotát, így gyorsan határoztak és döntöttek. A nagyütemű munkálatok Mándoky József mérnök úr tervei szerint és Dudra István menedzselése, valamint műszaki ellenőrzése mellett történtek.

A felújítás során meg kellett felelnünk a műemlékfelügyelet elvárásainak is, és ez jelentősen megnövelte költségeinket. Elvégeztük és kiépítettük a csapadék vízelvezetési rendszert. Megtörtént a padok restaurálása, felújítása, a külső fal és a torony teljes simítása, festése, az ereszcsonnak cseréje, a világítás, hangosítás tervezése, kiépítése, két formatervezett csillár és nyolc falikar felszerelése, a padlófűtések kiépítése az ülések alatt, és a harangok nagyjavítása, hogy csak a legfontosabbakat említsem.

A felújítási munkát támogatta a helyben élő hívek sokasága, és sok ismert – Sajószentpéterről elszármazott – személy, valamint az Egri Egyházmegye és nem utolsósorban jelentős összeggel járult hozzá Sajószentpéter város Önkormányzata.

Templomunk megáldására 2008. november 8-án, szombat délután 3 órakor került sor Dr. Ternyák Csaba érsek úr, az Egri Egyházmegye főpásztora vezetésével. Az egri Szent István Rádió élő, egyenes adásban közvetítette a szertartást. Örö-

munkre szolgált, hogy a város vezetőin túl, közel 500 hívó is részt vett a megáldási szentmisén.

Gonda Ferenc - egyházközségi elnök

A Szent Család templom monumentális mozaikjának alkotója

A Szent Család templom szentélyében elkészült a szemet-szívet gyönyörködtető mozaikalkotás, melynek felszentelése kapcsán kerestem meg az alkotó művész házaspárt, Puskás Lászlót és nejét, Nadia Verát.

Írásbeli kérdéseimre a művész részletesen beszámolt életútjáról, művészi elhivatottságáról, jövőbeni terveiről, melyet – engedélyével – lerövidítve osztok meg a Harangszó olvasóival.

Puskás László, a művész, 1941-ben született görög katolikus papi családban. Édesapja Ungváron a székesegyház parochus-helyettese, Boldog Romzsa Tódor vértanupüspök tanácsosa.

1945-ben Kárpátalja is szovjet fennhatóság alá került, s így megkezdődött a szülőföld istentelen, embertelen rezsim uralkodása, az egyházüldözés.

A görög katolikusokat Sztálin megsemmisítésre ítélte, és a székesegyházat is a pravoszláv egyház használatába adatta 1949. februárban.

Édesapját letartóztatták, mert nem volt hajlandó áttérni a pravoszláv hitre. Édesapja így vallott a KGB-nek „*Lelkiismeretem és vallási meggyőződése az, hogy holnapig hűséges legyek görög katolikus egyházamhoz*”.

Ezzel megpecsételte sorsát, és a család sorsát is. A családot és a három gyereket a „nép ellenségei” jelzővel bélyegezték meg.

Puskás László életútja így az évszázados hagyományhoz képest megváltozott. A görög katolikus családokban ugyanis gyakran megtörtént, hogy az első fiú egyházi pályára lépett, ami nála nem valósulhatott meg, pedig ez volt az álma.

Már gyermekkorától kezdve megszállottan rajzolt, festett, s 1959-ben felvették a Ivo-vi (lembergi) Képzőművészeti Egyetemre. Fiatalkori munkái külföldi kiállításra is eljutottak, és ezüstérmét nyert 1959-ben Tokióban egy UNESCO kiállításon.

Az egyetemen ismerkedett meg Nadia Verával. Egymásra találtak – mindketten a rendszertől üldözöttek – és egymáshoz kötötték életüket. 1956-ban diplomáztak, két leányuk van, mindketten művészi pályán tevékenykednek, és tíz unokában gyönyörködhetnek.

Ungváron éltek és dolgoztak. Festőművészi karrierjét a „*Menyasszony*” c. kép indította el, mely országos kiállításon díjat nyert. A kép többedmagával a moszkvai Tretyakov Képtár XX. századi gyűjteményét gazdagítja. Mintegy 50 festménye került különböző szovjet közgyűjteménybe. Keresztút-sorozatot festett, sokat tanulmányozta a lembergi múzeumok egyházművészeti anyagát.

Ungváron továbbra is nemkívánatos személyként tartották nyilván, mégis 7 évet várakoztak, hogy kivándorlási kérelmüket elfogadják, és engedélyezzék Magyarországra történő áttelepülésüket.

A várakozás ideje alatt vette fel az illegáli-

san működő lembergi érsek titokban a szem-náriumba, majd 1993-ban Ungváron szentelték fel pappá.

Az áttelepülés után Magyarországon állást vállalt Budapesten, és egy szerkesztőségben dolgozott, ahol 1989-ben már vezető beosztást kapott.

Feleségével, Nadia asszonnyal folyamatosan alkotott. Görög katolikus templomokban kezdett festeni. E korból már csodálhatjuk szűkebb pátriánkban, Galvács községben alkotását, az *Utolsó vacsora* képét és Szent István életét bemutató jeleneteit, a négy evangélistát, és a magyar szenteket 1981-ből.

A Don Bosco kiadónál fotóalbuma jelent meg – immár harmadik kiadásban – a szentföldi családi zárandok útjáról. Festett templomot Kanadában, Szerbiában több templom homlokzatát és belső terét díszítik mozaikjai. Az ungvári Székesegyház homlokzatán is mozaik technikával készült el Krisztus, Mária és Romzsa Tódor ábrázolása.

Krakkó következett. Az Isteni Irgalmasság Bazilika magyar kápolnájának művészeink által javasolt titulusát viselő „Szentek közössége” hatalmas mozaikjai az imádat, az áhitatot sugározzák az Úr felejthetetlen képmása irányába. Ezen alkotásnál – mint általában mindenütt – az ikonográfia kialakítás, ábrázolás típusát alkalmazta, melyet keleten és nyugaton egyaránt használnak és elfogadott. E műnél is arra törekedett Krakkóban, Galvácsban és itt, Kazincbarcikán is, hogy az oda betérők sajátjuknak érezzék azt a helyet. Munkáiért a Magyar Püspöki Kar *Pro cultura christiana* érdemmel tüntette ki.

Seregély István, a nagy templomépítő egri érsek – akinek a nevéhez fűződik templomunk építése is – kérte fel a Szent Család mozaik tervezésére. Érsek atya szentképekről ismert Szent Család ábrázolás javaslatait alkotta meg a művész vázlaton, keleti és nyugati köztes ábrázolással.

Érsek atya egyértelműen a nyugaton kialakult ikonográfia szerinti vázlatot választotta, és ezt a típust is az „Imádás fogalmával” lehet jelölni.

Oltárképünkön Mária és Szent József térden állva imádja a Szent Gyermecket, és imádni érkeztek meg a pásztorok és a háromkirályok is.

Az effajta ábrázolások a román kortól jellemezzék meg, nyugaton a gótikában, a reneszánszban továbbalakulnak, és különösen a barokk korban terjednek el, bár olykor csak a háromkirályok látogatását jelenítik meg, máskor meg csak a pásztorokat, de a Szent Család természetesen mindenhol a figyelem középpontjában áll.

A keleti ikonok inkább az eseményt, magát Jézus születésének Lukács evangéliuma szerinti történést mutatják be. Az Istenszülő homlokán és vállán a csillagokkal – melynek értelmezése: szűz a szülés előtt, alatt és után – egy barlang előtt fekszik. A fekete barlangból kikandikálnak az állatok, a távolból közelednek a háromkirályok, a sziklás dombokon a pásztorok, s angyal mutatja nekik az utat.

Szent József alakja és testtartása Rodin – a francia neves szobrász – *Gondolkozójára* emlékeztet, előtte a kísértő, József kételyeit megtestesítő alak. Azaz, itt nem a család, a Szent Család fogalmán van a hangsúly, ahogy ezt érsek atya is jól megérezte...

A művész házaspár mozaikképük alsó traktusába egy kis üvegfiolába zárt földet helyeztett el, melyet Betlehem olajfái alól hoztak. A föld egy kis olajágacskával szentföldi erekléként lett elhelyezve templomunk szentélyébe, mely a mozaikalkotást élővé, a születés helyévé tette számunkra.

A monumentális mozaik így a születés helyét – a szentmisék bemutatása során – még közelebb hozza szívünkhöz, Kazincbarcika hívő népéhez.

Binó Imre

Az ördögűzésről

Kértek rá, így írok e témáról, bár tudom, hogy kényes dolog, de remélem, használok vele.

VI. Pál pápa 1972-ben egyik beszédében egy konkrét eset kapcsán foglalkozott a témával, és azt mondta, úgy érzi, hogy „*bizonyos résen keresztül a Sátán búze behatolt Isten templomába.*” A pápa 1975-ben kijelentette, hogy a Sátán és a démonok léteznek, ez az egyetemes Egyház tanítása, és az élő hit tapasztalata.

A Sátán és csatlósai – a démonok – a kinyilatkoztatás tanítása szerint eredetileg tiszta szellemeként teremtettek, akik viszont nem állták ki Isten próbatételét, s ezért Isten eltaszította őket magától. Ők a kárhozott angyalok, más szóval: az ördögök.

A Sátán eredetileg Isten angyalának lett teremve, szolgája Istennek, aki csak azt teheti, amit Isten engedélyez neki. A Sátán Isten Fiának, Krisztus személyének és országának ellenfele, minden jónak akadályozója, de Jézusnak feltétlen hatalma van felette.

Gondoljunk az Evangéliumban írottakra: Jézust 40 napos böjtje után próbálja megkísérteni, hogy az éhezést szüntesse meg: változtassa a köveket

kenyérre. Aztán még imádatni is akarja magát, hogy boruljon le előtte, s akkor neki adja a világ országait.

Jézus elutasítja. Mikor pedig felmegy Jeruzsálembe, a templom ormán settenkedik oda Hozzá: vesd le magad, s ha látják, hogy semmi bajod sem lett, csodálni fognak. Erre Jézus ráripakodik: „*Takarodj Sátán!*” És bizony az takarodik.

A Sátán az embereket azért kísérti, hogy akadályozza Isten országának megvalósulását. Ha ugyanis az ember beleegyezik, hatalmába is kerítheti őt. Megszállhat embereket, és az ilyen megszállottakból szokás kiűzni az ördögöt. Persze ez csak az illetékes pap engedélyével történhet, akit a püspök ezzel megbíz.

Ratzinger bíboros – a jelenlegi pápa – mondta, hogyha a keresztény ember ilyen jelenséggel találkozik, gondolja meg: ha elveszítjük az élet természetfeletti dimenzióját, akkor magát az életet veszélyeztetjük! Pedig az élet nagyon komoly dolog!

Mit jelent ez? Hogy vegyük komolyan! Jézus sok mindenért nem imádkoztat a Miatyánkban, de az utolsó kérés: „*Ne vigy minket a kísértésbe, de*

szabadíts meg a gonosztól!”

Valójában a gonoszt nagybetűvel kellene írni, mert a Sátán személyére vonatkozik, aki a „*Lucifer, azaz a Fényhordozó*” nevet viselte, amikor az még az egyik főangyal volt. Eltaszítása után kapta a *Satanas*, azaz az *Átkozott* nevet.

Ördögűzéskor kérjük Istent, hogy a Sátánt és a többi gonosz szellemet tartsa vissza a kárhozat helyére, mint azt Leó pápa imájában mondjuk. A megszállottból tehát távozzék!

Egy 23 éves würzburgi egyetemista lány állította, hogy őt a Sátán megszállta. A magyar újságok is foglalkoztak a témával, többnyire gunyoros hangon, de Buda Béla professzor úr a tévében látható előadásában beszélt erről, és figyelmeztetett arra, hogy ez nem valami ostoba kitaláció, hanem sajnos roppant komoly esemény volt.

Az újságírók a szülőket vádolták, hogy miért nem vitték lányukat orvoshoz? Persze, hogy vitték, sőt pszichiáterhez is beutalták, de a lány sajnos meghalt, mielőtt a püspök engedélyezése után az ördögűzés szertartását elvégezhette volna az ezzel megbízott pap.

Kisap koromban hallottam dogmatika-tanárunk elbeszélését egy német fiúról, akit megszállt az ördög, és épp egy orvosnak jutott eszébe, hogy ez az eset nem egy hisztéria. Az ördögűzés szertartása alatt megszólalt az ördög a megszállott fiú hangján, és azt mondta, hogy egy csendes-óceáni szigetről jött.

Az egyik jogász kíváncsiságból írt az Angol Gyarmatügyi Minisztériumba, hogy történt-e ott valami rendkívüli dolog, mire válasz érkezett, hogy semmi, hacsak az nem, hogy egy fiatal misszionárius leöntötte benzinnel és felgyújtotta azt a kiszáradt fát, amely alatt a törzs varázslója üzte a maga mesterségét.

Ott ugyanis azokat, akik szóba álltak az atyával, a varázsló mereven nézte, mire azok holtan estek össze. A varázslónak azóta megszűnt a hatalma a bennszülöttek fölött, s szinte az egész sziget kereszténnyé lett. Hát nem lehet nem látni az összefüggést!

Mikor távozott a megszállott fiúból a Sátán, egy hatalmas kéz-forma sisteregve égett bele a kapucinusok templomának ajtajába, mire mindenki odanézett. Ez egy innsbrucki templomban történt.

Jó hát imádkozni Leó pápa imáját.

„Szent Mihály arkangyal, védelmezz minket a küzdelemben, a Sátán gonosz kísértése ellen légy oltalmunk. Esedezve kérjük, parancsoljon neki az Isten, és a Sátánt, s a többi gonosz szellemet, akik a lelkek vesztére körüljárnak a világban, Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére!”

Régen mindennap elimádkoztuk ezt az imát a szentmise után. Kár volt azóta elhagyni!

Papp Endre
hangonyi plébános

Tóth Ferenc szovátai festőművész kiállítása

Erdélyi templom

A Szent Család Templomban 2008. szeptember 28-án Tóth Ferenc szovátai festőművész kiállításának ünnepi megnyitóján vettünk részt, aki ezen alkalomra ősi magyar viseletben jelent meg közöttünk.

1954-ben Parajdon született. Elemi iskoláit a Felsőnyárád menti Köszvényesen kezdte, és a mezősegi Nagynyulason folytatta. Itt figyelte fel rá egy marosvásárhelyi tehetségkutató csoport. Ekkor csillant meg előtte a művészeti iskola lehetősége, amely valóra válik.

Családjával Marosvásárhelyre költözött. Itt érettségizett az úgynevezett „művészetiiben”, s érettségi után reklámfestő, majd kiállító festő lett. A '89-es változások után egy százhalombattai kiállítás újat hozott az életébe. Meghívják Korondra rajzot tanítani.

„A tanügyben kaptam munkát. Vonzott a pálya. Szinte szerettem tanítói oklevelet is. Amit itt kaptam az elmúlt – lassan – tíz év során, a legtöbb. Azt tanítha-

tom, amit a legjobban szeretek. Itt lehettem magyarságomra.” – olvashatjuk egyik nyilatkozatában. Ebben az időszokban több önálló kiállítása is volt.

Vendégünket elsőként Lipcsák János káplán atya köszöntötte, majd egyházunkunk fiataljai Reményik Sándor „Eredj, ha tudsz” című versével és Bartók Béla muzsikájával kedveskedtek neki. Az ünnepség a régi Székely himnusz zenéjével zárult.

Tóth Ferenc festményein egyéni, finom, aprólékos mozaikmunkával ábrázolt templomtornyok, házak, kerítések és a természet megjelenítése egymással harmonizálva, szinte egymásra utalva, csodálatos módon a nagy egészet adják. Egyéni stílusa szemet gyönyörködtető.

● *Művész Úr! Festményei a természet, a csend, a nyugalom erejével szólnak hozzánk. Mégis a mozgás, az élet számomra megfjejtethetlen módon jelen van.*

- A csendélet élete valóban a legapróbb részletig mozog. A házak, a kerítés, a szénaboglya mind-mind emberkéz munkája. Ember nélkül nem létezik a mi világunk.

● *Nagyon hallgató, csendes, szerény ember benyomását kelti, ám tudom, a székely emberek hallgatása nagyon is beszédes. Az arcukról, szemükből sugárzik az őszinteség és a szeretet.*

- Valóban nem vagyok a szavak embere. Festményeim szívem szeretetével

„beszélnek” helyettem a gyönyörű természetéről és a Székelyföld szeretetéről.

● *Életének meghatározója a csend és a természet szeretete.*

- Az erdélyi táj szépségével nem tudok betelni. Ez a szépség a mindent jelenti nekem. Kevés helyen jártam a világon, de meggyőződése, ennek a tájnak a csendélete élő valami, a legapróbb részletekig.

A természetben vagyunk a legközelebb a Teremtőhöz. Én a teremtő Istentől kaptam a tehetségemet. Tudom, Isten segítségével sok mindent meg lehet tanulni, de az őszinteség... vagy van, vagy nincs!

● *A színkeverés technikáját kitől tanulta?*

- Az alapokat neves művészeknél. Továbbfejleszteni nekem kellett. Céloom: egyéni színvilágomat tökéletessé tenni.

● *Ki a példaképe?*

- Munkácsy Mihály. Festészete által mindent megvalósított.

● *Van-e hobbi?*

- A hobbi a munkám. A mezei munkát nagyon szeretem, megnyugtató.

● *A természet és a Székelyföld ábrázolása mellett mi még a kedvenc témaköre?*

- Örömmel festek templomtornyokat. Itt más színeket is használok. Az égbolt kéksége egyben jelkép is számomra. A Szűzanya palástjának a színe jut ilyenkor az eszembe, az iránta való tiszteletemet ezzel is szeretném kifejezni. A felhők fehérsége néha eltakarja az ég kékjét, de mindig jusson eszünkbe, ha bánat ér bennünket: „a felhők felett mindig kék az ég.”

Szeretném még elmondani a Harangszó olvasóinak: életem mottója - magyar festőnek maradni. Alkotótáborokba járok, de továbbra is Székelyföldön élek.

● *Művész Úr! Még hitvallásáról nem esett szó.*

- Egy dolog van, mindent megtenni, és hinni a győzelemben. A Kárpát-medencében van a Föld szíve, és ennek dobogni kell.

● *A Harangszó olvasói és a magam nevében is tisztelettel megköszönöm a beszélgetést. Kívánom, hogy a jó Istentől kapott tehetségét továbbra is kamatoztassa, hogy sok-sok ember és az utókor gyönyörködhesen az ön festményeiben.*

Kegyelemben gazdag, áldott, békés karácsonyt és reményteli, munkában bővelkedő, sikeres, boldog új esztendőt kívánok!

Sántháné Rudolf Ilona

SZÍNEK VARÁZSA

Tóth Ferenc festőművész kiállításának hatása nyomán

Ünnepi díszben – Fényben - Háztetőn
Kazincbarcikán Erdélyi templomok
Festmények, finom színek merengőn
Pompáznak várakozó sóhajok.

Áthatja őket tömjén illata
Hívek csodálkozó szemsugara
A festő varázslatos művei
Csillognak kékes gyöngyszemei.

Szavakat keresni, kifejezni
Színeseket, zöld álomképeket
Erdélyi templomokat csodálni
Ünnepi virágritékeket.

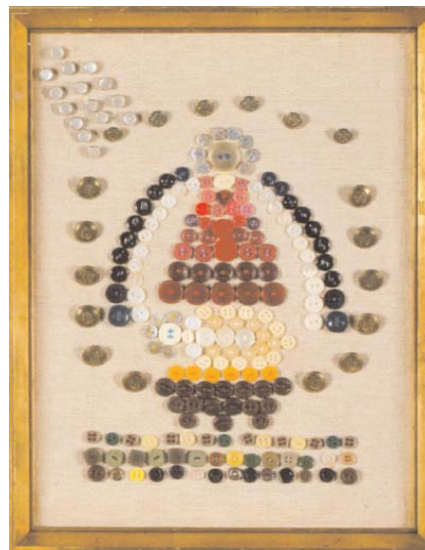
Háztetőn járni, hol a vonalak
Árnyaltak, majd csendben szétpattannak
Szétfolytak a képek színsugarán
Lobban, mint a nyári simogatás.

Templomtornyok, tovatűnő évek
A festményekben emlékként élnek
Elcsábít az öröklét tudata
Isten keze irányított rajta.

Segített színeket varázsolni
Hatalmas erőt díszbe öltözni
Festékekből színpompás fényeket
Amelyek a lelkekből zenélnek.

Zvadáné Farkas Erzsébet

Jászolban a „megváltás ajándéka”, anyja köpönyegébe rejtve

Mária!

*Őt követve nem tévedünk el.
Őt kérve nem veszítjük reményünket.
Rá gondolván nem csalódunk.
Ha Ő tartja a kezéd, nem esel el.
Ha Ő a támaszod, nem fogsz félni.
Ha Ő vezet téged, nem leszel fáradt.
Ha Ő veled van, biztos lehetsz,
hogy célba érsz.*

Szent Bernát

Egyik reggel felébredve arra gondoltam, milyen jó azoknak, akik már készülnek a „Betlehemi Jászol Kiállításra”, amit minden évben Budapesten rendeznek meg.

Nekem most nincs ötletem, három évvel ezelőtt egy rózsafüzért készítettem ilyenkor, nagy örömmel. De mintha egy hang azt súgta volna:

- Miért nem kéred, hogy segítsenek neked most is.

Kimentem a konyhába, és a polcon lévő Szűzanya szobron akadt meg a szemem. Ezután kivettem a szekrényből a gombokkal teli dobozomat, és kiborítottam az asztalra.

Miért tettem ezt? Nem tudtam, mit akarok, kérdeztem is magamtól, minek ez a sokszínű, tarka gomb? Válogatni kezdtem színük, nagyságuk szerint, majd tologattam azokat le-föl, jobbra-balra.

Ismét a kis dobozra pillantottam, amellyel szemben ültem az asztalnál.

Máriácskám, csak nem azt akarod, hogy Téged formáljalak meg?

Alakult a fej, a ruha, a glória, s nem tudtam abbahagyni a játékot.

Másnap még nagyobb lelkesedéssel folytattam, tarkából az alap, barnából a jászol, a sárga lesz a szalma benne, a Kisdednek pedig pólya kelene.

Sok-sok próbálkozással készült a kép, naponta jöttek az ötletek. Sidolra is szükségem volt a nagyon régi, koronás rézgomboknál, amelyek édesanyám halála után kerültek hozzám.

Esténként úgy gondoltam, készen vagyok vele, de reggelente, amikor rátekintettem, sokszor akadt újabb csere, de végül elkészült.

Boldogan vittem a képeretező-

höz, majd a kiállításra, a zsűrire bízva a döntést.

A Szűzanya újra segített nekem, az ő segítségével készülhetett el a 215 gombból készült betlehemi alkotás. Köszönöm Anyácskám!

Az ilyenkor kiadott – fényképekkel illusztrált – könyvben említésre került az én munkám is ekképpen:

„Miért van az ötletek olyan szapor-kája, hogy még az anyáink, nagyan-ink örökséggombjaiból is kivirágzik a betlehemi Szeretet fénye?”

Juhász Imréné

KARITÁSZ HÍREK

Az Európai Unió élelmiszersegély szétosztására, koordinálására az illetékes szervek a Karitás csoportot bízták meg városunkban. Mintegy másfél tonna lisztet és ugyanennyi száraztésztát kapott Kazincbarcika.

Az adományból 150 rászoruló család részesült, akiket a Szociális Szolgáltató Központ, a sajkazinc református, a görög katolikus és római katolikus egyház jelölt ki. Köszönet a Városi Önkormányzatnak, hogy felvállalta az adomány szállítását Mezőkövesdről Kazincbarcikára.

Az „Apró segítség gyermekekért” 1 és 2 Ft-os gyűjtésből a Főegyházme-gyei Karitás 15000 Ft-ot juttatott vissza egyházközségünkbe. Ebből 10 ta-nulónak tudtunk étkezési hozzájárulást befizetni 1500 Ft értékben.

December 5-én a Karitás csoport újra megrendezte a jótékonyági kará-csonyi vásárt, melynek bevételéből 200 db élelmiszercsomag készülhetett a rászorulóknak.

Köszönjük az adakozók felajánlását! Isten fizesse meg önzetlenségüket!

Idősek Napja

„Istenem, légy hozzám irgalmas!
Öregségemben se hagyj el engem!”

(Öregek imája)

A Karitás csoport régi, szép hagyomá-nya, hogy törődő szeretete októberben még jobban a korosabb emberek felé irányul.

Egyházunk október 26-án, vasárnap em-lékezett meg az Idősek Napjáról. Már a szentmisén is hozzájuk szólt, róluk prédikált Balázs atya. Nekik szólt a szép vers, a mély érzésekkel teli próza is. A szertartást még szebbé, ünnepélyesebbé tették a templom kórusának csodálatos énekei. A munkában elfáradt, megöszült idősek közül ezen a na-pon sokan felvették a betegek szentségét is.

Az ünnepnap a Bajor Sörházban folyta-tódott. Az étteremben Balázs atya, Jancsurák-né Éva és Begovné Kati köszöntötte a kö-zel száz idős embert. Mindhármán az ünnep és a szeretet fontosságát hangsúlyozták.

A finom ebéd után a Karitás gondosko-dott szellemi és lelki táplálékunkról is. Meg-hatódva hallgattuk Hegedűs Ferenc és Tóthné Jolika verseit. Tetszetek Binó Imre és Puskás Gizike gondolatai. Derűsebbé tet-te a délutánt János atya és társainak humoros jelenete. Ekkor már feloldódtunk, és sokat neveltünk. Fokozták a jó kedvet a magyar

nóták, amit már valamennyien együtt éne-keltünk Tátrai Erzsike kezdeményezésére. Végül kört alkotva táncoltunk Tóthné Erzsí-ke zenéjére, amit szájharmónikán adott elő. Úgy gondolom, hogy ezen a délutánon elfelejtettük személyes gondjainkat, beteg-ségeinket, s azt, hogy milyen nehéz is jól és becsületesen élni ebben a válságokkal teli világban.

Közboldogság – valahol olvastam e szó fogalmáról. Ezt az érzést éreztem én, s re-mélem, még sokan ezen a délutánon, az Idő-sek Napján! Ezt a boldogságot köszönjük – hálát adva a jó Istennek – a Karitás vezetői-nek, Balázs atyának, karnagyunknak és az étterem vezetőjének. Köszönjük, hogy e-gyütt – hitben, szeretetben – újra eltölthet-tünk egy emlékeztető napot.

„Múlt és jövő közt kik középen álltok,
S kiket ez ünnep, mint ezüst halom,
Emel magasra, honnan messzi láttok,
Boldog látványt kíván nektek dalom.”

Tóth Árpád

Kovács Ferencné

GYEREKEKNEK GYEREKEKRŐL

Hétköznapi csodák!

Gyerekek! Mit gondoltok, mai világunkban történnek még csodák? Hallani vélem a reális érveket: „csodák pedig nincsenek, csak a képzeletünk játszik olykor velünk, vagy „csodák csak a mesékben vannak”, esetleg azt mondjátok: „közönséges hétköznapi emberek – főleg gyerekek – nem képesek csodákat tenni”, és hasonló bölcsesletekkel próbálnátok engem is meggyőzni. Mindezek tudatában, de abban a reményben osztom meg veletek az alábbi igaz történeteket, hogy hatásukra hátha megváltozik a csodáról alkotott véleményetek. Minden történetben az események mozgatórugója egyetlen szó, amely képes csodákat tenni: a szeretet.

A megvásárolt csoda

Egy kislány bement a szobájába és a szekrénykéje mélyérők előhúzott egy lekváros üveget. Kiöntötte a padlóra az üvegben lévő érméket, és gondosan számlolni kezdte azokat. Háromszor is megszámlolta, mert a végösszegnek nagyon pontosnak kellett lennie. Nem hibázhatott. Ezután óvatosan visszatöltötte a pénzérméket az üvegbe, rázárta a tetejét, és kisurrant a hátsó ajtón.

A hat háztömbnyire lévő patikába ment, amelynek ajtaja fölött a nagy vörös indián törzsfőnök képe volt látható. A kislány türelmesen várt a patikusra, hogy végre rá is szenteljen egy kis figyelmet, de az nagyon el volt foglalva.

Tess - így hívták a kislányt - megcsozogtatta a lábát a padlón. – Semmi...

Megköszönte a torkát úgy, hogy a legkellemetlenebb hangot adja, amit csak lehet. Ez sem volt sikeres. Végül kivett egy érmét az üvegből, és megkocogtatta a pult üvegét. Ez használt!

- Mit szeretnél? – kérdezte a patikus érezhetően bosszúsán. – Éppen a testvéremmel beszélek, akit már ezer éve nem láttam – tette hozzá.

- Én pedig az én testvéremről szeretnék beszélni veled – mondta Tess, a patikuséhoz hasonló bosszús hangon. – Az öcsém nagyon beteg, és csodát szeretnék venni neki.

- Tessék? - fordult hozzá a patikus.

- A neve Andrew, és valami csúnya

dolog nő a fejében, és apukám azt mondta, hogy csak egy csoda mentheti meg őt. Tessék mondani, mennyibe kerül a csoda?

- Kislányom, mi nem árulunk csodákat. Sajnos nem tudok neked segíteni - felelte a patikus, kissé megenyhült tónusban.

- Figyelj, nekem van pénzem, meg tudom fizetni. Ha nem lenne elég, kipótolom. Csak mondd meg, mibe kerül.

A patikus testvére, akivel eddig beszélgetett, egy jól öltözött férfi volt. Lehajolt a kislányhoz és megkérdezte:

- Mondd csak, miféle csodára van szüksége az öcsédnek?

- Azt nem tudom - válaszolt Tess könnyes szemmel. Csak azt tudom, hogy nagyon beteg.

Anyu azt mondta, hogy valami operációra van szüksége. De apu nem tudta megfizetni, és ezért szeretném odaadni az én pénzemet is.

- Mennyi pénzed van? – kérdezte a chicagói férfi?

- Egy dollár és tizenegy cent - felelte Tess, alig hallhatóan. - Ez az összes, ami van, de tudok többet is szerezni, ha kell.

- Nahát, micsoda csodálatos véletlen! - mosolygott a férfi. Egy dollár és tizenegy cent - éppen az a pontos összeg, ami egy kisfiú csodájának az ára! Egyik kezébe tette a pénzt, a másikkal kézen fogta a kislányt:

- Vezess engem hozzátok, szeretném látni az öcsédet. Lássuk, hátha van nálam

A következő két történetet egy egyházi iskolában tanuló negyedik osztályos gyerekekről és a tanító nénijükről szól.

Egyik reggel a kedves, vidám tanító néni szomorúan ment be az osztályba, hogy megtartsa az órát. Előző nap ugyanis nagyon rossz hírt kapott, amit nem tudott kivenni a fejéből. Megtudta, hogy egy jó ismerősének unokája, a kilencéves Máté, halálos beteg. Több műtétet végeztek rajta, de már az orvosok sem reménykedtek.

A tanító néni elmondta az esetet tizenhat kis tanítványának. A gyerekek önként összetették kis kezüket, és imádkoztak az

egy olyan csoda, amit te szeretnél.

A jól öltözött férfi egy híres sebészorvos volt, aki az idegsebészetre specializálódott. Ingyen végezte el az operációt, és nem telt bele sok idő, amire Andrew otthon volt épen, egészségesen. Anya és apa boldogan beszéltek arról az eseményláncolatról, ami idáig vezetett.

- Ez a műtét egy igazi csoda volt - sutogta anya.

„Ez a gyógyír minden betegségre és ártalomra,
minden gondra és bánatra,
az emberi nem összes bűnére -
ez az egyetlen szó: „SZERETET”.
Ez a szent erő, amely életet teremt és alakít.
Valamennyiünk számára ez ad erőt,
hogy csodákat tegyünk.”

(Lydia M. Child)

ismeretlen, beteg gyermektársukért. Aztán csendben a padjukba ültek, és engedélyt kértek, hogy rajzolhassanak a kisfiúnak. Rajzoltak és üzeneteket írtak.

A tanító néni továbbította ezeket a nagymamának, aki bevitte a kórházba, és megdöbbenve adta át unokájának a gyerekek rajzait. A napok óta mozdulatlanul fekvő kisfiú ugyanis érdeklődéssel nyújtotta ki értük a kezét.

A gyermek hamarosan - minden orvosi diagnózis és reménytelenség ellenére - meggyógyult. A kisfiú a mai napig a gyerekek rajzaival - a párnája alatt - alszik.

Az esetet utólagosan értékelve, min-

denki arra a felismerésre jutott, hogy a haldokló gyermek napok óta tartó öntudatlanságából abban az időpontban tért magához, amikor ez a tizenhat ártatlan, tisztaszívű kisgyerek összetette érte a kezét.

egyedül vagyok, fázom, minek élek én még, de jó lenne már odaát! És akkor csöngetett a postás, a tanítónő levelével és kis tanítványainak rajzaival. Nem tudom elmondani, mit éreztem. Olyan volt, mint egy csodálatos üzenet.”

Mária néni karácsonyra újabb képeket kapott a gyerekektől.

- Karácsonyfám persze nem volt - mondta, de kiraktam a gyerekek képeit az asztalra. Mintha tizenhat gyertya világított volna a legszebb karácsonyfán.”

A kilencven éves Mária néni régen ikonfestő volt, most sajnos nélkülözik, de ami még ennél is rosszabb, egyedül van. Az előző történetből megismert tanító néni nagyon megsajnálta őt, és szeretett volna segíteni az idős hölgynek. Törte a fejét, hogy mit is tehetne.

Kis tanítványainak elmesélte Mária néni történetét. A gyerekek az ismeretlen idős néninek is küldtek rajzokat. Szentképeket készíttettek neki!

Az idős hölgy így reagált a történetekre: „Ültem egyedül a sötét és hideg szobában, és arra gondoltam, hogy öreg vagyok,

„A testi betegségekre ott vannak a gyógyszerek,
de a magányt, a kétségbeesést és a reménytelenséget egyedül a szeretet képes meggyógyítani.
Sokan vannak a világban,
akik egy darabka kenyérre éheznek,
de még többen olyanok,
akik csak egy kis szeretetre.”

(Teréz Anya)

A történetek szereplői gyerekek. Olyanok, mint amilyenek ti vagytok. Van köztük, akinek munkanélküliek a szülei, van köztük szegényebb sorsú, s van köztük jól menő vállalkozó családból való, és van olyan is, akinek elváltak a szülei. Mégis egy közös bennük: képesek önzetlenül, a szeretet csodatévő hatalmának gyakorlására. „Mintha tizenhat gyertya világítana a legszebb karácsonyfán!”

Összeállította: Szerafi Éva

Kedves Gyerekek!

Az elmúlt évekhez hasonlóan, most is készítettem feladványokat, és szeretném, ha továbbra is elküldenétek a megfejtéseket.

Kisebbeknek

Szokatlan dolgot kérek tőletek. Nem tudom, hogyan zajlik nálatok a szenteste. Szeretném, ha az ünnep fényét saját szerepléseitek tenné ünnepélyesebbé. Keressetek egy dalt vagy verset, és akiről szó van a versben vagy a dalban, készítsetek hozzá illő jelmezt, és úgy mondjátok vagy énekeljétek el azt. Bizonyára nagyon boldogok lesznek a szüleitek. Nekem pedig küldjétek el a rajzot, hogy kik is voltatok a szerep szerint.

Nagyobbaknak

1. Ki vagyok én? Írd le a helyes választ!

Örömhírt vivő vagyok?

Király vagyok, szerecsen?

Császár vagyok, egy hónap nevéhez hasonlít a nevem?

Én is király vagyok, de hírhedt?

Édesanya vagyok?

Aranyat hozó király vagyok?.....

Én mindenféle faipari munkát végzek.....

Nekem fogadóm van, de nem mindenki számára.

Mi többen vagyunk és szegények, mi tudtuk meg először az örömhírt.

Mi is többen vagyunk, mi vittük el az örömhírt.

.....

2. Találtam több elázott lapot, melyen sajnos elég rossz állapotban lévő szentírási rész volt. Próbáltam összerakni. Segítsetek, hátha nektek könnyebben megy.

a) „Íme, az leánya, le..... ne..... ad
sze.....” (Lk 1,38)

Ki monda kinek?

b) „Megv.....tt népének, ő..... elren.....
szöve.....t.” (Zsolt 111,9)

c) „..... a magass..... Is....., és a föl..... bé.....
a jó..... em.....!” (Lk 2,14)

d) „Én az hív..... meg, té..... igaz....., és fogom
a kezedet; meg..... és a népgévé tes.....,
a nem..... világ.....” (Iz 42,6)

e) „Íme, romlál, és támad lesz ő Iz ben;
..... lesz, mely el mon” (Lk 2,34)

3. Vízszintesen egy ünnep nevét kell megfejtenetek!

[illegible]

Függőleges:

1. Nagy katasztrófa
2. Egyik próféta
3. Ő hozta ki a népet Egyiptomból
4. Erre feszítették fel Jézust.
5. Sokat járt itt Szent Pál
6. Ebben a folyóban keresztelték meg Jézust
7. Az első szentség
8. Férfinév
9. Ebbe fektették az újszülött Jézust
10. Ebben volt a pásztorok eledele

Jó munkát kívánok! A megfejtéseket levélben, személyesen is leadhatjátok. Nyeremény egy Biblia.

Címünk: Római Katolikus Plébánia 3700 Kazincbarcika, Dózsa Gy. út 35.

rkkazincbarcika@freemail.hu, vagy a petroka2@citromail.hu

Kegyelemteljes, boldog Karácsonyt, és sikerekben gazdag boldog új évet kívánok

Szent Miklós - a Mikulás

(december 6.)

„Hol volt, hol nem volt, élt egyszer, azaz, hogy ma is él egy jóságos szent püspök, úgy hívják, hogy Mikulás, magyarul Szent Miklós. Ő úgy szereti a jó gyerekeket, hogy a névnapja alkalmából mindenkinek édességeket hoz, ha kiteszik a cipőjüket az ablakba.

Onnan tudja, hogy jó gyerek van a házban, hogy a cipő szépen ki van tisztítva. De azt minden gyereknek magának kell ám kipucolni! A rossz gyerek szemet vagy hagymát kap bele. Sőt!

A Mikulásnak vannak segítői is, a krampuszok, akik szükség esetén virgáccsal meg is fenyegetik a rossz gyerekeket!” – így szólt valahogy a mese, amit kisgyerek koromban nekem és testvéreimnek a Mikulásról mondtak szüleim. Nyomatéku­l év­ről évre személyesen is megjelent a Mikulás bácsi vatta-szakállasan, piros palástban és piros süveggel a fején.

A legelső Mikulás emlékem is arról szól, hogy becsődült a szobába egy csomó fekete ruhás krampusz, ijesztő szarvakkal és farokkal, én pedig sikítva menekültem a hálószobába, és elbújtam előlük az ágy alá. Ekkor még nagyon kicsi voltam, de az emlék kitörölhetetlen nyomot hagyott bennem.

A későbbi évek Mikulásai már sokkal szelídebbek voltak. Volt olyan, aki hosszú

versben sorolta a „bűneinket” egy leporellóról, és volt olyan, aki levízgáztatott imádkozásból. Testvéreimmel ilyenkor megszeppenten viselkedtünk, de nagybacska korunkban már hosszan találgattuk, elemeztük, kit ismertünk fel az éppen soron lévő Mikulásban.

Az ünnepi hangulat fokozásához mindig hozzátartozott a cipőpucolás. Persze már hetekkel előbb ott lebegett felettünk – mint Damoklész kardja – hogyha rosszask leszünk, nem hoz semmit, sőt, még el is veret a krampuszaival... Végül azonban mégis tele lett a cipőnk finomságokkal, amit beosztással hetekig lehetett nassolgatni.

Közben élt a másik mese is – többnyire az iskolában – a jóságos Télapóról, aki északról jön rénszarvas-húzza szánon, és puttonya tele van édességgel. Ha megrázza fehér szakállát, itt a földön elered a hó... Hozzánk ugyan mindig a Mikulás jött, de nem volt semmi kifogásom a Télapó ellen sem. Jöjjön, ha akar... Persze sejtettem, hogy a tél nélküle is megérkezik.

A kedves mese alapját – azóta már tudom – Szent Miklós legendája képezte.

Miklós Krisztus után 245-ben a kisázsiai Anatóliában, Patara városában született egy gazdag család gyermekeként.

Bari Szent Miklós

Már gyermekkorában is történtek vele csodák. Alig kezdte el iskoláit, amikor Patara városában nagy járvány tört ki, és – mint kisgyermek – árvaságra jutott. Ezért a szüleitől örökölt hatalmas vagyonával Patara érsekéhez – aki apja testvére volt – a város kolostorába költözött.

Az ő felügyelete mellett nevelkedett, s gyermekévei alatt megszerette a kolostori életet, majd iskoláinak befejeztével a papi hivatást választotta. Életét az emberiségnek és a gyerekek tanításának szentelte.

Bárki kérte, mindig segített. Emberszeretete, segítőkészségének híre messze földre eljutott. Nevét kezdték a szegények imáikba foglalni.

270-ben a Jeruzsálembé tartó zarándokúton történtek miatt a tengerészek védőszentjévé vált! A zarándokútról visszafelé, betért imádkozni Anatólia fővárosába, Myra városába, ahol legenda körülmények között püspökké választották.

52 évig volt püspök. Évek alatt a szeretete, a gyerekekkel, emberekkel való törődése miatt annyira megszerették, hogy nemcsak püspököknek, de még vezetőjüknek is tartották. Vagyonát a gyerekek és a szegények megsegítésére fordította.

Esténként óráig sétált a városka utcáin, beszélgetett az emberekkel, figyelt a gondjaikra. Így legendák sora szövődött alakja köré.

• A kolostor szomszédságában élt egy elszegényedett nemes ember, aki úgy elnyomorodott, hogy betevő falatra is alig jutott. Három férjhez menés előtt álló lánya azon vitatkozott egy este, hogy melyikük adja el magát rabszolgának, hogy segíteni tudjon a családon, és hogy a másik kettő férjhez tudjon menni. Ekkor ért a nyitott ablak alá Miklós püspök, és meghallotta az alkut. Viszszasietett a templomba, egy marék aranyat kötött egy keszkenőbe, és bedobta azt az ablakon. A lá-

nyok azt hitték csoda történt.

Majd egy év múlva, ugyanebben az időben még egy keszkenő aranyat dobott be a második lánynak. A lányok kisiettek, mert lépteiket hallottak az ablak alól, s akkor látták, hogy egy piros ruhás öregember siet el a sötétben.

A harmadik évben ezen a napon nagyon hideg volt, és bepaláncolva találta az ablakot. Ekkor felmászott a sziklaoldalban épült ház tetejére, és a nyitott tűzhely kéményén dobta be az aranyat. A legkisebb lány éppen ekkor tette harisnyáját a kandalló szerű tűzhelybe száradni, és az pont beleesett.

Az ismeretlen jótévőről kezdték azt

hinni – mivel mindig ilyenkor, télen törtétek ezek a csodák – hogy maga a *Tél-Apó* jön el ezekkel az ajándékokkal a hóborította Taurus hegyről.

Az idő folyamán mégis kitudódott a titok, hogy a jótévő maga Miklós püspök, ugyanis a legkisebb lánynak bedobott aranyban volt egy olyan darab, amit a helyi aranykereskedő előzőleg adományozott Miklós püspöknek egy szerencsés üzletet követően. Ezt felismerve, már mindenki tudta, hogy ki a titokzatos segítő! De kiderült ez abból is, hogy december 5-én, a névnapja előestéjén a hideg idő beköszönével rendszeresen megajándékozta a gyerekeket mindenféle édességgel.

A színarany kehely

Volt egyszer egy öreg házaspár. Szépen éltek, ám egy dolog mégis hiányzott nekik, egy gyermek. Nem volt se éjjelük, se nappaluk, hiányzott nekik a gyermekzsivaj. Mivel Szent Miklós sok emberen segített már, úgy döntöttek, hozzá imádkoznak a gyermekáldásért. Fogadalmat tettek: ha gyermekük születik, egy színarany kelyhet készíttetnek Szent Miklós-nak. Nem is kellett sokat várnuk, hamarosan megszületett a gyermek. Rengeteg gondot okozott, igazi kis hétördög volt, de végre gyermekzsivajtól lett hangos a ház, s melegség költözött az otthonukba.

Elindult hát az öreg paraszt az ötvös-
höz, s egy birka árán elkészíttetett egy

csodálatos réz kelyhet. Nem aranyból volt, ahogyan megígérték, de ugyanolyan szép volt a fénye.

Elhatározták, hogy elmennek Myrába, és elviszik a kelyhet Miklós püspök templomába. Veszélyes hegyeken és gázlókon keltek át, majd megálltak és lepihentek. A kisfiú közben nagyon megszomjazott, így elment a közeli folyóhoz, hogy vizet mérítsen. Ám amikor fölé hajolt, belecsúszott, s a víz magával ragadta.

Amikor az apja észrevette, hogy fiát elsodorta a víz, már nem tudott rajta segíteni. Bár vigasztalhatatlan volt, úgy döntött mégis elmegy a templomba. Amikor odaért, megkérdezte az Urat, miért tette

ezt vele, hiszen elkészítette a kelyhet, melyet közben az oltárra helyezett. Ám a kelyhet egy láthatatlan kéz lesöpörte az oltárról. Ekkor megjelent a fia, s elmesélte, hogy amikor beesett a vízbe, Szent

Miklós püspök vette az ölébe, és megmentette.

Az apa nagyon megörült a fiának, s elkészíttette a színarany kelyhet, melyre ígéretet tett.

Mikulás mosolya

*Hogyha baj ér, bánat, szégyen,
Bízzál Myra püspökében.
Elhossa csillagos éjen
Ajándékát észrevétlen.*

*Hiszen gondja van, temérdek:
Kincsét osztja a reménynek.
Aranyszarvas, hogy repítse,
Megérkezzen minden szívbe.*

*Cipődet ablakba tedd ki,
Kincseit szívedbe rejti
Ahogy tette sokszor régen.
Megjön sűrű hóesésben.*

*Hogyha jól és szépen várod,
Magadban is megtalálod.
Nemcsak várni, hogy mit kapnál:
Az a legjobb, ha te adtál.*

*Arcát senki meg ne lássa,
Rejti fehér nagy szakállá.
Találkozhatsz véle bárhol,
Megismered mosolyáról.*

*A szívedben, hogyha érzed,
Készítsél valami szépet.
Rajzolj erdőt, végy festéket,
Ajkadon fakadjon ének.*

*Kitől jót és szépet várhatsz,
Bizony Ő: a Mikulás az.
Csengettyűje szól a szánnak:
Itt volt, de már messze vágat.*

*Tanulj nótát, csoda-verset,
Dalait a szeretetnek.
Akit egész évben várnak,
Segítsél a Mikulásnak.*

*Ahol baj van, gond és bánat,
Oszd kincsét a kacagásnak.
Hogy minden arc felderüljön,
Sötét ágra harmat gyűljön,
Ezüst nyoma csengő szánnak:
Mosolya a Mikulásnak.*

(Kozma László)

Összeállította: Hajagos Béláné – Szerafi Éva

AZ ELSŐ KARÁCSONY

Életem delén jártam már, amikor elért az első karácsony. Az addigiak talán nem voltak szépek? Vagy nem hittem volna a földreszállt Istenben?

De igen... Szépek voltak. A nagy család melege vett körül évről évre, s hittel vártuk a szent éjszakát. Sokat kaptunk... de másokon keresztül. Kívülről kapott karácsonyok voltak.

Ám egyszer betört a hideg családkba. Váratlanul meghaltak szüleink, s még mások is azok közül, akiket a legjobban szerettünk. Nehéz év volt.

S a karácsony egyre közeledett, amit édesanyámnál szoktunk tölteni gyerekek, unokák közös örömeiben.

Nehéz, ha nincs hova hazamenni. Talán akkor ér igazán véget a gyermekkor. Nincs aki várja lépteinket, aki elfogult velünk, aki örülni tud pusztán annak, hogy vagyunk. S ha az Édennek ez a kis darabja megszűnik, hogyan tovább? Élünk, mint örökké hontalanok, vagy keressük az otthon morzsáit mások otthonában? Vagy várjuk a túlvilági boldogságot szomorú szívvel, magunkat sajnálva? – Bizony nagy kísértés.

Szerencsére az Isten él karácsony előtt is, s engem lasszóként megfogott

egy gondolattal. Szinte hallottam:

- Állj! Ne menj te morzsáért sehova karácsonykor sem! Hisz a kenyér nálam van! Mondj le a morzsákról, önként!

Hívtak sokfelé, de elhatároztam, hogy nem keresek sehol vigasztalást, hanem – milyen izgalmas, s milyen egyszerű – én magam próbálok ott-hont adni annak, akinek éppen nincsen. Én leszek az, aki hazavár valakit, aki örül annak, hogy a másik van, s együtt leszünk. Milyen egyszerű, s már a gondolattól is felbuzog az öröm.

Tényleg, nem is történt semmi tragédia, csak helyet cseréltünk. Mindenki lépett egyet előre. Szüleim igazán megérdemlik a boldog létet Isten közelében.

Most én lettem szülő, akkor is, ha nincsen férjem, gyermekem – ez az élet rendje, s egyben egyetlen lehetőség az adásnak, mint életformának megtanulására, a saját életünk megmentésére, s az élet továbbadására azoknak, akiknek éppen ebben van hiányuk.

- Jó lesz, megpróbálok! De kit hívjak meg kis lakásomba? Nem törtem rajta a fejem, s nem töröm azóta sem. Ezt Isten kéri tőlem azóta is,

minden karácsonyra, tehát Őrá bízom a vendégség megszervezését. Én csak a körülményeket próbálok összehozni: takarítás, karácsonyfa, egyszerű vacsora.

Ebben az évben is elkezdtem készülni, kívül, belül... De nem sokáig ment, mintha valaki megirigyelte volna lelke nyugalmát, keresztbe küldött egy autót a pirosra, s egy pillanat alatt félig roncs lett ismerősöm kocsija, amiben ültem, s benne én is. Hazavánszorogtam ugyan, de igen kevés szusz maradt bennem.

A vendégségnek vége – gondoltam. Még magamat sem bírom ellátni. Istenem, mi most a terved? Tied a karácsonyom, Neked adtam!

Nem irigyeltem szegény Jóistent, mert igen rosszul voltam. (Azt még akkor nem is tudtam, amit Ő, hogy hamarosan sérülésem miatt több mint egy évre kórházba kerülök.) Fölkelni nem bírtam, csak percekre. A körzeti orvos megnyugtatóan, hogy csak szimulálok.

Ehhez tartottam magam, és vártam a karácsonyt. Már csak egy nap volt hátra. Sütés, főzés, takarítás elmaradt. Legalább fám lenne! Arról szó sem lehetett, hogy elmenjek venni, másokat meg nem akartam ilyenkor zavarni.

Csöngettek, s egy távoli barátom ugrott be egy percre. Vesztére. Ijedtében, s jó szívétől a piaci szaladt, és vissza: egy igazi nagy fenyőfával.

Még a tartóra is rászerezte. Örültem nagyon. Fa már van. De semmi más. Még én is alig - lesz ebből vendégség? Vártam kíváncsian, mit szerez a Jóisten.

Telefon csörög. Gyerekkori barátom vékony kis hangja a kórházból. Boldog karácsonyt kíván. S ő hogy van? Fél éve megsérült a lába, azóta romlik az állapota – most azt mondják az orvosok, lehet, hogy le kell vágni...

Iszonyat. Mi ehhez képest az én bajom?

- Kiengednének karácsonyra? – kérdeztem félve, tudván, hogy haza nem mehet. Hideg a ház, hol ketten élnek már csak a családból, öccsével...

- Öcséd hol van?

- Ő sincs jól... kórházban van.

- Mit gondolsz, eljönne, eljönnének hozzám? Készülni nem tudok, de együtt lennénk. Csönd a vonalban. Majd halkán: – Ha tényleg nem kérsz, elmegyünk taxival, jó?

De jó, de jó az Isten! Van kit várni. Együtt leszünk. Emberfölkötti erőfeszítéssel fel-felkelek pár percre, és próbáltam a fát elvarázsolni.

A legszebb üvegdíszeket raktam fel, gyerekkoriakat. Kell, hogy segítsenek ünnepelni! Fél óra múlva itt vannak a vendégek. Vacsora úgy sincs – legalább ezt nézzük majd.

Csöngetés. Megjöttek! S ebben a pillanatban a nagy fa megindult, s ha-

lálugrással levetette magát az asztalról, mintha valaki lelökte volna. Szégyenletesen hasalt a szőnyegen, üvegdiszei szilánkká válva beborították az egész szobát. Egyedül fel sem bírtam emelni.

A vendégek megérkeztek. A látvány hatott. Erre azért ők sem számítottak. Nevetés tört ki belőlük, az a gyerekkori, jó-jó nevetés, mi ledobja magáról a rárakódott köveket.

Nekiestünk a romoknak, három és négykézláb mászkáltunk, söpörtünk, poroltunk, majd felborultunk a nagy igyekezettől és a jókedvünktől. Senki nem érezte magát vendégnek. Úgy elmerültünk ebben a közös munkában, hogy a vacsorára nem is gondoltunk.

Újból telefon. Kati barátnőm kérdezi, hogy megharagudnék-e, ha az idén olyan pórias ajándékot küldene, mint egy jó vacsorát? Tudja, fekszem...

- Soha jobbkor! De sokat küldjél! Vagyunk rá... Már terítünk is. Ezt a szervezést! Köszönöm Uram! Te tudod, hogy kenyérrel is él az ember...

Jóllakottan ülünk az újra büszkén álló sötétzöld fa alá. Semmi dísz nincs rajta, csak amit az erdőből hozott. Fenyőillat, téli éjszakák csendje. Ágai, melyek zúzmarát ringattak karjukon, őzek sátora. Törzsénél lilás félhomály, s gyanta arany kővirága. Csúcsa fehér táj felett hasadó hajnalok emléket őrzi. Szavak nélkül is imádkozunk. Örömről kiáradóban. Ma született az Isten Fia...

Zörgetnek.

- Igazán, ki lehet az? Nézünk egy-másra. Feldúlt férfi esik be az ajtón, ruhája sáros, arca borostás.

- Laci, mi van veled? Hogy kerülsz ide? – kérdezzük dermedten.

- Mindennek vége – zokogja köveket dobálva hátán.

- Mi történt?

- Feleségem elment, elment egy férfivel, s elvitte a gyermekeimet is. Elválunk.

Szólni nem tudunk. Laci sír, a szőnyegre borulva. A börtönben nem sírt, ahol a fiatalságát töltötte ártatlanul. De most, igen. Ismerjük őket, s a három gyönyörű kicsit. Laci mindeneit.

Forog a malomkő, forog, forog, majd megáll. Laci elaludt. Betakarjuk. Szóval és imával. Mi fönnmaradunk, örökösödünk élete bölcsője fölött. Szent ez az éjszaka. Virrasztunk: van kiért. Együtt vagyunk, együtt érte. Megjött a legkisebb is, csak hogy ideért! Ha csatagosan is. Istennek hála. Kegyelmed kelyhébe tesszük őt. Tartsd meg őt Urunk! Őrt állunk egymásért – s fent őrt állnak értünk az angyalok. Isten virraszt a világ felett.

Múlóban az éjszaka. Ritkul a sötét, s lassan kelyhet tartó kezünkben fölizzik a fény. Földet ért a kegyelem.

Homoki –Nagy Katalin
Ajánlja: Mihaleczku Etelka

Ferkó ajándéka

- Van még valami teendőm? – kérdezte a titkárnő. Az elfoglalt igazgató az órájára, majd a noteszébe nézett.

- Már rég végeznünk kellett volna. Nehogy kitaláljon még valamit nekem!

A titkárnő mosolygott:

- Igazából itt lenne még a kisfiának szánt karácsonyi ajándék listája. Ne feled-

je, még három nap, és itt a karácsony!

- Még szerencse, hogy maga gondolt rá! A munkával elhalmozott igazgató csak sóhajtott.

- Félek, a kisfiam egy kissé haragos lesz rám. És talán igaza is van, hiszen olyan kevés időt tudok a családomra szánni. Amikor este hazaérek, a fiam már alszik. Szinte sosem beszélgetünk. Azt akarom, hogy legalább karácsonykor valami gyönyörű ajándékot kapjon!

Csak hogy nincs rá időm... Tegyük azt, hogy maga megveszi nekem az ajándékokat. Az árával ne törődjön. Olvassa el a levelet, és vegyen meg mindent, amit csak a fiam kíván!

A titkárnő kinyitotta a levelet, és mosolyogva megrázta a fejét:

- Mindig követtem az utasításait, de ezúttal lehetetlent kér.

- Miért? Lehetséges, hogy van valami, amit nem lehet manapság beszerezni egy nyolcéves számára? Mit kérhetett? Mutassa csak meg!

Egy szót sem szólva a titkárnő oda nyújtotta az igazgatónak a levelet. A férfi olvasta:

„Kedves Papa! Azt szeretném karácsonyi ajándéknak, hogy jövőre minden nap (vagy majdnem mindennap) szánj rám félórát. Semmi mást nem kérek.

A te Ferkó.”

Bruno Ferrero
Lejegyezte: Aranka néni

A karácsonyi ajándék

Egész álló nap havazott, sűrű hópelyhek lepték be az ajtókat, ablakokat, fehér kárpittal vonták be a mezőket, és valahol a kanadai préri egyik magányos farmján egy gyermek készült erre a világra jönni.

John, az apa nyugtalanul járkált fel-alá a nappali szobában. Jessie, a felesége, harmadik órája vajúdott első gyermekükkel. Nem volt már éppen fiatal, de nagyon akarta ezt a gyermeket.

- Remélem a doktor időben ideér – gondolta John – csak ez a sok hó ne esett volna!

Később így morfondírozott:

- Aggódalomra semmi ok, évezredek óta így történik, és Jessie anyja is fenn van, hogy segítsen neki, ha kell!

Odakinn a sötét csendben csak a hó-

pelyhek halk suttogása hallatszott, és csak néha jajdult fel egy-egy fa, jeges terhe alatt.

John a fahasábokat nyaldosó lángokat nézte elmélyülten, amikor kopogtattak. Gondolta, a doktor érkezett meg, de meglepetésére, egy idegen állt az ajtóban.

- Bejöhettek? – kérdezte. John habozott egy kis ideig, de látva átfagyott, szomorú ábrázatát és a haját, melyben jégcsapokká állt össze a ráolvadt hó, beengedte. Havas ruháit lesegítette, és helyet készített a tűz előtt, ahol az éjszakát tölthette a jövevény. Vacsorát is adott, amiért nagyon hálás volt az idegen.

- Mit keresett odakinn ilyen havas éjszakában? – kérdezte John.

- Nagyon sok dolgom van – felelte az idegen. Nagyon sok helyre kell mennem.

- De hát hová kell mennie ilyen időben?

- Bárhová – mondta a különös idegen.

Mindenhová elmegyek ezen a világon, ahol szívesen látnak.

John nem igazán értette, mit beszél, de nem faggatta tovább, az idegen pedig csendben melegeedett tovább a tűz előtt. Később John elmondta, hogy felesége éppen most ad életet első gyermeküknek.

- Tudom – felelte az idegen.

- De hát honnan tudja?

- Már odakinn hallottam a sírást.

John nem értette, hiszen ő semmit sem hallott.

Hajnal kettő volt, mire megszületett a baba... Élettelenül. Jessie kimerülten mély álomba zuhant. Az anyja – aki végig mellette volt – tette a halott csecsemőt a bölcsőbe, csak ezután ment le elmondani, hogy mi történt. Johnon dermedt kétségbeesés lett úrrá. Látva az asztalt borító ajándékokat, a történetek után már nem volt képes hinni a karácsonyi csodában.

- Lány volt vagy fiú?

- Fiú. – felelte Jessie anyja. Akarod látni?

- Igen. Aztán elviszem, nem akarom, hogy Jessie így lássa.

John szeretettel nézett a sápadt, mély álomban lévő feleségére. Hálás volt Istennek, hogy legalább őt meghagyta neki. Majd pár pillanatig meredten nézte a szárnalmas kis testet a bölcsőben, aztán óvatosan karjaiba vette, és lement vele a lépcsőn.

Ahogy állt, csendben tartva a gyermeket, végtelen bánat fogta marokra a lelkét. Az idegen törte meg a csendet, s kérte, hadd foghassa meg a fiút. John szó nélkül átadta. Karjába véve ringatni kezdte, és megcsókolta a fiúcska homlokát.

- Miért csinálja ezt, hiszen halott? – kérdezte Jessie anyja.

- Meleg kell neki!

- De hát meghalt! – mondta – szinte kiabálva – a nagymama. Az idegen azonban csak mosolygott, és tovább ringatta a gyermeket.

John arra lett figyelmes, hogy a kicsi fiú szeme kinyílik, és halkan sírdogálni kezd.

- Csoda! Hiszen csodát tett! – kiabált John – Visszahozta a halálból a fiamat!

- Nem volt halott – válaszolt a férfi. Nem halhat meg, aki még nem is élt!

A nagyanyja karjaiba tette a gyereket:

- Gyorsan tegye az anyja mellé, mielőtt felébredne! Azután Johnhoz fordult:

- Mennem kell tovább.

John azt sem tudta hirtelen, mit is tegyen, sírjon, nevéssen vagy összecsókolja az idegent?

- Maradnia kell, maradjon velünk, kérem – örökre!

De az idegen vette a kabátját, és már az ajtóban állt.

- Akkor legalább a karácsonyt töltsé velünk! – kérlete John – Nézze teli az asztal mindenféle jóval! Szívesen megosztjuk önrel! Hiszen a legnagyobb ajándékot öntől kaptuk.

Az idegen azonban nem maradhatott. Megköszönte a szíves marasztalást, de mennie kellett. Halkan becsukta maga mögött az ajtót, és lassan elindult a friss havon.

Elállt a hóesés. John állt az ajtóban, és nézte-nézte a vendéget, amíg eltűnt a messzeségben. Befelé indulva döbbsen rá, hogy a távolodó idegen lépte nem hagytak nyomot a frissen esett hóban.

Hugh Oliver

Találta: Mihaleczku Etelka

A FAÁG

A Faág mérhetetlenül felháborodott, amikor letörték a törzsről. Tél volt, éppen mélyen aludt, álmában virágait lengette a szél, és a darazsak zsongó zümögésével volt tele a világ. Azt sem tudta, hol van. Hideg, sötétség, és tél mindenütt.

Az Ember csattogva tördelt újabb ágakat, miközben bocsánatkérően sutogta: - Ne haragudjatok, tüzet kell raknom, kell a fényetek és a meleg! Nagy halom ágat tört így le, és elment parázsért. Az ágak csak heverték tehetetlenül. A Faág zsörtölődni kezdett, mert az ember előtt csak nem szólhat, hát fújta most dühösen:

- Miféle eljárás ez velünk, fákkal? Most fűtsünk, de kérdem én: ki hoz tavasszal virágot, ki érlel gyümölcsöt egy nyáron át, hogy ősszel csodájára járjanak?! Az Öregág válaszolt:

- Az a dolgunk, hogy szolgáljuk az Embert. Ha kell, akkor gyümölcsöt hozunk, ha kell, akkor elégünk. A Faág elhallgatott. Az Öregággal nem lehet vitázni. A múlt nyáron hagyta, hogy a kismadarak mély odút fúrjanak rajta, és ott lakjanak. Sose törődött magával. Most sem.

De nem kell őt követni! És a Faág elhatározta: csak azért sem fog elégni!

Égjen az Öregág, meg a többiek!

Az Ember sietve megérkezett. Ügyes kis cserépedényben paraszat hozott. Pillanatok alatt összerendezte az ágakat, a vékonyakat, a vastagokat, - és hamarosan pattogott a tűz. Kesernyész, könnyű füst után fellobogtak a lángok.

A Faág körülnézett. Valami barlang bejáratánál lehetek. De nem nagyon nézelődött, védekezett. Az összes nedvességével hadakozott a tűz ellen. Nem, és nem akart égni!

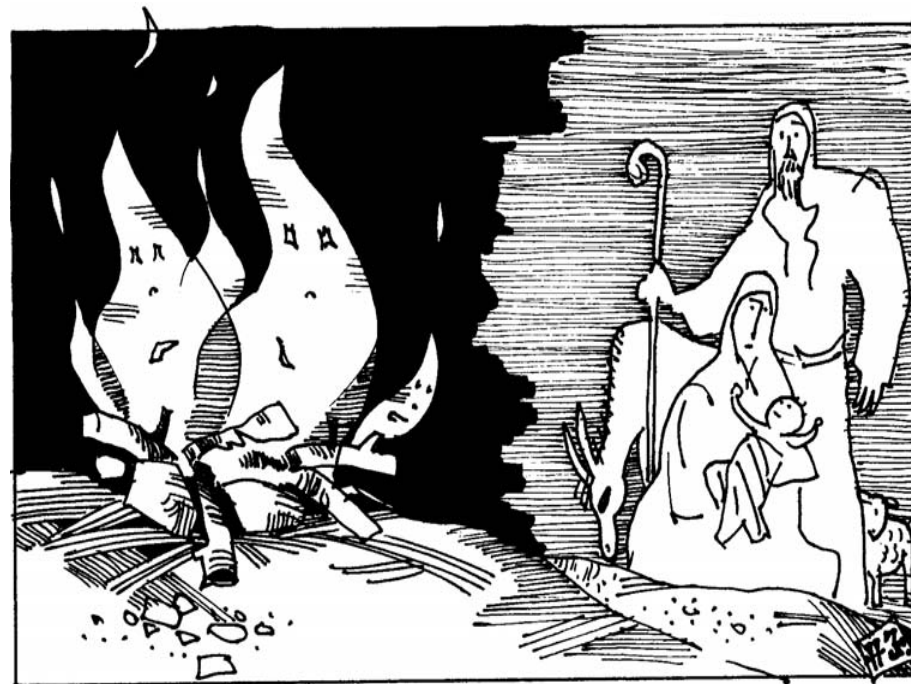
Az Öreg lángja magasba csapott, és boldogan lobogni kezdett, miközben sisteregve sutogta:

- Ó, de gyönyörű! Ó, de boldog vagyok, hogy láthatlak!

A Faág elképedt. Mit lát ez a bőszen lobogó Öregág? És sorba a többi ág is magasra szökő lángolással ujjongott!

- Mi van itt? A Faág próbált a többiek tüzénél valamit leselkedni, de csak a vastag sziklafalakig látott: nem volt lángja, amivel magasba nőnek az ágak. Minden ág lángja magasan lobogott, és valami csoda folytán ez a lobogás nem szűnt. És a lánggá lett ágak nagyon hal-kan, nagyon meghatottan énekeltek.

A Faág most már akart égni! De nem bírta. A többiek messze, a magasba ég-

tek, mitől gyulladjon ő itt meg? Próbált beljebb gurulni - de semmi sem sikerült.

Ekkor maga is meglepődött, és sírni kezdett. Bánta konok önzését, amivel csak annyit ért el, hogy nem lehet része ennek az éneklő lángolásnak! És a végén kidobják majd a hideg télbe, mert semmire sem jó, lobogni sem tud. Nyöszörögve sírt.

Az Ember meghallotta, és odagugolt eléje. Mintha értette volna síró jajongását. Megfogta a könnyes Faágat, és a végét beletartotta a tűzbe. Aztán, amikor látta, hogy égni kezd, magával vitte a barlangba. A tartóra tette, a ma-

gasba. A Faág pedig nagyra nyitotta lángszemét. Először az Asszonyt látta meg. Valami szalma ágyfélén ült, és halkan énekelt. Az ember mosolyogva nézte. Csak ezután pillantotta meg az Asszony ölében a Gyermekeket.

Kicsike volt, ő, milyen kicsi! Persze, hogy kell neki a meleg! De hát mi lenne vele ebben a zord télben?

A Faág a legszelídebb lángjával égett, hogy föl ne ébredjen álmából. Az, aki a legkisebb most, de mégis Neki zeng altatót az égiek és földiek kórusa.

Hajdú Júlia

Az elfeledett napkeleti bölcsek

A Szűz Mária Otthonba járó gyerekek előadást készítettek a karácsony titkáról. Szellemes szöveget írtak Józsefnek és Máriának, a pásztoroknak és az angyaloknak. Még az ökörnek és a csacsinak is jutott egy kis szerep.

Kiosztották a szerepeket. Mindenki Józsefet és Máriát akarta játszani, de a csacsit senki sem. Így a gyerekek eldöntötték, hogy a csacsit Luca kutyája fogja alakítani. Testes és békés eb volt, az álfülekkel elég tűrhető csacsi lett belőle. Csak nehogy elkezdjen ugatni az előadás kellős közepén...

Am egyszer, amikor Renáta nővér megnézte az előadás próbáját, így kiáltott:

- De hiszen megfélekedtetek a napkeleti bölcsekről!

Ernő – a rendező – csak a fejét fogta. Hiszen már csak egy nap hiányzott a bemutatóig. Honnan vegyenek most hirtelen három napkeleti bölcset?

Pál atya volt az, aki megtalálta a megoldást.

Keressünk három embert a közönségből – javasolta. Mondjuk meg nekik, hogy a modern napkeleti bölcseket kell eljátszaniuk, és hogy hétköznapi ruhában jöjjenek,

és hozzanak valamilyen ajándékot Jézusnak. Bármilyen ajándékot. Nem kell mást tenniük, csak világosan elmagyarázni, hogy miért épp azt az ajándékot hozták.

A gyermekcsapat keresésbe kezdett, és két órán belül meg is lett a három napkeleti bölc.

Karácsony este a parókia kis színházterme zsúfolásig megtelt. A gyermekek mindent beleadtak, az előadás zökkenőmentesen folyt, és nagy sikert aratott. A kutya-csacsi elaludt, Szent József szakállá pedig nem esett le.

Am anélkül, hogy bárki is számított volna rá, a háromkirályok színre lépése lett az est legmegindítóbb pillanata.

Az első király egy ötvenéves férfi volt, akinek öt gyermeke van, és aki az önkormányzatnál dolgozik. Ő egy mankót hozott. A gyermek Jézus bölcsője mellé tette, és ezt mondta:

- Három évvel ezelőtt volt egy csúnya közlekedési balesetem. Frontálisan ütköztem valakivel. Jó néhány töréssel szállítottak kórházba. Az orvosok nem voltak biztosak abban, hogy felgyógyulok. Senki sem merte előre megjósolni, hogy mi lesz. Attól a pillanattól kezdve örülni kezdtem minden apró javulásnak. Annak, hogy mozgatni tudom a fejem, vagy egy ujjam, hogy egyedül fel tudok kelni.

A kórházban töltött napok mintha kicseréltek volna. Kezdem alázattal felfedezni, hogy mennyire szép is az, amim van. Meglátom és örülök az élet kicsi, mindennapi örömeinek is, amelyeket azelőtt észre sem vettem. Ezt a mankót annak jeléül adom a gyermek Jézusnak, hogy megtanul-tam látni, felismerni.

A másik király két gyermek édesanyja volt, aki egy hittankönyvet hozott. Letette a kis Jézus bölcsője mellé és ezt mondta:

- Amíg a gyermekeim kicsik voltak és szükségük volt rám, úgy éreztem, hogy megvalósítom magam. Aztán a gyermekek nőni kezdtek, és egyre inkább feleslegesnek éreztem magam. De megértettem, hogy felesleges sajnálnom magam. Megkértem az atyát, hogy tarthassak hittanórát a városi gyerekeknek. Így újra megtaláltam életem értelmét. Úgy érzem, mintha apostol, próféta lennék. Az, hogy a lélek dimenzióit feltárom a gyerekek előtt, egy olyan tevékenység, amely nagyon lelkesít. Újból fontosnak érzem magam.

A harmadik király egy fiatalember volt. Ő egy fehér papírlapot hozott. Letette a bölcső mellé, és ezt mondta:

- Feltettem magamnak a kérdést. Jól tettem-e, hogy elfogadtam ezt a szerepet? Egyáltalán nem tudtam, hogy mit mondjak, mit hozzak. A kezem üres. A szívem pedig tele reménységgel, kívánsággal, boldogsággal, és életem értelmével. Nyugtalan-ság, kérdések, várankozások, hibák, kételyek sokasodnak bennem. Nincs, amit be tudnék mutatni. A jövőm nagyon bizonytalan-nak látszik.

Ezt a fehér papírlapot ajánlom neked, gyermek Jézus. Tudom, hogy azért jöttél közénk, hogy új reményt adj. Látod, én teljesen üres vagyok, de szívem nyitott és kész, hogy elfogadja azt, amit életem fehér papírára írni akarsz. Most, hogy te itt vagy, minden megváltozik majd...

Bruno Ferrero

Rátalált: Aranka néni

Ismeretlen ismerősök

Egyházközségünkben szinte mindenki ismeri **Juhász Imérénét, Magdikát**. Ismerős ő a rózsafüzér imádozásból, szép versmondásával emeli az ünnepek meghittségét templomainkban. Újságunkban rendszeresen találkozhatunk ima- és vers válogatásaival egyes ünnepeinkhez kapcsolódóan.

Hét éve vezeti a Szent Mónika közösséget, és kezügyességével elvitte városunk hírét távolabbra is.

„Vezetsz Uram, vezetsz, érzem szent kezedet.”

● *Mióta élsz Kazincbarcikán?*

- 34 éve élek itt. Két gyermekem van, és három unoka nagymamája vagyok. Kis

templomunkban minden vasárnapot szentmisével ünnepeltünk meg még gyermekeimmel és édesanyámmal. Felnőve ők családot alapítottak, és elkerültek a városból.

● *Vallásos családtól származol, és különösen vonzódasz a Szűzanyához. Jól tudom?*

- Igen, vallásos családban nőttem fel, s fiatal koromtól él bennem a Szűzanya iránti szeretet és tisztelet. Életem folyamán sokszor kértem közbenjárását, mert nagy szükségem volt pártfogására a nehézségek elviselésében.

● *A Szűzanya tisztelete élvezetett Szent Mónikához. Hogyan történt mindez?*

- Húsz éve vagyok a Rózsafüzér társulatban, és édesanyámtól örököltem át a tagságot. A Szűzanya iránti szeretet segített abban, hogy szervezője legyek a Szent Mónika közösségnek itt, egyházközségünkben.

Évekkel ezelőtt az egyik debreceni templom hirdetőtábláján olvastam a Szent Mónika közösségről, és egyik alkalommal részt is vettem imaórájukon. Nagyon magával ragadott az imádkozó édesanyák, nagymamák közössége. Ekkor határoztam el, hogy ezt nálunk is igyekszem megvalósítani.

Ebben a különös világban nagy szükség van az édesanyák imájára. Hét éve már, hogy mi is buzgón imádkozunk a gyermekekért, a világ ifjúságáért.

A fatimai kis Szűzanya szobor – amely összetart és erősít bennünket – 275. hete vándorol az imaórákon, és nagy megtiszteltetés számunkra, hogy 2009. május 16-án Kazincbarcikán lesz az **Országos Szent Mónika Találkozó**.

● *Hogyan telnek mindennapjaid?*

- Egyedül élek, sok szép csendes órát kapok így a jó Istentől. Szeretek olvasni, szeretem az „istenes verseket”, és szeretem a templomainkat. Nincsenek unalmas perceim, lefoglalom magam kezügyességgel is. Rózsafüzérem és a gombokból készített karácsonyi képem is bizonyítja ezt, amelyek egy országos zsűri döntése által bekerültek az Országos Betlehem Kiállításra, melyet Budapesten rendeznek minden évben.

● *Úgy tudom, nagyon szeretsz zarándokutakon részt venni.*

- Igen, szeretek utazni. Gyógyító hatással vannak rám mind a belföldi, mind a külföldi zarándokutak. Új erőt kapok ilyenkor, amely tovább segít életutamon. Lelkileg is épülök általa, erősödik a hitem. A jó Isten kegyelméből sok szép helyre eljutottam már eddig is.

● *Befejezésül biztosan találsz valamilyen szép verset vagy idézetet, amivel gazdagíthatsz bennünket.*

- Talán a „Hazafelé tartó úton” című vers ilyen, mely helyettem is sugallja, hogy az élet apró örömeit a jó Istenre bízzuk.

„Örülök az életnek, mert ég még egy kis olaj a lámpásomban.
Nem keresem a töviseket,
apró örömekre vadászok.
Ha alacsony az ajtó, lehajolok,
Ha a követ eltehetem az utamból,
elteszem.
Ha túl nehéz, kikerülöm.
Így mindig találok valamit
az életben,
ami szívemet könnyűvé,
arcomat vidámmá teszi.”

● *Isten adjon erőt további munkádhoz, talentumaidat pedig bőségesen kamatoztasd még sokáig, mások örömére!*

Govka

Szervusz drágám!

Vasárnap van, reggel fél nyolc, és a redőny résein besüt a nap. Kicsit lustálkodunk. Ilyenkor lehet. A gyerekek lassan ébrednek, a kicsi kidugja hálósákba bújtatott lábát a kiságy rácsai között, és dudorászik. A nagyobbik előhúzza a párnája alól a könyvet, amit este olvasott. Most feküdhet, olvashat nyugodtan, nincs rohanás, nincs iskola. Minden úgy történik, mint bármelyik ünnepnap reggelén.

Ünnepnap?!

Ő talán már az előző napon megérezhetett valamit. Délután eljött elé a munkahelyemre, pedig nagy zivatar volt. Megvártuk, míg elmúlik, és hazáig egész úton beszélgettünk. Persze főleg a gyerekekről...

Reggelit készítek. Anyósom, mint mindig, most is segít. Ő a gyerekéért aggódik, én a férjemért: közös a félelem.

Kimérem a pontos adagot: a péksüteményt dekagrammra, a folyadékot deciliterre. Mind ez rutin. Mérés nélkül is tudom, mennyit szabad ennie egy betegnek, akit egy éve hordanak vese dialízisre.

Ritkán viszem neki ágyba a reggelit, de most ezt teszem. Azt azonban már nem várom meg, amíg megesszi. Fáj látni az éhségét, látni, hogy mást is, többet is megenne, de nem lehet.

Tíz perc múlva visszamegyek, hogy kihozzam a tálcát, amelyen egy morzsányi sütemény sem maradt. Rámósolygok, de megbénít a tekintete. Mint aki némán irgalomért könyörög. Talán csak egy másodpercig tart az egész, de perceknek érzem.

Rohanok ki, orvosért küldök.

A várakozás szörnyű pillanatai. A tehetetlenség. A kicsi azt akarja, hogy énekeljek. „A csitári hegyek alatt régen leesett a hó...” – dúdolja a dallamot. Nem érti, most miért nem akarok dalolni, hiszen máskor kérés nélkül is szoktam.

Végre megérkezik az orvos. Jelenléte kicsit megnyugtató. Hinni akarom, hogy talán nem is olyan nagy a baj.

Az orvos még tud beszélni a férjemmel. Én már nem, mert elveszti az eszméletét. Valaki mentőért telefonál. Megpróbáljuk újraéleszteni. Az orvos elmondja, mit kell tennem, és közös erővel megkezdődik a küzdelem az életért. Meg kell próbálnom oxigént juttatni a tüdejébe. Mellette térdel, mintha imádkoznék, és úgy fújom a levegőt, mintha a lelkeket akarnám átszorítani a fogai között. De bársak tudnám!...

Hideg az ajka...

Hideg az ajkad drágám!...

Ez az utolsó csókunk?

Még mindig reménykedem. Aztán felpillantok, és meglátom az orvos szemét. Rettenet van benne. Vagy csak az én tekintetemet tükrözi vissza?

Vége. Nincs tovább. A halál győzött.

És még nincs fél kilenc.

Lupsa Józsefné - Kótaj

URNAHELYEK

Urnahelyek vásárolhatók a kazincbarcikai Szent Család templom altemplomában 99 évre, ahol 1900 db üres urnafülke áll rendelkezésre.

Az Egri Főegyházmegye iránymutatásai alapján az altemplomban csak valamely keresztény felekezet szertartása szerint megkeresztelt ember helyezhető örök nyugalomra.

Házastársak esetében legalább az egyik félnél valósuljon meg ez a feltétel.

Az árak az alábbiak szerint alakulnak:

Felülről
 1-2. sor 100 000 Ft-os áron
 3-6. sor 120 000 Ft-os áron
 7. sor 110 000 Ft-os áron

Szerződést kötni a Római Katolikus Plébánián lehet.

Cím: Kazincbarcika, Dózsa György út 35.

Telefon: 48/512-396

ÜNNEPI SZENTMISEREND

	december 24. szerda	december 25. csütörtök	december 26. péntek
Kazincbarcika Szent Család templom	24.00	9.00, 10.30, 16.30	10.30
Kazincbarcika Avilai Szent Teréz templom	-	18.00	18.00
Sajókaza	22.00	15.00	15.00
Bánhorváti	22.00	10.15	10.15
Dédestapolcsány	20.00	9.00	9.00
Berente	24.00	16.30	-
Sajógalgóc	20.00	11.30	-

	december 28. vasárnap	december 31. szerda	január 1. csütörtök
Kazincbarcika Szent Család templom	Búcsúi szentmise 10.30 16.30	18.00	10.30, 16.30
Kazincbarcika Avilai Szent Teréz templom	18.00	-	18.00
Sajókaza	15.00	18.00	15.00
Bánhorváti	10.15	16.30	10.15
Dédestapolcsány	9.00	15.00	9.00
Berente		15.00	11.30
Sajógalgóc	11.30	16.30	16.30

Megköszönjük mindazoknak, akik adójuk 1%-át ajánlották fel alapítványainknak.

A Pro Ecclesia Alapítvány 54 848.- Ft-ot kapott, melyet a dédestapolcsányi Ifjúsági lelkigyakorlatos tábor szervezésére használnak fel.

A Hittantanulók Avilai Szent Teréz Alapítványa számlájára 416 018.- Ft érkezett, mely összeget a kéthetes nyári napközi szervezésére fordítjuk.

A karácsonyi számban szereplő rajzokat Hegedűs János grafikus készítette. Köszönjük önzetlen munkáját.

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy egyházközségünk megújult honlappal gazdagodott, melynek szerkesztője Hajagos Béláné. A <http://kazincbarcikai-plebania.emeclesia.hu> címen egyházközségünkben történt legfrissebb eseményekről olvashatnak. Látogassanak el minél gyakrabban honlapunkra!

*Minden kedves olvasónknak szeretetteljes, meghitt karácsonyt és
örömben gazdag boldog új esztendőt kíván a Harangszó szerkesztői nevében:*

Czakóné Bulla Magdolna szerkesztő

Harangszó
időszaki lap

Nyilvántartási szám: 69.869/96 Kiadó: Római Katolikus Egyházközség Kazincbarcika
Felelős kiadó: Iváncsy Balázs plébános
Szerkesztő: Czakóné Bulla Magdolna cebeem@freemail.hu
Szerkesztőség címe: 3700 Kazincbarcika, Dózsa György út 35. Telefon: 48/512-396
Levélcím: 3700 Kazincbarcika, Rózsa út 12., Telefon: 48/413-032
harangszo@vipmail.hu, <http://kazincbarcikai-plebania.emeclesia.hu>
Készült a Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és
Kollégium nyomdájában, 1000 példányban
Megjelenik évente 4 alkalommal

HARANGSZÓ NAPTÁR 2009

A kazincbarcikai Szent Család templom

Keresztelőkút a húsvéti gyertyával

Mária kápolna a márvány Mária szoborral

JANUÁR	
1 Cs	Újév. Szűz Mária, Isten Anyja † Béke világnapja. Fruzsina
2 P	Nagy Szt. Vazul, Naz. Szt. Gergely *
3 Sz	Szt. Genovéva, Gyöngyvir
4 V	Vízkeresztt † Szt. Titusz, Szt. Angéla
5 H	Szt. Simon, Szt. Emilia
6 K	Gáspár, Menyhért, Boldizsár
7 Sz	Szt. Bálint, Szt. Rajmund, Attila
8 Cs	Szt. Szeverinus, Szórény
9 P	Szt. Juliánusz, Marcell
10 Sz	Szt. Vilmos, Vilma, Melánia
11 V	Urunk megkeresztelkedése † ☼ Szt. Ágota, Szt. Honoráta
12 H	Ernő, Erneszta
13 K	Szt. Veronika, Csongor
14 Sz	Szt. Félix, Bódog
15 Cs	Szt. Mór, Remete Szt. Pál, Lóránt
16 P	Szt. Marcell pp., Gusztáv
17 Sz	Remete Szt. Antal, Antónia
18 V	Évközi 2. vasárnap † Árpád-házi Szt. Margit, Piroska
19 H	Szt. Márta, Szt. Sára, Szt. Máriusz
20 K	Szt. Fábán, Szt. Sebestyén
21 Sz	Szt. Ágnes, Agnéta
22 Cs	Szt. Vince, Szt. Artúr, B. Bathányi-Strattmann László
23 P	Szt. Emerencia, Emese, Zelma
24 Sz	Szalézi Szt. Ferenc, Timót
25 V	Évközi 3. vasárnap † Szt. Pál fordulása. Szt. Henrik
26 H	Szt. Timóteusz, Szt. Paula
27 K	Merci Szt. Angéla, Angelika
28 Sz	Aquinói Szt. Tamás, Szt. Károly, Karola
29 Cs	Szt. Adél, Szt. Valér
30 P	Jácinta, Martina, Gerda
31 Sz	Bosco Szt. János, Szt. Marcella

FEBRUÁR	
1 V	Évközi 4. vasárnap † Szt. Ignác, Szt. Brigitta
2 H	Gyertyaszentelő Boldogasszony Karolina, Karola, Aida
3 K	Szt. Balázs, Oszkár
4 Sz	Szt. András, Szt. Veronika, Ráhel
5 Cs	Szt. Ágota, Szt. Etelka, Ingrid
6 P	Miki Szt. Pál és társai vtk., Dóra *
7 Sz	Szt. Richárd, Tódor, Rómeó
8 V	Évközi 5. vasárnap † Emiliáni Szt. Jeromos, Aranka
9 H	Szt. Apollónia, Abigél, Alex ☼
10 K	Szt. Skolasztika, Szt. Elvira
11 Sz	Lourdes-i Szűz Mária jelenése Bertold, Marietta
12 Cs	Szt. Lidia, Szt. Eulália, Livia
13 P	Szt. Katalin, Linda, Ella
14 Sz	Szt. Cirill és Szt. Metód, Európa védőszentjei. Bálint, Valentin
15 V	Évközi 6. vasárnap † Szt. Georgina, Györgyi, Kolos
16 H	Szt. Julianna, Lilla, Szt. Filippa ☼
17 K	A szervita rend hét szent alapítója, Szt. Donát
18 Sz	Szt. Bernadett, Szt. Simon
19 Cs	Szt. Zsuzsanna, Eliza, Konrád
20 P	Szt. Leó, Aladár, Almos
21 Sz	Damiáni Szt. Péter, Szt. Eleonóra
22 V	Évközi 7. vasárnap † Szt. Péter apostol székfoglalása Gerzson, Kortónai Szt. Margit
23 H	Szt. Polikárp, Szt. Alfréd
24 K	Szt. Mátyás apostol
25 Sz	Hamvazószerda Szt. Lúcia, Szt. Irén
26 Cs	Szt. Emánuel, Árpád
27 P	Szt. Lidia, Hajnalka, Auguszt
28 Sz	Szt. Johanna, Gedeon
29 V	Nagybőjtő 5. vasárnapja † Szt. Bertold
30 H	Zalán
31 K	Árpád, Szt. Benjamin, Benő

MÁRCIUS	
1 V	Nagybőjtő 1. vasárnapja † Szt. Leontina, Szt. Lea, Albina
2 H	Szt. Ágnes, Szt. Henrik, Lujza
3 K	Szt. Frigyes, Szt. Kornélia
4 Sz	Szt. Kázmér, Szt. Luciusz
5 Cs	Szt. Adorján, Adriána
6 P	Leonóra, Inez, Szt. Koletta *
7 Sz	Szt. Perpétua és Felicitász, Tamás
8 V	Nagybőjtő 2. vasárnapja † Istenes Szt. János, Zoltán
9 H	Római Szt. Franciska
10 K	Szt. Emil, Gusztáv, Ildikó
11 Sz	Szt. Konstantin, Szilárd
12 Cs	Szt. Gergely, Szt. Maximilian
13 P	Egyed, Krisztián, Szt. Patricia
14 Sz	Szt. Matild, Szt. Paulina, Trilla
15 V	Nagybőjtő 3. vasárnapja † Nemzeti ünnep. Szt. Kelemen
16 H	Henrietta, Szt. Herbert
17 K	Szt. Patrik, Szt. Gertrúd
18 Sz	Szt. Cirill, Szt. Sándor, Ede ☼
19 Cs	Szt. József, Szűz Mária jegyese
20 P	Csáki B. Mór, Szt. Alexandra
21 Sz	Szt. Benedek, Flúei Szt. Miklós, Bence
22 V	Nagybőjtő 4. vasárnapja † Szt. Beáta, Izolda
23 H	Szt. Ottó, Kartal, Emőke
24 K	Szt. Gábor, Szt. Karina
25 Sz	Gyümölcsoltó Boldogasszony Szt. Lúcia, Szt. Irén
26 Cs	Szt. Emánuel, Árpád
27 P	Szt. Lidia, Hajnalka, Auguszt
28 Sz	Szt. Johanna, Gedeon
29 V	Nagybőjtő 5. vasárnapja † Szt. Bertold
30 H	Zalán
31 K	Árpád, Szt. Benjamin, Benő

ÁPRILIS	
1 Sz	Szt. Hugó, Agád
2 Cs	Szt. Aron, Paolai Szt. Ferenc ☼
3 P	Szt. Richárd, Buda, Hóvirág *
4 Sz	Szt. Izidor
5 V	Virágvasárnap † Szt. Vince, Szt. Irén, Szt. Teodóra
6 H	Szt. Celesztin, Szt. Vilmos
7 K	De la Salle Szt. János, Szt. Herman
8 Sz	Szt. Dénes, Szt. Valér
9 Cs	Nagycsütörtök. Ákos, Erhard ☼
10 P	Nagypéntek. Ezekiel, Zsolt
11 Sz	Szt. Szaniszló, Glória
12 V	Húsvétvasárnap † Szt. Gyula, Baldwin, Sába
13 H	Húsvéthétfő. Szt. Hermína, Szt. Ida, Szt. Márton
14 K	Szt. Tibor
15 Sz	Szt. Anasztázia, Szt. Oktávia, Tas
16 Cs	Szt. Bernadett, Csongor
17 P	Szt. Izidóra, Szt. Rudolf
18 Sz	Szt. Apolló, Andrea, Ilma
19 V	Isteni Irgalmasság vasárnapja † Szt. Emma, Malvin, Zseraldina
20 H	Tivadar, Tihámér, Tóhótöm
21 K	Szt. Anzelm, Szt. Konrád
22 Sz	Szt. Kálmán, Szt. Noémi, Csilla
23 Cs	Szt. Adalbert, Szt. Béla
24 P	Szt. György, Szt. Fidé, Debóra
25 Sz	Szt. Márk evang., Anyos ☼
26 V	Húsvét 3. vasárnapja † Szt. Ervin, Szt. Kletusz pp. Búzaszentelő
27 H	Szt. Marianna, Szt. Zita, Szt. Anasztáz pp.
28 K	Szt. Valéria, Chanel Szt. Péter
29 Sz	Szt. Sándor, Szt. Katalin, Péter
30 Cs	Szt. V. Piusz pp., Szt. Zsófia, Szt. Katalin

MÁJUS	
1 P	Munka ünnepe ☼
2 Sz	Szt. József, a munkás *
3 V	Szt. Atanáz, Szt. Zsigmond
4 H	Húsvét 4. vasárnapja † Szt. Fülöp ap., Szt. Jakab ap., Tímea
5 K	Szt. Mónika, Szt. Flórián
6 Sz	Szt. Irén, Györgyi, Szt. Gotthárd
7 Cs	Szt. Judit, Szt. Frida, Ivett
8 P	Szt. Gizella, Gusztáv
9 Sz	Szt. Mihály, Szt. Győző
10 V	Szt. Gergely, Alberta, Édua ☼
11 H	Húsvét 5. vasárnapja † Szt. Izidor, Szt. Armin, Pálma
12 K	B. Salkaházi Sára, Szt. Ferenc
13 Sz	Szt. Pongrácz
14 Cs	Szt. Szervác, Szt. Imelda, Imola
15 P	Szt. Bonifác, Gyöngyi
16 Sz	Szt. Zsófia, Szonja
17 V	Nepomuki Szt. János, Botond
18 H	Húsvét 6. vasárnapja † Szt. Paszkál, Dittmár, Rezeda ☼
19 K	I. János pp., Szt. Alexandra, Erik
20 Sz	Szt. Ivó, Iván, Milán
21 Cs	Szt. Bernát, Szt. Bernardin
22 P	Konstantin, Bobola Szt. András
23 Sz	Szt. Rita, Szt. Júlia, Szt. Emil
24 V	B. Apor Vilmos, Szt. Renáta
25 H	Urunk menyemenetele † ☼ Szűz Mária, a keresztények segítségére. Szt. Eszter, Eliza
26 K	Szt. VII. Gergely pp., Szt. Anzelm, Szt. Magdolna
27 Sz	Néri Szt. Fülöp, Evelyn
28 Cs	Szt. Pélbárt, Cant. Szt. Ágoston
29 P	Szt. Emil, Szt. Vilmos
30 Sz	Szt. Magdolna, Szt. Ervin, Magda
31 V	Szent Jobb. Szt. Johanna, Nándor ☼ Pünkösdvásárnap † Angéla, Szt. Petronella

JÚNIUS	
1 H	Pünkösdhétfő
2 K	Szt. Jusztinus, Tünde
3 Sz	Szt. Marcellinus pp., Szt. Péter, Anita
4 Cs	Lwanga Szt. Károly, Szt. Klotild
5 P	Kerény, Bulcsú, Kerubin
6 Sz	Szt. Bonifác, Fatime *
7 V	Szt. Norbert, Norberta, Cintia
8 H	Szentháromság vasárnapja † ☼ Szt. Fülöp diakónus, Szt. Róbert
9 K	Szt. Medárd, Helga
10 Sz	Szt. Efrém, Annamária, Félix
11 Cs	Szt. Margit, Gréta
12 P	Szt. Barnabás apostol
13 Sz	Adelaida, Orfeusz, Villó
14 V	Páduai Szt. Antal, Anett
15 H	Évközi 11. vasárnap. Umapia † Szt. Vazul, Elizeus, Herta
16 K	Szt. Jolán, Szt. Viola, Vid ☼
17 Sz	Szt. Jusztina, Szt. Auréliusz
18 Cs	Szt. Adolf, Szt. Laura, Szabolcs
19 P	Szt. Amold, Levente, Doloróza
20 Sz	Jézus Szívének ünnepe Szt. Gyárfás, Szt. Romuald
21 V	Szűz Mária Szepölélen Szíve Szt. Rafael, Szt. Florencia, Dina
22 H	Évközi 12. vasárnap † Gonzága Szt. Alajos, Leila
23 K	Mórus Szt. Tamás, Paula ☼
24 Cs	Zoltán, Szultána
25 Sz	Ker. Szt. János születése. Iván
26 P	Szt. Vilmos, Szt. Viola, Vilma
27 Sz	Alexandriai Szt. Cirill, János, Pál
28 V	Szt. László kir., Szt. Sámson
29 H	Évközi 13. vasárnap † Szt. Iréneusz, Szt. Irén, Levente
30 K	Szt. Péter és Szt. Pál apostolok, Szt. Judit, Petra, Szulamit ☼ A római egyház első vértanúi

Szent Erzsébet terem

Tabernákulum

JÚLIUS	
1 Sz	Szt. Olivér, Szt. Áron, Tihámér, Annamária
2 Cs	Szűcs Boldogasszony, Szt. Ottó
3 P	Szt. Tamás ap., Szt. Kornél, Soma *
4 Sz	Port-i Szt. Erzsébet, Szt. Ulrik
5 V	Evközi 14. vasárnap † Zaccaria Szt. Antal, Emese, Sarolta
6 H	Goretti Szt. Mária, Csaba
7 K	Szt. Apollónia, Bence
8 Sz	Szt. Edgár, Illák, Eperke
9 Cs	Szt. Veronika, Hajnalka, Lukrécia
10 P	Szt. Engelbert, Amália, Ulrika
11 Sz	védőszentje, Nóra, Lili
12 V	Evközi 15. vasárnap † Szt. Eleonóra, Izabella, Dalma
13 H	Szt. Jenő, Szt. Henrik
14 K	Lelliszi Szt. Kamil, Örs, Stella
15 Cs	Szt. Bonaventura, Roland
16 Sz	Kármel-i Boldogasszony, Irma
17 P	Szt. András, Szt. Elek, Endre
18 Sz	Szt. Hedvig, Szt. Frigyes
19 V	Evközi 16. vasárnap † Szt. Emília
20 H	Szt. Illés, Szt. Margareta
21 K	Brindisi Szt. Lőrinc, Szt. Dániel
22 Sz	Szt. Mária Magdolna, Magda
23 Cs	Szt. Brigitta, Lenke
24 P	Szt. Kinga, Szt. Krisztina, Kincső
25 Sz	id. Szt. Jakab ap., Szt. Kristóf
26 V	Evközi 17. vasárnap † Szt. Joakim, Szt. Anna, Anikó
27 H	Szt. Natália, Szt. Olga, Szt. Rudolf
28 K	Szt. Ince, Szabolcs, Győző
29 Sz	Szt. Márta, Szt. Flóra
30 Cs	Aranyasz. Szt. Péter, Szt. Judit
31 P	Loyolai Szt. Ignác, Oszkár

AUGUSZTUS	
1 Sz	Ligouri Szt. Alfonz, Boglárka
2 V	Evközi 18. vasárnap † Porciunkulai búcsú, Lehel
3 H	Szt. Lidia, Szt. Hermína
4 K	Vianney Szt. János, Domonkos
5 Sz	Havas Boldogasszony, Szt. Krisztina
6 Cs	Unok színeváltozása, Szt. Berta
7 P	Szt. II. Sixtus pp., Ibolya *
8 Sz	Szt. Domonkos, László
9 V	Evközi 19. vasárnap † Szt. Román, Emőd
10 H	Szt. Lőrinc, Szt. Blanka, Csilla
11 K	Szt. Klára, Szt. Zsuzsanna, Tibor
12 Sz	Szt. Hilária, Diána
13 Cs	XI. Ince pp., Szt. Ipoly
14 P	Szt. Maximilian Kolbe, Szt. Marcell pp.
15 Sz	Nagyboldogasszony †, Mária
16 V	Evközi 20. vasárnap † Szt. Ábrahám, Szt. Rókus
17 H	Szt. Jácint, Réka, Hetény
18 K	Szt. Ilona, Szt. Rajnald
19 Sz	Szt. Emília, Szt. Marián, Huba
20 Cs	Szt. István király , Szt. Bernát
21 P	Szt. X. Piusz pp., Szt. Sámuel
22 Sz	Szűz Mária, a Világ Királynője
23 V	Evközi 21. vasárnap † Limai Szt. Róza, Szidónia, Bence
24 H	Szt. Bertalan ap., Aliz, Detre
25 K	Szt. Lajos kir., Szt. Patrícia
26 Sz	Szt. Natália, Izsó, Zamfira
27 Cs	Szt. Mónika, Szt. Gáspár
28 P	Szt. Agoston, Szt. Mózes
29 Sz	Ker. Szt. János vért, Szt. Beatrix
30 V	Evközi 22. vasárnap † Szt. Félix, Szt. Rózsa, Leticia
31 H	Szt. Arisztid, Bella, Erika

SZEPTEMBER	
1 K	Szt. Egyed, Szt. Noémi, Tamara
2 Sz	Szt. István, Szt. Renáta, Rebeka
3 Cs	Nagy Szt. Gergely pp., Szt. Hilda
4 P	Szt. Ida, Szt. Rozália, Szt. Róza *
5 Sz	Szt. Lőrinc, Szt. Viktor, Ofélia
6 V	Evközi 23. vasárnap † Szt. Zakariás, Szt. Beáta
7 H	Kassai sz. vértanúk, Szt. Regina
8 K	Kisboldogasszony Mária, Adrienn
9 Sz	Szt. Ádám, Kláver Szt. Péter
10 Cs	Tolentinói Szt. Miklós, Nikolett
11 P	Szt. Jácint, Helga, Teodóra
12 Sz	Szűz Mária szent neve, Irma
13 V	Evközi 24. vasárnap † Aranyasz. Szt. János, Szt. Kornél
14 H	Szt. Kereszt felm. , Szeréna
15 K	Fájdalmas Anya, Enikő
16 Sz	Szt. Ciprián, Szt. Edit
17 Cs	Bell. Szt. Róbert, Szt. Zsófia
18 P	Kupertinói Szt. József, Diána
19 Sz	Szt. Januárusz, Vilhelmina
20 V	Evközi 25. vasárnap † Koreai sz. vértanúk, Friderika
21 H	Szt. Máté ap., Szt. Jónás, Mirella
22 K	Vill. Szt. Tamás, Szt. Mór
23 Sz	Szt. Linusz pp., Szt. Tekla, Ila
24 Cs	Szt. Gellért, Mercédesz, Gerda
25 P	Szt. Eufrozina, Kende
26 Sz	Szt. Kozma és Damján vtk., Szt. Jusztina
27 V	Evközi 26. vasárnap † Páli Szt. Vince, Szt. Adalbert
28 H	Szt. Salamon, Szt. Vencel
29 K	Szt. Mihály, Gábor és Rafael főangyalok
30 Sz	Szt. Jeromos, Honória, Hunor

OKTÓBER	
1 Cs	Lisieux-i Kis Szent Teréz, Malvin
2 P	Szt. Országgyűlés, Petra, Örs *
3 Sz	Szt. Ewald, Helga
4 V	Evközi 27. vasárnap † Assisi Szt. Ferenc, Hajnalka
5 H	Szt. Placid, Szt. Aurél, Szt. Attila
6 K	Szt. Brúnó, Szt. Renáta, Renátó
7 Sz	Rózsafüzér Királynője, Amália
8 Cs	Magyarok Nagyasszonya
9 P	Szt. Benedikta, Koppány
10 Sz	Szt. Dénes, Leonardi Szt. János
11 V	Borgia Szt. Ferenc, Gedeon
12 H	Evközi 28. vasárnap † Placidia, Etel, Brigitta, Gitta
13 K	Szt. Edvin, Miksa, Rezső
14 Sz	Szt. Kálmán, Szt. Ede
15 Cs	Szt. I. Kallixtus pp., Szt. Helén
16 P	Avilai Szt. Teréz, Aranka
17 Sz	Alacoque Szt. Margit, Szt. Hedvig
18 V	Antiochiai Szt. Ignác, Szt. Rudolf, Hedvig
19 H	Evközi 29. vasárnap † Szt. Lukács evang., Szt. Jusztusz
20 K	Brébeuf Szt. János, Keresztus Szt. Pál, Nándor
21 Sz	Szt. Vendel, Szt. Kleopátra
22 Cs	Szt. Orsolya, Szt. Celerina, Zsolt
23 P	Szt. Szalome, Kordélia, Előd
24 Sz	Nemzeti ünnep Kapisztrán Szt. János, Gyöngyi
25 V	Szt. Salamon, Claret Szt. Antal
26 H	Evközi 30. vasárnap † Pécsi B. Mór, Szt. Blanka, Bianka
27 K	Szt. Armand, Dömötör, Örs
28 Sz	Szt. Szabina, Antonietta
29 Cs	Szt. Simon és Szt. Júdas Tádé apk.
30 P	Melinda, Nárcisz, Ozkze
31 Sz	Szt. Alfonz, Szt. Zenobia

NOVEMBER	
1 V	Mindenszentek ünnepe † (Evközi 31. vasárnap) Marianna
2 H	Halottak napja , Szt. Achilles
3 K	Porres Szt. Márton, Győző
4 Sz	Borromeo Szt. Károly, Karola
5 Cs	Szt. Imre, Tétény, Szt. Zakariás
6 P	Szt. Krisztina, Lénárd *
7 Sz	Szt. Ernő, Szt. Florentin, Rezső
8 V	Evközi 32. vasárnap † Szt. Gottfrid, Kolos, Zsombor
9 H	Lateráni bazilika felsz. Tivadar
10 K	Nagy Szt. Leó pp., Réka
11 Sz	Szt. Márton, Atád, Tódor
12 Cs	Szt. Jozafát, Jónás, Renátó
13 P	Magyar szentek és boldogok
14 Sz	Szt. Szaniszló, Szt. Szilvia
15 V	Klementina, Huba, Vanda, Aliz
16 H	Evközi 33. vasárnap † Nagy Szt. Albert, Lipót
17 K	Skóciai Szt. Margit, Ödön
18 Sz	Szt. Dénes, Hortenzia, Gergő
19 Cs	Római bazilikák búcsija, Szt. Jenő
20 P	Árpád-házi Szt. Erzsébet, Zsóka
21 Sz	Bódor, Ödön, Zsolt
22 V	Szűz Mária bemutatása
23 H	Szt. Olivér
24 K	Krisztus Király ünnepe † Szt. Cecília, Szt. Filemon
25 Sz	Szt. Kelemen, Szt. Kolumbán
26 Cs	Vietnami sz. vértanúk, Szt. Emma, Szt. Flóra, Virág
27 P	Alexandriai Szt. Katalin, Liza
28 Sz	Szt. Konrád, Szt. Viktória
29 V	Szt. Virgil, Virginia
30 H	Marchiai Szt. Jakab, Stefánia
31 Sz	Advent 1. vasárnapja † Szt. Filoména, Ilma, Taksony

DECEMBER	
1 K	Szt. Blanka, Szt. Natália, Elza
2 Sz	Melinda, Aranka, Vivien
3 Cs	Xaveri Szt. Ferenc, Olivia
4 P	Dam. Szt. János, Szt. Borbála *
5 Sz	Vilma, Csaba, Sebő
6 V	Advent 2. vasárnapja † Szt. Miklós, Csinszka
7 H	Szt. Ambrus, Ambrózia
8 K	Szeplőtelen Fogantatás ünnepe Mária, Emőke
9 Sz	Szt. Valéria, Szt. Natália
10 Cs	Szt. Eulália, Loretta, Szt. Judit
11 P	Szt. Damazus pp., Árpád
12 Sz	Ch. Szt. Johanna Franciska, Gabriella
13 V	Advent 3. vasárnapja † Szt. Lúcia, Luca, Otília
14 H	Keresztus Szt. János, Szilárd
15 K	Szt. Valér, Detre
16 Sz	Etelka, Szt. Adelaide
17 Cs	Szt. Lázár, Szt. Olimpia
18 P	Szt. Gracian, Augustus
19 Sz	Szt. Anasztáz, Szt. Viola
20 V	Advent 4. vasárnapja † Szt. Teofil, Szt. Liberátusz
21 H	Kaniziusz Szt. Péter, Tamás
22 K	Szt. Flórián, Szt. Zénó
23 Sz	Kenty Szt. János, Szt. Viktória
24 Cs	Adam és Eva, Szt. Adél
25 P	Karácsony, Jézus születése † Szt. Anasztázia, Eugénia
26 Sz	Kar. 2. napja , Szt. István első vt.
27 V	Szent Csád ünnepe † Szt. János ap., Szt. Teodor
28 H	Aprószentek ünnepe Szt. Kamilla
29 K	Becket Szt. Tamás, Tamara
30 Sz	Szt. Libériusz, Hunor, Dávid
31 Cs	Szt. Szilveszter pp.

